

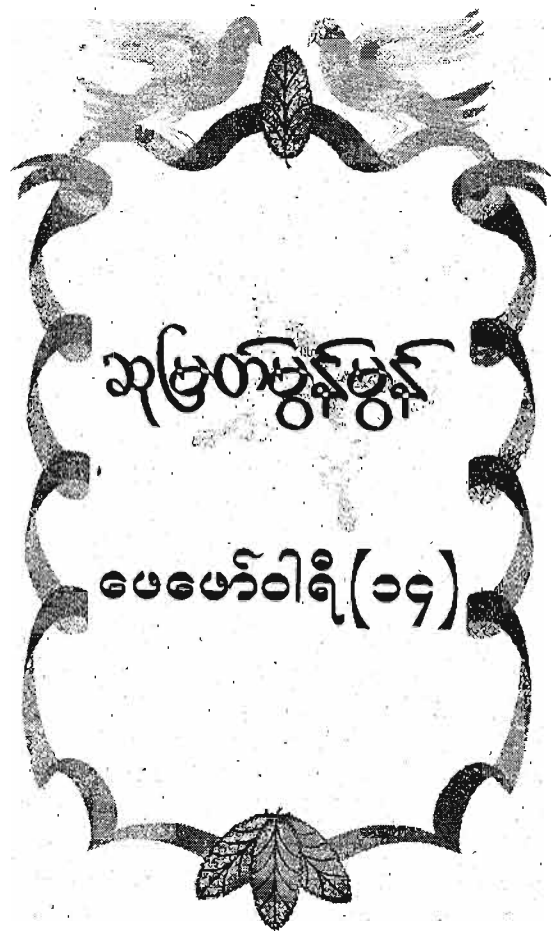
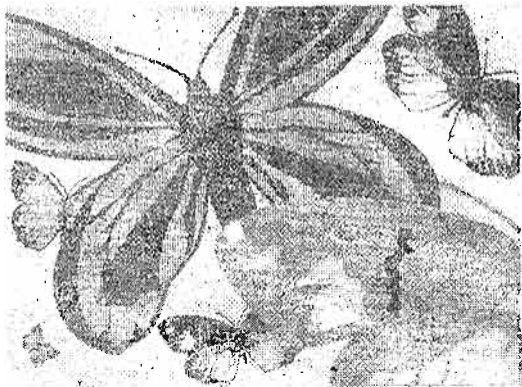

ဆုမြတ်မွန်မွန်

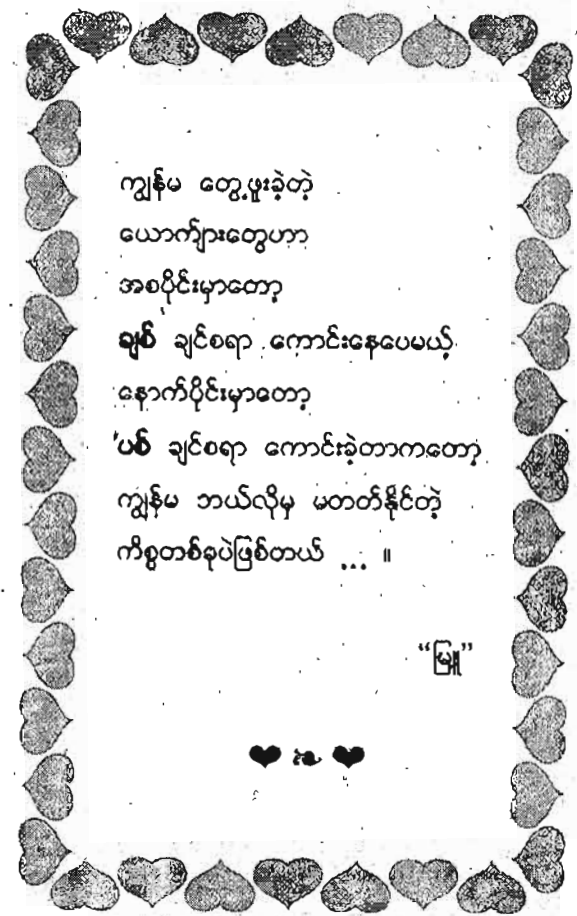
ဇေဇေဝါရီ ၁၄

BURMESE
CLASSIC
COM

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင် (စေတနာစာပေ)

သူ့ကို မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်တည်းက
ချစ်မိသွားနိုင်တယ်လို့ သိတယ် ...
ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မချစ်ချင်ဘူး ...
တကယ်တမ်းကျတော့
လောကမှာ မချစ်ချင်လို့မှ မရတာ ...။
အထူးသဖြင့် ...
မြို့လိုပိန်းမကို မချစ်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ
ကြိုးစားတာရဲ့ ငါးဆလောက်
ပိုချစ်သွားစေတယ် ...။

“ထင်ရှားသူရိန်”

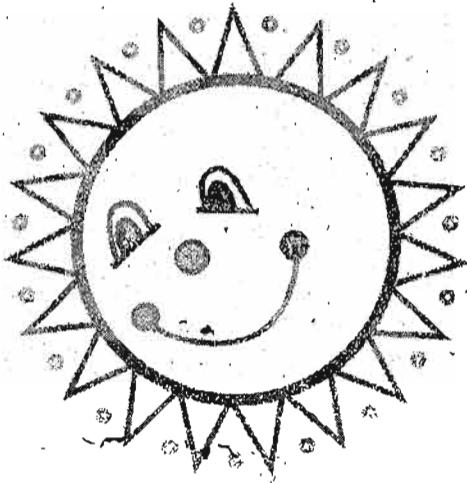

BURMESE
CLASSIC

ပြောရမယ်ဆိုရင် ...
လူတွေရဲ့ အချစ်ဒဿနတွေဟာ
ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပေးအပ်လာတဲ့
ချစ်ခြင်း အမျိုးအစားပေါ်မှာ မူတည်ပြီး
ဖွင့်ဆိုထားကြတာ ...။
အဲဒါဟာ မဖြစ်သင့်ဘူး ...။
တကယ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချစ်ဒဿနကို
ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖွင့်သင့်တယ် ...။
ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ဒဿနဆိုရင်။

“ဒေါက်တာစစ်လင်း”

Part (I)

အပွင့်
(သို့မဟုတ်)

မြို့နှင့် ဒေါက်တာစစ်လင်း

“မြူ ... မင်း ကိုယ့်ကို ကုန်ကြမ်းတစ်ခုအဖြစ် အသုံးချ
နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မြူသည် ကော်ဖီသောက်နေရာမှ မျက်လုံးတစ်ချက်
လှန်ကြည့်လိုက်လျှင် မြူကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်လုံးများ
ဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ကုန်ချင်
ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ နှာခေါင်းမရှုံ့သွားမိအောင် အတန်
ငယ် ထိန်းထားလိုက်နိုင်သော်လည်း ပြုံးချင်သွားတာကိုတော့
မအောင်နိုင်ချေ။

“ဘာပြုံးတာလဲ မြူ။ မင်း ကိုယ့်ကို ကစားနေတာလား”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ မင်းခရယ်။ စွပ်စွဲတာတွေကလည်း
များလှချည်လား”

သူက မြူရဲ့အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံကို အားမလို
အားမရဟန်ဖြင့် တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်နေသည်။ မြူက အေးဆေး
လေ သူက ပို၍သွေးဆူလေလေ။

အင်း ... ယောက်ျားတွေဟာ ထင်ထားသလောက်
လည်း မဟုတ်ပါလား။

“မြူ ... ကိုယ် အရှင်းဆုံး မေးမယ်ကွာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို
အဖြေပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်မ
လား”

မြူဟာ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်ချင်စိတ်ကို အတော်ကြီး
ပဲ အောင်အည်းထားရသည်။ ရင်ဘတ်ကြီးနှင့်ရော၊ ဘဝကြီးနှင့်
ရောပါဆိုင်သည့် မေးခွန်းနှစ်ခုကို အလုပ်သဘောလို မေးနေခြင်း
သည် မြူကို အထင်သေးရာလည်း ကျသေးလေသည်။

“အင်းလေ ... ရှင်က အရှင်းဆုံးမေးတော့လည်း ဒီက
အပြတ်သားဆုံး ဖြေပေးရတာပေါ့။ ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်း
နှစ်ခုလုံး မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းခ ...

ဆောရီးပါ”

သူ့မျက်နှာက အခုနကထက် ပို၍ပုပ်သိုးတင်းမာသွားသည်။

“မြူ ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲ။ ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုသဘောထားနေတာလဲ၊ မင်းရဲ့ကုန်ကြမ်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အပျင်းပြေလား ... ဘာလဲ”

“နိုး ... နိုး ... အပျင်းပြေတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ကျွန်မမှာ ပျင်းဖို့အချိန်တောင် သိပ်မရှိတာ ရှင်လည်း အသိသားပဲ”

“တောက်”

သူက ခပ်တိုးတိုး တက်ခေါက်ကာ စားပွဲအောက်ခြေသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေသည်။ မြူသည် သူ ဆက်ပြောမည့် စကားတို့ကို ကော်ဖီမြှိုရင်း စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘာလဲ ... ကိုယ်က မင်းရဲ့ဘာလဲ”

“မိတ်ဆွေတွေပဲလေ၊ ဒီထက် ဘာတွေများ ပိုခဲ့ကြလို့လဲ။ ရှင် ကျွန်မကို Propose လုပ်တယ်။ ကျွန်မက စဉ်းစား

မယ်ဆိုတော့ ရှင်က လိုလိုလားလားနဲ့ စဉ်းစားပါတဲ့။ ကြားထဲမှာ ရှင်နဲ့ ကော်ဖီအတူသောက်တဲ့အခါလည်း သောက်၊ ညစာစားဖြစ်တဲ့အခါတွေမှာလည်း စား ...

အဲဒါတွေအပြင် ဘာပိုခဲ့လို့လဲ။ ရှင်ပဲ သေချာပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး။”

“ကျွတ် ... ဒါပေမယ့် ...”

သူ ဆိုလိုချင်တာကို မြူက သဘောပေါက်လေသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သူက မြူကို အပိုင်တွက်ထားခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ အပိုင်တွက်မှုကပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပို၍အထိနာစေခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ အဓိကတရားခံမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ကြီးဝင်မှုသာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

မြူသည် ကြာလေလေ သူ့ရဲ့စိတ်ကြီးဝင်ပုံတွေကို တွေ့မြင်လာရလေလေ ဖြစ်သည့်အတွက် သူနဲ့ မြူဟာ ဘယ်လိုမှ မကိုက်ညီ လက်တွဲလို့မရဆိုတာ သိမြင်လာရတာ ဖြစ်သည်။ သူဟာ မြူအတွက် နောက်ပိုင်းမှာ ချစ်ချင်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပေ။

“ရှင် ဆိုလိုချင်တာကို ကျွန်မ သိတယ် မင်းခ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လျှော့တွက်ရင် ရှင် မှားသွားလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မက သူများနဲ့ သိပ်တူတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး... ရှင်ကို ချစ်သူအဖြစ် မချစ်နိုင်ပေမယ့် မိတ်ဆွေအဖြစ်တော့ ခင်မင်ပါတယ်”

သူက မြို့စကားကို ဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာသွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ခုံမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားသံဟာ အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားတာမို့ ဘေးဝိုင်းကတောင် အကဲခတ်လာလျှင် မြို့သည် ဒီလူကို အတော်ပဲ စိတ်ပျက်သွားခဲ့သည်။ ခံစားချက်ကို လူကြားသူကြားထဲမှာ မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သိပ်မုန်းတာပဲ။

“တော်ပါပြီ မြို့။ မင်းကိုတော့ တကယ်လန့်သွားပါပြီ။

မင်းရဲ့ ပညာရှင်အဆင့်ကို မယှဉ်ရဲတော့ပါဘူး ...

ဆက်ပြီး မပတ်သက်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

မြို့က တမင်ပင် အမြင်ကတ်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုံးကာ

ပရုံးနှစ်ဖက်လုံး တွန့်ပြရင်း ...

“အိုခေလေ ... ဒီလိုလည်း ဖြစ်တာပါပဲ”

သူက မကျေမချမ်းနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ မြို့သည် မှတ်သားစရာကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ တွေးတောရင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သူက မြို့ကို ပညာရှင်အဆင့်တဲ့။ သူဆိုလိုချင်သော အချစ်ကျမ်းကျေ ပညာရှင်အဆင့် မဟုတ်တာတော့ မြို့ကိုယ်မြို့ ယုံလေသည်။ မြို့ရဲ့ပညာရှင်အဆင့်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း၊ မျှီသိပ်နိုင်စွမ်း၊ နောက်တစ်ခုက တည်ငြိမ်နိုင်စွမ်း၊ အဲဒါတွေပဲ မြို့က သတ်မှတ်လေသည်။ အချစ်ရေးမှာတော့ မြို့က ဆရာကြီး မဟုတ်။ သို့သော် လူတွေက မြို့ကို အဲဒီလို ထင်နေကြတာက များပါသည်။

ခက်တာက မြို့တွင် ရည်းစားဆို၍ လက်ရှိမှာ မူးလို့တောင် ချစ်သူရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရှူစရာမရှိပေ။ အသက်ဆယ်ရှစ်၊ နှစ်ဆယ် အရွယ်မှာ ရည်းစားသုံးယောက်လောက် ထားခဲ့ဖူးတာကလွဲ၍ မြို့သည် အချစ်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်သွားဖြစ်လာလေးတောင် မမြင်ဖူးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းတော့ မြူဟာ နာမည်ကြီး ထမင်းငတ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မြူသည် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် တိတ်တဆိတ် ပြီးမိနေတုန်းမှာပင် မြူဖုန်းမှတစ်ဦးတည်းအတွက် သွင်းထားသော တေးသီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အို ... ဒေါက်တာကိုကို ... အသည်းထဲက ဝေဒနာ ... ကုသဖို့လိုတယ် ... အို ... ကြင်နာသူရေ ... ဒီမှာအိပ်မရတာ ဘာကြောင့်လဲ...”

မြူသည် သီချင်းလေးကို ဆုံးအောင် ပြီး၍နား ထောင်ပြီးမှ ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်သက်လုံး ကြားဖူးထား သော်လည်း ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားသည့် အသံတစ်ခုက နားထဲ သို့ ချုံမြဲစွာ ဖြတ်စီးလာသည်။

“အင်း ... ပြော ကိုကြီး”

“အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ထရိတ်ဒါးစ်ထဲမှာ”

“အိမ်ပြန်လာတော့မှာလား”

“(၃၅)လမ်း ဝင်ဦးမယ်။ စာအုပ်ကြည့်မလို့။ ကိုကြီးအတွက် Tokyo Chicken က ကြက်ကြော်ဝယ်ခဲ့ရမလား”

“မဝယ်ခဲ့နဲ့၊ မေမေအတွက်ပဲ ဂျေဒိုးနတ်က ဘတ်တာကိတ် တစ်ဘူးလောက် ဝယ်ခဲ့”

“ရက်စ်”

“ဘေးမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဟောဗျာ ... ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

သူမက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်မောနေ လျှင် ကိုကြီးကပါ လိုက်ရယ်နေတော့သည်။ ဪ ... ကိုကြီး... ကိုကြီး ...။

“အင်း ... အဲဒါဆို ဆက်ထိုင်မနေတော့နဲ့လေ၊ စောစော ပြန်လာခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ၊ ဒါပဲနော်”

မြူက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျေနပ်စွာနှင့် တစ် ချက်ပြီးကာ ငွေရှင်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထရိတ်ဒါးစ်ရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်တာနှင့် သဘာဝလေအေးက မြူကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ကားနဲ့ အတူလာခဲ့တာ မို့ အပြန်တွင် မြူမှာ ကားမရှိတော့။ ကိစ္စမရှိ။ မြူသည် မြို့ထဲ

တစ်ဝိုက်သို့လာလျှင် ကားကို ယူလာလေ့မရှိပေ။ ဆူးလေတစ်ဝိုက်
ကို လမ်းလျှောက်နေကြမို့ ကားပါလာလျှင် အလုပ်ရှုပ်သဖြင့်
ယူရီးထုံးစံမရှိပါ။

မြို့ပြရဲ့ ညနေအလှကို ခံစားရင်း မြူက အသားရောင်
ဂျင်းစကတ်တိုရဲ့ အိတ်ကပ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်လျှိုထည့်ကာ အေး
ဆေးလွတ်လပ်စွာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုး
မျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ရောင်စုံလူတွေကိုငေးကာ
မြူက သဘောကျစွာ ပြုံးမိလေသည်။

အဲဒီလို ပြုံးပြီးနေတတ်တာကိုက မြူရဲ့စတိုင်လ်ပါ။
တချို့ကတော့ အဲဒါက မြူရဲ့ပညာတဲ့လေ။

ကိုကြီးတို့အိမ်ဘက်သို့ Butter Cake မုန့်ဘူးပေးဖို့
ကူးလာစဉ်ဝယ် ကိုကြီးကို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာနှင့် ကြုံ
ရပါသည်။ ဂျူတီကုတ်နှင့် ဆိုလျှင်လည်း တစ်မျိုးသပ်ရပ်
ခန့်ညားတတ်သော ကိုကြီးသည် အိမ်နေရင်း တိရုပ်နှင့် ပုဆိုးကို
တွဲဝတ်ထားတတ်လျှင်လည်း ကြည့်ကောင်းတာကို ဘယ်လိုမှ
မငြင်းနိုင်ချေ။ မြူက အိမ်တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ကို ယှိကြည့်ရင်း
ပါးစပ်မှလည်း ...

“အန်တီရော”

“ထမင်းစားနေတယ်”

“ဟင် ... ကိုကြီးက အတူတူ မစားဘူးလား”

“ဪ ... ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် စားပါစေဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ကိုကြီးတောင် တိုးတက်လာပြီပဲ”

“အင်း ... အဲဒါ မြူနဲ့ ပေါင်းလို့ပေါ့”

မြူသည် ကိုကြီးစကားကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်းမှ အနီးရှိ ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုကြီးကလည်း မြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မြူကို ပြုံးငေးကြည့်ရင်းမှ နူးညံ့စွာ စကားဆိုသည်။ ကိုကြီးဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားလာသူ တစ်ယောက်လို့ မြူ ထင်သည်။ လောကတွင် ဆရာဝန်များစွာကို မြူ တွေ့ဖူးသည်။ တချို့ကျတော့လည်း မျက်နှာထားတည်တည်ကြီး သို့သော် စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းသည်။ တချို့ကျတော့လည်း အေးတိအေးစက်နှင့် လူနာတွေက အဲဒီလိုဆရာဝန်မျိုးကို သိပ်သဘောမကျလှ။

ကိုကြီးကတော့ တကယ့်ကိုပဲ လူနာတွေ ချစ်ခင် မြတ်နိုးရသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေ။ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာသည် အမြဲအေးချမ်းနေကာ သူ ဒေါသထွက်တာကို မြူ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးချေ။ မျက်လုံးတွေက လူနာတွေအပေါ်မှာ အမြဲနွေးထွေးနေလျက် နူးနူးညံ့ညံ့ ပြုံးပြလိုက်လျှင် ရောဂါတစ်ဝက်ကို သက်သာစေသော ဆရာဝန်ဟု နာမည်ကြီးလေသည်။

“မြူ ထမင်းစားသွားနော်

မြူက ပြုံးကာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုကြီးက မြူမျက်နှာကို ချိန်ဆသလို ကြည့်ရင်းနဲ့မှ ...

“ဒီနေ့တစ်ယောက်နဲ့ကရာ ဘယ်လိုအဆင်မပြေ ဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ကိုကြီးရယ်၊ ကြာကြာတွေ့ကြည့်တော့လည်း သိပ်မဟုတ်ပြန်တော့ပါဘူး။ မြူ မကြိုက်တာတွေ သူ့ဆီမှာ အများကြီးပဲ”

“ဪ ... မြူရယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျလှဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်တာမို့လို့လဲ။ တော်ရုံတန်ရုံကစ လောက်ကတော့ နားလည်ပေးရတာပေါ့ကွယ်”

မြူက ကိုကြီးကို နားခေါင်းရှုံ့ပြမိကာ ...

“မြူက နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊ သူတို့ကသာ မြူကိုနားလည်မပေးနိုင်တာ၊ ဟား ဟား ... မင်းခ ဆိုရင်လည်း တကယ် ရယ်ရတယ်။ မြူကိုများ အပိုင်တွက်ထားလိုက်တာ။ သူ ထင်တိုင်းမဖြစ်တော့ မြူက သူ့ကို ကုန်ကြမ်းရှာတယ်တဲ့၊ ကစားသတဲ့၊ လုံးဝ အရှုပ်ထုပ်ပဲ”

စစ်လင်းသည်။ မြို့ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးနှင့် ညှို့ဇာတ် အပြည့်ရှိသော မြို့ဆိုသည် မိန်းကလေးသည် ထူးဆန်းသော အတွေးအခေါ်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နည်း ပြောရလျှင် မြို့သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အစဉ်အမြဲလိုလို ပြုံးနေတတ်သော မျက်နှာလေးသည် ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိသော်လည်း မြို့က သူ့မတူအောင် လျှို့ဝှက် တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ နောက် မြို့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး အရည် အချင်းတစ်ခုမှာ ဉာဏ်ပညာကြီးမြင့်ခြင်းနှင့် သွေးအေးနိုင်လွန်း ခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အဲဒီအရည်အချင်းတို့ကိုတော့ သူပင် လျှင် အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“မြို့ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာလေ ပထမပိုင်းမှာ တော့ ချစ်ချင်စရာ ကောင်းနေပေမယ့် နောက်ပိုင်းလည်းကျ ရော ပစ်ချင်စရာ ကောင်းနေခဲ့တာတော့ မြို့လည်း ဘယ်လို မှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ...

ကြာလေလေ စိတ်ကုန်ချင်စရာ ကောင်းလေပဲ။

သူတို့တွေရဲ့ Ego (အတ္တ)က သိပ်ကြီးလွန်းနေတယ်”

စစ်လင်းသည် နောက်ဆုံးစကားကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရေရွတ်လိုက်သော မြို့ပုံစံကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ချလိုက်လေသည်။ ဒါကို မြို့က သိသည့်အလား မျက်လုံး တစ်ဖက်ကို ထောင့်ကပ်ကြည့်လာကာ ...

“ကိုကြီး သက်ပြင်းတွေ သိပ်မချနဲ့ လူကို ရင်စေတယ်။

သက်ပြင်းတစ်ခါချတိုင်း အသက်တစ်ခါ တိုတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ်။ ခင်ဗျားက ယောက်ျားတွေလို

သိမ်းကျူးပြောတော့ ဒီက စိတ်ညစ်သွားရတော့တာပေါ့”

“မညစ်နဲ့ ကိုကြီး။ လောကမှာ ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်မှ

စိတ်မညစ်နဲ့ ဘုရားဟော တရားတွေလည်း ကိုကြီး သိ

မှာပါ။ ဘာမဆို ကိုယ့်စိတ်က လက်ခံမှဖြစ်တာ။ အရုပ်

ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေတတ်ရတယ် ကိုကြီးရဲ့”

သူက မဲပြုံးတစ်ချက်သာ ပြုံးမိသော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိပေ။

“ဒါပေမဲ့ မြူ ပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုကြီးမပါ၊ ပါဘူး။ ကိုကြီးဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မြူ အနှစ်သက်ရဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

မြူက ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သူက ပြုံးမိသွားရုံမှအပ ဘာမှဖြစ်မသွားပါ။ မြူရဲ့စကားတွေသည် အကြောင်းမသိသူတစ်ယောက်အတွက်တော့ တစ်မျိုးဟု ထင်နိုင်စရာရှိသော်လည်း သူကတော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြူကို နားအလည်နိုင်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မြူဟာ ထင်တာထက် ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးသားသည်။ နောက် ဖြူစင်သည်။ မတ်ဝန်းကျင်က လူများကိုသာမက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက လူများကပါ သူမကို ချစ်ခင်ကြသည်။ တချို့ယောက်ျားတွေကတော့ မြူကို ပိုင်ဆိုင်လိုကြသည်။ မြူသည် သူမအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ယောက်ျားတို့ကို အမြဲတမ်း happy type ဖြင့်သာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ နောက်တစ်ခုက မြူက စကားပြောကောင်းသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အတွေးအခေါ်တွေ၊ အပြုအမူတွေ လုပ်တတ်သဖြင့် မြူကို ယောက်ျားတွေက သဘောကျကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း ပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေ ပြင်းထန်လာကြသောအခါ အဲဒီယောက်ျားတွေနှင့် မြူက အဆင်မပြေနိုင်တော့။ အများအမြင်တွင် မြူသည် ယောက်ျားတွေကို ကစားတတ်သူ၊ သူမဝတ္ထုတွေအတွက် ကုန်ကြမ်းရှာသူအဖြစ် နာမည်ကြီးလာရတော့သည်။

“မြူက အချစ်ကို ရှာဖွေနေတာလား”

သူက မြူအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိနေရာမှ ကောက်ကာငင်ကာ ထ၊မေးလိုက်လျှင် မြူက “အဲဒီလို ဖြစ်နေလို့လား” ဟု ပြန်မေးလေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့် မြင်နေတာက မြူက မြူအနားကို ရောက်လာတဲ့သူတိုင်းကို care လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား...”

ဒါဟာ အချစ်များ ဖြစ်နေလိမ့်မလားလို့ မြူ တွေးတော့ တွေးမှာပဲ”

သူ့စကားကို မြူက မငြင်းချေ။ ကိုကြီးက အဲဒါတွေ နပ်တာပဲဟုတောင် ချီးကျူးလိုက်သေးသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးလည်း အသိသားပဲ။ မြူအသက်နှစ်ဆယ် ဆယ့်ရှစ်လောက်တုန်းက ရည်းစားသုံး

ယောက်လောက် ထားခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို မြို့ မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကြိုက်တော့ ကြိုက်တယ်။ အဲဒါကိုပဲ မြို့က အချစ်လို့ ထင်ခဲ့တာပဲ ...

နောက်တော့ မြို့ အချစ်နဲ့ အကြိုက်ကို ခွဲတတ်လာ တယ်လေ။ အခု မြို့အနားကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျား တွေကို မြို့ သဘောကျပါတယ် ...

အားလုံးက ရုပ်ဖြောင့်တယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတယ် ...

Attraction တစ်ခုခုတော့ရှိကြတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို မြို့ အနီးကပ် လေ့လာတယ် ...

ကြာလာတော့ သူတို့ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလာ ရရော၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ...”

မြို့က စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ အီလည်လည် အပြုံးတစ်ခုနှင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်လျှင် သူက သက်ပြင်းမချမိ အောင် အတော်ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

မြို့က သူမရှေ့တွင် သက်ပြင်းချတာကို လုံးဝမနှစ် မြို့တတ်ပါ။

“ကိုယ်က မြို့အတွက် ဖိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ”

“သင့်ခံယူ ကိုကြီး။ ဒါပေမဲ့ မြို့ ရည်းစားတွေ လျှောက် ထားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါကို လူတိုင်းက မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ မြို့က သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူးလေ ...

နိုင်ငံသိတဲ့ celebrity တစ်ယောက်ဆိုတော့ လူတွေ က ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ပြောကြမှာပဲ”

“ပြောပါစေ ကိုကြီး။ လောကမှာ လူတွေကို ဂရုစိုက်နေ ရင် နေရာနေရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မြို့ ခံယူချက်ကို ကိုကြီး သိပါတယ်။ ကဲ ... ဗိုက်ဆာပြီကွာ ထမင်းစားမယ် ... ထ။ အန်တီတို့လည်း ပြီးလောက် ပြီ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြုရုံမှအပ ထပ်၍စကားမဆိုတော့ ပေ။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် မြို့က လေပေးဖြောင့်ကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေဆိုနေလျှင် “မြို့လေးကို မေမေတို့ မိသားစုဝင် ဖြစ်စေချင်တယ် သားရယ်” ဟူသော မေမေစကားကို ကြားယောင်လာမိသည်။ သမီးမိန်းက

လေးမရှိရှာသော မေမေဟာ မြို့ကို မွေးခါစတည်းက ချစ်မြတ်နိုး
စွာ ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် သမီးရင်းနှင့်မခြား ချစ်ရှာ
သူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မြို့အဖေက မြို့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက
ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် မြို့တို့သားအမိနှစ်ယောက် အပေါ်တွင်လည်း
ကရုဏာပိုခဲ့ရသူ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က မြို့မေမေ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီးနောက်
သူနှင့် မြို့ကို အသည်းအသန် လက်ထပ်ပေးချင်နေခဲ့သူမှာ
မေမေပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သူက ငြင်းခဲ့ပါသည်။ ငြင်းခဲ့ခြင်းမှာ
တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ မြို့ စိတ်ချမ်းသာသလို နေစေချင်
သော သူ့ရဲ့မေတ္တာကြောင့်သာ ဖြစ်တော့သည်။

မင်းခ ပြီးသွားတော့ မြို့ ထပ်၍ကြုံတွေ့ရသော
ယောက်ျားမှာ လွန်းကြယ် ဟူသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ မြို့က တနင်္လာနေ့မှ သောကြာနေ့အထိ စိမ်းလန်းစိုပြည်
ဥယျာဉ်ထဲရှိ Zephyr ဆိုင်ထဲမှ ကန်တက်သို့ မျက်နှာမူသော
ထောင့်ကျကျ စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
ကန်စပ်နားရှိ မြက်ခင်းပြင်နားမှာ စသဖြင့် စိတ်ကူးပေါက်သလို
နေရာပြောင်းပြီး စားရေးတတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဆိုင်ထဲက စားပွဲထဲသို့ မြို့ကစားရေး
ဖို့ ရောက်လာလျှင် မြို့နေရာမှာ ခေတ်ပေါ်ဒီဇိုင်း အပျံ့စားဖြင့်
ဒီဇိုင်းပြောနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သူလေးသည် မြင်လိုက်တာနှင့်ကို မြို့ထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်

လောက်ငယ်မှန်း သိသာစေသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ဖုန်းပြောနေရာမှ မြူ ရပ်နေတာကိုမြင်လျှင် ထိုင်ပါဟူသော သဘောဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဟန်ပါပါလုပ်ပြ သည်။

ဘယ်တော့မှဆို သွေးအေးငြိမ်သက်တတ်သော မြူ သည် ခပ်ဖြိုးဖြိုးပဲ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ ဖုန်းပြောနေပုံ ကို အသာလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကောင်လေးက ဟန် ပါပါပဲ စကားတွေ ဆက်ပြောနေရင်းမှ တစ်ချက် တစ်ချက် မြူ ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ မြူကလည်း လက်ဝိုက်ထားရင်းမှ အဖြိုးမပျက်သလို သူ့ထံမှလည်း အကြည့်မလွှဲပေ။

ကြာလာသောအခါ သူက မနေတတ်တော့ဟန် ဖြစ်လာလျှင် မြူက ခေါင်းကိုအသာယမ်း၍သာ ပြုံးမိနေတော့သည်။ သေချာပါပြီ၊ သူသည်လည်း မြူကို ပညာစမ်းဖို့ ရောက်လာသော သူဆိုတာ မြူ သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကောင်လေးက ခဏကြာလျှင် ဖုန်းပြောလို့ ပြီးသွား သည်။ မြူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကို အားတော့နာပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခြားစားပွဲ ကို ပြောင်းထိုင်ပေးပါ”

“အစ်မက စာရေးဆရာမ မြူ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကောင်လေးက မြူကို ဟန်ပါပါပဲ လက်ကမ်းပေး လာလေသည်။

မြူသည် သူ့ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုးပဲ ပြန်ကြည့်ကာ ...
“ဆောရီးပါ ... ကိုယ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါဘူး”

ကောင်လေးက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်သည်။

“သစ်တယ်နော်။ ဒါကြောင့်လည်း စာရေးဆရာမ မြူဆိုတာ လူရော၊ ဝတ္ထုတွေရောက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတာပဲ”

“မင်းရဲ့ ဝေဖန်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ်စာရေး တော့မှာမို့ မင်း စားပွဲပြောင်းပေးပါတော့”

“ဟား ... မမြူကလည်း၊ အင်း ... မမြူ ဆိုတာ ခေါ်လို့ မကောင်းဘူးနော်၊ မမလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ ပလိစ် ...

ကျွန်တော်က မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ၊ မမရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို အရမ်း crazy ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော် မမနဲ့ စကားတွေ ပြောချင်တယ်။ သိချင်တာတွေ မေးချင်တယ်”

“နံနက် ရှစ်နာရီခွဲကနေ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီထိဟာ တို့ရဲ့ စာရေးတဲ့အချိန်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်ပါ။ မင်းအတွက် အချိန်ဖွဲ့မပေးနိုင်ပါဘူး ...

အခုတောင် ဆယ်မိနစ်လောက် ပွန်းသွားပြီ”

“ဒါဆို မမ စာရေးပြီးတဲ့အထိ စောင့်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ စာရေးပြီးရင်ရော ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးမှာလား”

“မသိသေးဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာရှိတဲ့ စိတ်အပေါ် မူတည်တယ်”

“အား ... ရပါတယ်။ ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ Best seller နဲ့ စကားပြောဖို့ဆိုတာ ခက်တော့ ခက်ခဲမှာပေါ့။ ဖြစ်ပါတယ်၊ စောင့်နေမယ်”

ကောင်လေးက ခါးကိုညွှတ်ကာ ဟန်ပါပါ ပြောရင်း ထထွက်ပေးသွားသည်။ မြူကတော့ သူ့ကို လိုက်ကြည့်မနေဘဲ သူ ထွက်သွားတာနှင့် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်စဖို့ ပြင်သည်။ လွယ်လာသော အိတ်ထဲမှ ရေးလက်စ စာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်တို့ထုတ်ကာ အုန်းဓာတ်ဘူးတစ်လုံးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့စွာ စာရေးနေတာ ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ကန်ရေပြင်ကို လှမ်းငေးကာ အဆုံးမရှိသော အတွေးစတိုက်ပမ်းရင်း ပေါ်ဆန်းမွှေးရေခွေးကြမ်းတို့သောက်ကာ စကားလုံးတို့ကို ပုံဖော်ရာမှ ဆယ်နှစ်နာရီကို ဆောင်စွန်းကာ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲသွားလေသည်။ ဒီတော့မှ မြူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ သတိရသည်။ ဘေးဘက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် မြူကို လက်ထောက်ကာ စိုက်ကြည့်နေသော အခုနက ဆောင်လေးကို မြင်သည်။

မြူက စာအုပ်တွေ့သိမ်းနေတုန်းမှာပဲ သူက အနား
သို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမ။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောဖို့ အချိန်ပေး
မှာလား။”

“ဆောရီး။ ထမင်းဆာနေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် စကားပြောဖို့
စိတ်မပါတော့ဘူး။”

ကောင်လေးက ဒီလောက်ကိုတော့ မမူဟန်ဖြင့်
ခပ်ငြိုးငြိုးနှင့်ပင် ...

“ရပါတယ်၊ နောက်နေ့တွေ အများကြီး ကျန်သေးတာပဲ။
မမ သိထားဖို့က ကျွန်တော်က မမကို အပျင်းပြေလာရော
နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

မြူသည် ထိုကောင်လေးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်
ကာ မထီတရီငြိုးပြလိုက်လျှင် ကောင်လေးက မြူအပြီးအောက်
၌ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြူက လှည့်ထွက်လာ
ခဲ့ရသည်။ မြူသည် လှေကားထစ်များအတိုင်းမှ တက်လာလျှင်
နောက်မှ အပြေးလိုက်လာသော ကောင်လေးရဲ့ ခြေသံတွေကို
ကြားနေရသည်။

မြူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။

မြူရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော အရာမှာ
မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှ အပြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်းက
ပြောတတ်ကြသည်။ မျက်လုံးကတော့ အညိုရောင်မျက်ကပ်မှန်
တပ်ထားသလားဟု အမြဲအမေးခံရအောင်ပင် အညိုရောင်တွေအိ
နေသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း မျက်ဝန်းညိုကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

နှုတ်ခမ်းကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း တည်ထားလျှင်တော့
သာမန်လှရုံမျှသာ။ သို့သော် အဲဒီနှုတ်ခမ်းဖြင့် ငြိုးပြလိုက်ပြီဆို
လျှင်တော့ ထိုအပြီးကို မစွဲလမ်းသူ မရှိချေ။ မိန်းကလေးချင်း
ကတောင် မြူ ငြိုးရင် အရမ်းလှတယ်၊ ဘယ်လိုငြိုးသလဲဟုမေး
လျှင် မြူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။
မြူရယ်တာသည် တခြားမိန်းကလေးတွေလို လက်နှင့်ကွယ်ရယ်
တာ၊ ခေါင်းငုံ့ရယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို သဘောတကျ
နှင့် ခေါင်းမောကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်တတ်သူမို့ အဲဒီ
စတိုင်လ်ကိုလည်း လူတွေက သဘောကျကြသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် မြူသည် တခြားစာရေးဆရာမ
တွေနှင့် သိပ်မတူသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တချို့ကတော့ မြို့ကို စာရေးဆရာမ မလုပ်ဘဲ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ မြို့နှင့် ခင်နေသော ဒါရိုက်တာတွေ ဆိုလျှင် ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ ခဏ ခဏ ခေါ်သည်။ သို့သော် မြို့က ပြီးပြီးလေးနှင့် ခေါင်းခါငြင်းဆန်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဆရာတို့ရယ်၊ အလှဓာတ်ပုံရိုက်တာတောင် နေရထိုင်ရ ခက်နေတဲ့ဟာ၊ မီးထိုးတာနဲ့ ချွေးတွေကပြန် ခေါင်းကိုက်လာရော ...

ပြီးတော့ မြို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်သူ၊ စာအုပ်အဟောင်းတန်းမှာ အုတ်နီခဲ ဖင်ခုထိုင်ပြီး စာအုပ် ရွေးဖတ် လုပ်ချင် လုပ်နေတတ်တာ ...

ဒါမှမဟုတ် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက် ရင်လျှောက်၊ တရုတ်တန်းမှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးစား၊ ဗယာကြော်သည်ကုလား စိန်ဘာဘူတို့နဲ့ လေရိုက်ချင်လည်း ရိုက်နေတတ်တာ”

တကယ်ကိုပင် မြို့ရဲ့စတိုင်လ်က အဲဒါမျိုးဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမိနေနှင့် ဝါသနာကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်ပေ။ မြို့ စာရေးတာနားသော စနေ တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးတွင် တစ်နေကုန်

လျှောက်သွားတတ်ကာ လူတွေထဲမှာ ရောနှော၍ နေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ ကလေးတွေနှင့် စပိကင် တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ လိုက်တက်ကာ ကုန်ကြမ်းရှာသလို၊ ဗေဒင် လက္ခဏာသင်တန်းတောင် မရောင်ချေ။

ဒါကြောင့် တစ်မျိုးသော အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ နေ ထိုင်သော မြို့ရဲ့ဝတ္ထုတွေသည် ရှုထောင့်တစ်မျိုးမှ တင်ပြထား သဖြင့် စာရေးသက်တမ်း သုံးနှစ်အတွင်းမှာပဲ ပရိသတ်ပေးထား သော ခိုင်မာသည့် နေရာတစ်နေရာကို ရထားပြီးသားဖြစ်၍နေ လေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြို့သည် လူထဲက လူပီသစွာ ဒါထက်ပိုတာ က အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ပီသစွာဖြင့် မလိုသူတွေရဲ့ တိုက် ခိုက်ခြင်းကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရသေးသည်။ မြို့ကတော့ အပြီးမပျက် ပေ။ အစဉ်အမြဲ နူးညံ့အေးချမ်းကာ စိုးရိမ်ပေးတတ်သော ကိုကြီး ကိုတောင် မြို့က ဒဿနစကားတွေဖြင့် ဆုံးမလိုက်သေးသည်။

“လောကမှာ အောင်မြင်မှုကို အရာနှစ်ခုနဲ့ စတေးရတယ် ကိုကြီး။ တစ်ခုကတော့ ဘဝကိုစတေးပြီး အောင်မြင်မှုကို ရယူတာ။ တစ်ခုကတော့ ကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို စတေး ပြီး အောင်မြင်မှုကို ယူထားတာ ...

မြူကတော့ ကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို စတေးထားတယ်။ ဘေးထိုင်ဘုပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့စကားကို မြူက သိပ်အုံးမစားဘူး ကိုကြီး။ လောကမှာ အဲဒီထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်”

ဒီလိုအခါမျိုးတွင် ကိုကြီးက ပြီးကာခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေတတ်သည်။ မြူသည် ကိုယ်မှန်တယ်ထင်သော ကိစ္စတွေမှာ နည်းနည်း ခေါင်းမာတတ်သည်။ အလျှော့လည်းမပေးတတ်ချေ။ ပြီးတော့ အရာရာကို ခံစားတတ်သော နှလုံးသားရှိသူ မြူသည် အချစ်ကိုကစားနေသူ (သို့) ကုန်ကြမ်းရှာနေသူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း နာမည်ကြီးတာ ဖြစ်လေသည်။

မြူ ကားမောင်းနေစဉ်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာလျှင် မြူက ဖွင့်ထူးလိုက်သည်။

ဖုန်းက ကိုကြီးထံကပင်။

“မြူ စာရေးနေတုန်းပဲလား၊ ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

“မြူ ပြန်လာနေပြီ ကိုကြီး”

ပြန်ဖြေရင်းနှင့် မြူ့မျက်လုံးက ဘေးသို့ကပ်လာသောကားထံ ရောက်သွားလျှင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လက်ပြနေသော

အခုနက ကောင်းလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မြူသည် မပြုံးဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

“တစ်နာရီပဲ ထိုးတော့မယ်၊ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား။

အဲဒါက မကောင်းဘူးနော် မြူ”

မြူသည် ဟက်ခနဲ ပြန်ရယ်လိုက်သော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပေ။ ဒီဆရာဝန်က ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အဘိုးကြီးလေးလို တဗျစ်တောက်တောက် အလွန်လုပ်လွန်းလှသည်။

“ကိုကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်နေတာလေ၊ မြူ ထမင်းပြန်လာမစားသေးတာသိလို့မေးတာ၊ အခု ကားမောင်းနေတာလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို ဖုန်းချတော့မယ်၊ ရောက်တာနဲ့ အိမ်ဘက်ကို ကူးလာခဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကြီး ကူးလာခဲ့”

ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ပြန်မမေးပေ။ အင်း ... ဆောင့်နေမယ်ဟုဆိုလျက် ဖုန်းချသွားသည်။ မြူသည် ဖုန်းထဲမှာ

ထည့်ထားသော ကိုကြီးရဲ့ ဂျူတီကုတ်နှင့်ပုံကို နှာခေါင်းတစ်ချက် ရဲ့ပြကာ ခေါက်ဖုန်းလေးကို ပိတ်ချလိုက်သည်။

မေမေ ရှိစဉ်ထဲက မေမေသည် မြူကို ကိုကြီးနှင့် နေရာချထားပေးချင်ခဲ့သည်။ ကိုကြီးရဲ့မေမေ အန်တီနန္ဒာကဆိုလျှင် မြူကို တုန်နေအောင် ချစ်ပေသူတည်း။ ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ် လိုချင်တာထက် သမီးတစ်ယောက်လို မြတ်နိုးချစ်ခင်ရှာတာဖြစ် သည်။ အရာအားလုံး အဆင်ပြေနေပါလျက်နှင့် မြူသည် ကိုကြီး ကို လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ဒါဆို ကိုကြီးကရော ...။

ကိုကြီးက မြူအပေါ်တွင်ထားသော မေတ္တာသည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကမှ မြူအပေါ်တွင် မထားနိုင်သော မေတ္တာမျိုးဖြစ်သည်။ မြူအနားတွင် အချစ်တွေက ပေါသည်။ မြူသည် ရှားပါးသော မေတ္တာမျိုးစိတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ထက် ဖျန်းပက်ပေးတာလောက်နှင့်ကို ဘဝရဲ့နေ့ရက်များမှာ အေးချမ်းလှပ ခဲ့ရဖူးပေသည်။

ထိုကောင်လေးသည် ဒုတိယနေ့မှာလည်း မြူထံသို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်၊ နေ့တိုင်းပင် ရောက်လာတတ်သည်။ စကားပြောခွင့် တောင်းသည်။ သို့သော် မြူကလည်း ပြုံးပြုံးလေး နှင့် ငြင်းပယ်ခဲ့စမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုနှင့် သူ့နဲ့တွေ့တာ ငါးရက်မြောက်သွားသည်။ မြူက စကားမပြောခဲ့။ စနေ တနင်္ဂနွေ မှာတော့ အနားယူသည့် ထုံးစံအတိုင်း မြူက စာမရေးတတ်ပေ။ ထိုနေ့မျိုးတွင် မြူသည် ကိုကြီး၏အမေနှင့်အတူတူ ထမင်းဟင်း ကူချက်ကာ နေတတ်သည်။

ညနေဘက်ရောက်လျှင် ကိုကြီးနှင့်အတူတူ မုန့်ထွက် စားရင်စားသည်။ စကားပြောကြသည်။ ဒါက မြူရဲ့ပုံမှန်အားလပ် ရက်များပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ဒီလိုနှင့် တနင်္လာနေ့ ပြန်ရောက်လာ လျှင် မြူက စာရေးနေကျ နေရာလေးထံသို့ ရောက်သွားတတ်

စမြို့။ ဒီနေ့တော့ ထိုကောင်လေးကို မြို့ရဲ့အသစ်ထွက်သောဝတ္ထု
တစ်အုပ်နှင့်အတူ မြင်တွေ့ရလေသည်။ သူက မြို့ရောက်လာတာ
နှင့် မြို့အနားသို့ ချက်ချင်းပဲ ရောက်လာကာ ...

“မမက စနေ တနင်္ဂနွေမှာ နားတာလား”

မြို့က သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သည်။ သူက မြို့ရှေ့သို့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ချပေးရင်း ...

“မမရဲ့လက်မှတ် ထိုးပေးပါ”

မြို့သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘောပင်ကို အသာယူ
ကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒါကို အခုမှ ဝယ်လာတာ၊ ဒီနားမှာပဲ ထိုင်
ဖတ်မယ်။ ပြီးရင် မမနဲ့ စကားပြောမယ် ဖြစ်မလား”

“may be (ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ)”

ထိုအခါ ကောင်လေးက အိုကေဟု တိုးတိုးရွတ်ကာ
မြို့အနားမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြို့သည် သူ့ကျောပြင်ကို
ငါးစက္ကန့်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ပြီးရင်း စာစာရေးဖို့ပြင်သည်။
တစ်ဆက်တည်းတွေးမိသည်မှာ မြို့၌စကားလုံးအသစ်တွေ၊ plot
အသစ်တွေ၊ အိုက်ဒီယာအသစ်တွေ ရတော့မယ် ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း မြို့ဟာ စာကို စိတ်ပါလက်ပါရေး
သည်။ နှစ်ရက်တာမျှ ဝေးကွာခဲ့သော မြို့ရဲ့ဇာတ်ကောင်များသည်
မြို့ကို ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ကြိုဆိုကာ သူတို့ကို ဆက်လက်အသက်
သွင်းပေးဖို့ တပူပူတဆာဆာနှင့် တောင်းဆိုနေကြသည်။ မြို့သည်
ထိုအဖြစ်ကို သဘောကျကာ ပြီးပြီး စာရေးလေသည်။ စာရေးနေ
ရတဲ့ အချိန်လောက် မြို့ဘဝတွင် စိတ်ချမ်းသာတာ မရှိဟုထင်
သည်။

မြို့ဇာတ်ကောင်တွေကို မြို့ စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီး
ရသလို အပြင်ဘဝ၌ မြို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီး၍
မရ။ ဒီအချက်ကကို မြို့အား စာရေးရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်း
နေသလိုပဲ ဖြစ်သည်။ စာရေးခြင်းသည် မြို့ရဲ့ကမ္ဘာဖြစ်သည်။
မြို့ရဲ့ခံစားချက်တို့ကို သွန်ချသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သေး
သည်။ မြို့ခံစားချက်တွေကလည်း ဒီအတိုင်း ပြီးသွားတာမှ
မဟုတ်ချေ။ ခံစားတတ်သူမှ ခံစားပေးသောသူများထံသို့ ရောက်
သွားတာကို မြို့ ပီတိအဖြစ်ဆုံးပင်။

တကယ်တော့ ပရိသတ်ဆိုတာထက် သူတို့ကို မြို့
က ခံစားပေးသူများဟု သတ်မှတ်လေသည်။ မြို့သည် ခံစားပေး

သူများအတွက် ခံစားရကျိုးနပ်အောင် ဒါမှမဟုတ် ခံစားမှုတွေ တစ်စုံတစ်ရာ တက်လာအောင် ဖန်တီးရေးသားရာတွင် ညောင်းညာ ရမှန်းကို မသိ။ ဒီလိုနှင့် ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် မြူ စာရေးတာပြီး သွားသည်။

မြူက ဘောပင်ကို လွှတ်ချလိုက်လျှင် ဘယ်အချိန် ထဲက မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေဟန်တူသော ကောင်လေး မှာ အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြူက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလျက် “ထိုင်ပါ” ဟု စတင်ခွင့်ပြု လိုက်လေသည်။

မြူ ကိုယ်တိုင်လည်း မတ်မတ်ထိုင် စာရေးနေရာမှ နောက်ကိုမိုချလျက် ဖြေလျော့ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မမ စာရေးတာ ပြီးသွားပြီပေါ့နော်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“မမက ဘောပင်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်လေ”

“ဘောပင်ကို လွှတ်ချတာနဲ့ စာရေးတာ ပြီးရောတဲ့လား”

ထိုကောင်လေးက တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ဖြေရှင်းချက် လာမယ်လေဟူသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးနေရာမှ ...

“ကျွန်တော် မမကို ငါးရက်တိတိ သတိထားကြည့်ပါတယ်၊ မမက စာရေးနေရင် ဘောပင်ကို စောင်းပြီးရေးတာတယ်၊ တစ်ခုခုကို တွေးပြီဆိုရင် ဘောပင်ကို လက်နဲ့လှည့်ကစား တတ်တယ်။ အဲဒါက ခဏတွေးရင်။ အကြာကြီးတွေးရင် တော့ ဘောပင်ကိုငိုထားတဲ့လက်နဲ့ပဲ မေးထောက်လိုက်၊ ပါးကိုဘောပင်နဲ့ရိုက်လိုက် စသဖြင့် အမျိုးမျိုးပေါ့ဗျာ ကစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘောပင်ကို လက်ကလွှတ်ချတယ် ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး ...

အားလုံးပြီးပြီ ဆိုမှပဲ စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဘောပင်ကို လွှတ်ချလိုက်တော့တယ်”

မြူက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလျှင် ကောင်လေးက ဧည့်စာအုပ်ကို ထောင်ပြကာ ...

“ဒီစာအုပ်က ဖတ်လို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီထက်ကောင်းတာ က စာရေးဆရာကို ရှေ့မှာထားပြီး သူရေးတဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်နေရတာက တကယ်သစ်တဲ့ ဖီလင်ပဲ။ မမရော ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာကိုကြည့်ပြီး သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးလား”

“ဟင်အင်း။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ အသစ်ပဲ မင်းပြောတဲ့ plot လေး မဆိုးဘူး၊ စာထဲထည့်ရေးရင် မိုက်တယ်”

ကောင်လေးက ပြုံးပြီးခေါင်းယမ်းကာ ...

“မမက ကုန်ကြမ်းတွေကို ဒီလိုပဲ ရှာတာလား”

“တို့က ရှာတာမဟုတ်ဘူး။တို့ကို လာပေးကြတာ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ မြင်တတ်တဲ့ မျက်စိတော့ ရှိဖို့လိုတယ်။ မင်း အနေနဲ့ ဒီလိုစကားကို တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားပြောလို့ သူ သဘောကျချင်ကျမယ်။ အသုံးချတတ် မှာတော့ မဟုတ်ဘူး ...

တို့အတွက်ကတော့ စကားလုံးဆိုတာ အထူးတလည် ရှာဖွေမနေရဘူး။ သို့သော် မြင်တတ်ရတယ်”

“မမ ... ကျွန်တော့်နာမည် တိမ်ယံပါ။ ကျွန်တော့်ကို မမ ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပေးပါလား”

“သိပ်တော့ အပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲဟင်”

“မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ မင်းအနေနဲ့ တို့ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြောဆိုပတ်သက်ခွင့် မရှိဘူး။ အနီးစပ်ဆုံး ပြောရရင် မင်း ဒီကိုနေ့တိုင်းလာပြီး တို့ စာရေးနေတာ ကို ထိုင်ကြည့်နေတာမျိုး။ တို့ ပြန်ရင် ကားနဲ့လိုက်တာ မျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါဟာ မိတ်ဆွေတို့လုပ်ရမယ့် ပုံစံမဟုတ် ဘူး ...

နောက်တစ်ခုက တို့ဟာ စိတ်ထဲက ခံစားမှုအတိုင်း ပဲ နေတတ်တယ်။ အပြင်မှာ အေးနေပေမယ့် တို့စိတ်က ပူရင် ပူနေတယ်ပဲ။ အများကို မထိခိုက်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုဆို ရင် သူများကို သိပ်ထည့်ထွက်လေ့ မရှိတတ်ဘူး ...

ဒါတွေကို လက်ခံနိုင်ရင်တော့ မင်းအတွက် အဆင် ပြေမယ်

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပတ်သက်ချင်တဲ့လူပဲ၊ လိုက် လျောရမှာပေါ့”

ဒီလိုနှင့် မြူနှင့် တိမ်ယံတို့ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ တိမ်ယံသည် မြူအတွက်တော့ တစ်မျိုးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သည် သူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း မြူနှင့်ဘဝတူ

တွေပင်။ တစ်ခုသာတာက သူ့အစ်မတွေက သူ့ကို သားတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ယုယကြခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မြူသည် ကိုယ့်ထက် ငါးနှစ်မျှငယ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းကို တစ်မျိုးမွေ့လျော်လေသည်။

သူ့ထံမှ မြူ မသိရသော အကြောင်းအရာတွေကို သိရသည်။ မြူ သိချင်သော လူငယ်တွေ၏ စရိုက်ကို လေ့လာခွင့် ရသည်။ ပြောရလျှင် မြူအတွက် ကုန်ကြမ်းတွေ ရလေသည်။ ကိုကြီးကတော့ မြူကို မှတ်ချက်ပေးသည်မှာ ...

“မြူက ပရိတ်သတ်အတွက် တော်တော်ပေးဆပ်တဲ့ သူပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ ... ကိုကြီးက မြူကို ကုန်ကြမ်းရှာတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“အဲဒီလိုတော့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မြူ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့နော် ကိုကြီး၊ အဲဒီကုန်ကြမ်းတွေကို မြူက တမင်ရှာဖွေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူပေးနေတဲ့ အရာတွေကို မြူက သုံးတတ်တာ။ မြူ ပြောတာ သဘောပေါက်လား မသိဘူး”

“ပေါက်တယ် ... ပေါက်တယ်။ မြူက ဆေးစက်ကျရာ အရပ်ထင်တာ။ အဲဒီလို ...။ ဒါပေမဲ့ မြူကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

မြူက ကိုကြီး အဲဒီလိုပြောလျှင် သိပ်စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသည်။ အရည်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကာ ကိုကြီးစကားကို စောင့်စားတတ်သည်။ ကိုကြီးဟာ တော်တန်ရုံ မြူကို ဘာမှသိပ်ဝေဖန်ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ မြူကျန်းမာရေး ကိစ္စကလွဲလို့ သူက ဘာကိုမှ မှတ်ချက်မပေးတတ်။

ကိုကြီးက မြူမျက်နှာကို တစ်ချက်ငေးကာ ...

“ကောင်လေးက နည်းနည်းစွတ်တရွတ်နိုင်မယ့်ပုံစံ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မြူ သတိထားဖို့လိုမယ်”

“မြူ နားလည်ပါတယ် ကိုကြီး”

“နားလည်ရုံတင် မကဘူး မြူ။ လိုက်နာဖို့လည်း လိုတယ်။

သူက မိဘမရှိတော့ဘဲ အစ်မတွေကပဲ အုပ်ချုပ်တာဆိုတော့

ဒါမျိုးက ပတ်သက်ဆက်ဆံရတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။

ပြေချင်ရင်လည်း အရမ်းပြေမယ်ကွာ၊ မပြေချင်ရင်လည်း

အဆိုးဘက်ကို လုံးဝရောက်သွားနိုင်တယ်”

“မြို့ သဘောပေါက်ပါတယ် ကိုကြီး၊ စိတ်မပူပါနဲ့။”

မြို့ရဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ဟူသော စကားကို ကိုကြီးက စိတ်ပူနေဟန်သာ ရှိလေသည်။ သို့သော် မြို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်သည်။ မြို့မေမေသည် မြို့ကိုပုံစံသွင်းခဲ့တာက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မြို့ကိုပဲ စဉ်းစားဆုံး ဖြတ်ခိုင်းတာများသည်။ မေမေက ဆုံးဖြတ်ပေးတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိ။ အသေးအဖွဲ့ အရာများတွင် အမှားကို ထိတွေ့စေသည်။ မြို့သည် တစ်ခါမှားသွားဖူးလျှင် ထိုအမှားမျိုး နောင်တစ်သက်လုံး ထပ်မလုပ်မိတော့ချေ။

မြို့ ရည်းစားထားတော့မယ် ဆိုတုန်းကလည်း မေမေ သိခဲ့သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ ပြောတာကတော့ တစ်ခုတည်းပင်။

“သမီး အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပြီပဲ။ ရည်းစားထားချင်ရင် ထားနိုင်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ သမီးဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့။”

အဓိကအချက်က သမီးဟာ အပျိုစင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကို စောင့်ထိန်းဖို့နဲ့ ကာကွယ်တတ်ဖို့ပဲ”

မေမေ မှာကြားချက်ကိုတော့ မြို့က နားထဲစွဲနေခဲ့သည်။ ကျန်တာကတော့ ရည်းစားထားသည့် သဘာဝအတိုင်း အစပိုင်းမှာ ပျော်ရသည်။ နောက်တော့ အဆင်မပြေဖြစ်ကာ ပြတ်ကြသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ထပ် ရည်းစားနှစ်ယောက် ထပ်ထားပြီးချိန်တွင် မြို့က ရည်းစားထားခြင်းကို စိတ်ကုန်သွားတော့လေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မြို့ ရည်းစားထပ်မထားတော့ချေ။ ယောက်ျားတွေကို နားလည်မှုတစ်မျိုးနှင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ မြို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာတတ်သွားပြီဟု ထင်ချိန်ဝယ် သူများတွေကလည်း ဆရာကြီးဟု ထင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အဲဒီထဲတွင် ကိုကြီး မပါခဲ့ပေ။ တိမ်ယံဆိုသော ကောင်လေးကတော့ ကိုကြီး သတိပေးခဲ့သလို တကယ့်ဇွတ်တရွတ်သမားလေးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူနှင့် ခင်မင်တာ အနည်းငယ်ကြာလာသောအချိန်တွင် သူက(ထုံးစံအတိုင်း) အခွင့်အရေးတချို့ကို စတောင်းလာသည်။

“မ,က week end တွေဆို ဘယ်သွားတာလဲ။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ပတ် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပင်းထွက်ရအောင်”

“မထွက်ချင်ပါဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်က တွေ့ချင်တဲ့ဟာပဲဟာကို၊ မ,အိမ် လာလည်ရမှာလား၊ အိမ်လေးဘာလေး အလည်ခေါ်ဦးလေဗျာ။ သိပ်နေနိုင်တာပဲ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ဟား ... မ,က လျှော်ပစ်တယ်ဗျာ၊ ခက်ကုန်ပြီ၊ မ, ... မ,ကိုလေ ကျွန်တော် လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်တယ်၊ မငြင်းရဘူးနော်”

“ပီကေတစ်ခုလောက် ဆိုရင်တော့ မငြင်းပါဘူး”

“ထွတ် ... မ,ကလည်းဗျာ။ စာတွေထဲမှာသာ အပီအပြင် အနုအရွတွေ ခြွေနေတာ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မခြွေပါလား...”

မ,လက်နဲ့ စာရေးနေတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ လက်လည်း ညောင်းတယ်၊ မ,တော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့

ကြားတည်းကနေ အရမ်းညောင်းတာပဲ။ မ,မညောင်းဘူးလားဟင်”

“ဪ ... သွေးနဲ့ သားနဲ့ လူပဲဟယ်။ ညောင်းတော့လည်း ညောင်းတာပေါ့”

“အား ... အဲဒါ ပျိုပဲ။ မ, လက်နဲ့စာမရေးနဲ့တော့”

“ဘာနဲ့ ရေးရမှာလဲ”

“Laptop နဲ့ ရေးပေါ့။ အဟဲ ... အဲဒီ Laptop ကို ကျွန်တော်က လက်ဆောင်ပေးမှာ ... နော် ... လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”

မြူသည် ထမင်းကို ထမင်းပေါင်းအိုးထဲက ရတာဟုသာ သိထားရှာသော ကောင်လေးကို ကရုဏာအပြုံးလေး ပြုံးပြလိုက်လျှင် သူက မြူမျက်နှာထဲ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေဟန် ဖြင့် ငေးလို့နေသည်။ မင်း ရူးတော့မှာပဲ။

“လက်မခံပါဘူး။ မင်းက တို့ကို Laptop မဝယ်နိုင်လို့ လက်နဲ့ပဲရေးတယ်များ ထင်နေလို့လား”

“အာ ... မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ Laptop က ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့”

“တို့အတွက်တော့ မပြေဘူး၊ တို့ ကွန်ပျူတာရော အင်တာနက်ရော သုံးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်နဲ့ပဲ စာရေးတယ်”

“ဟား ... ဒါပေမဲ့ Laptop နဲ့ ရိုက်နေတာက ပိုစတိုင်လ် မိုက်တာပေါ့ မ၊ရဲ့။ မ၊နဲ့ဆို ဘယ်လောက်လိုက်မလဲ”

မြူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုပဲယမ်းကာ နေမိသည်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ စကားပြောကြည့်လေလေ သူဟာ မြူဘဝအတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာလာလေလေပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့် မြူဟာ သူ့ကို အရှိန်နည်းနည်း လျှော့ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီအခါတွင် သူသည် ကိုကြီး သတိပေးထားသလို ပင် တစ်စွတ်ထိုး မိုက်ရူးရဲဆန်လာလေသည်။

သူ ဆိုးသွမ်းလှူသောအခါ သူ့အစ်မတွေပါ ပါလာလျှင် ပွဲကပိုရှုပ်ကုန်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မြူသာလျှင် လူဆိုးဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ကိုကြီးက ဘယ်နဲ့ရှိစဟူသော အပြုံးမျိုးပြီးလျှင် မြူကတော့ အသာလေး ပရုံးတွန့်ကာ ...

“မြူက နောင်တတော့ မရပါဘူး ကိုကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ချပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်နေ့

မြူ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူတစ်ယောက် ထားတော့မယ် ဆိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြူ အသက်ငယ်တဲ့လူကို လုံးဝမစဉ်းစားဘူး”

“အသက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေတော့ ဝမ်းနည်းကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရ။ မြူ လေ့လာကြည့်မိသလောက် ဆိုရင်လေ မိန်းမတွေက အသက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို သိပ်မကြိုက်ကြတာ များတယ်၊ ငယ်ရင်လည်း အလွန်ဆုံး သုံးလေးနှစ်ပဲ ...

ဒါတောင် အချစ်နဲ့ဆုံးဖြတ်လို့ ဦးနှောက်နဲ့သာဆို ငယ်တဲ့ယောက်ျားကို သူတို့ မယူဘူး”

“ဒါဆို မိန်းမတွေက အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားကို သဘောကျကြတာပေါ့။ အားကိုးချင်တာနဲ့ တူတယ်”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ပါကောင်းပါနိုင်တယ်။ မြူ လေ့လာနေတယ်လေ၊ ပြီးရင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးမယ်”

ကိုကြီးက မြူကို ငဲ့စောင်း၍ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် အခွန်းတစ်ခု မေးသည်။

“မြို့ အခုရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုကရော ဘာအကြောင်းလဲ”

“မနဲ့မောင် ဇာတ်လမ်း”

မြို့က ကိုကြီးရဲ့ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ကိုကြီး ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ် ဆိုတာကို မြို့ သိသည်။ သို့သော် အဲဒီအတိုင်းမဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ မြို့ ရှင်းပြမနေတော့ပါ။

ကိုကြီးက မြို့ကို တောင်းပန်တိုးလှိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာလျှင် မြို့ရင်ထဲ၌ နင့်သွားသည်။

“မြို့ကို ကိုကြီး တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

“မေတ္တာရပ်ခံတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးပါနဲ့လား ကိုကြီး”

“မဟုတ်ဘူး မြို့။ ဒီစကားကို မြို့ လိုက်နာပေးဖို့လိုတဲ့ အတွက် မေတ္တာရပ်ခံရတာပါ။ မြို့ ယောက်ျားလေးတွေကို မတွဲပါနဲ့တော့လား ...

မြို့ဘက်က ရိုးသားတယ် ဆိုပေမယ့် မြို့ရဲ့အပြုံး တစ်ခုဟာ သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပဲ။ မြို့ရဲ့

အပြုံးများစွာဟာ သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ခြင်းများစွာပဲ။

မြို့ဟာ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် မြို့ နဲ့ပတ်သက်ခွင့်ဟာ သူတို့အတွက် ကြီးမြတ်မျှော်လင့်စရာ ဖြစ်နေတယ် ...

မြို့သာ အရပ်သူတစ်ယောက်ဆိုရင် သူတို့ဒီလောက် မျှော်လင့်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို မပတ်သက်ပါနဲ့တော့လား မြို့ရယ်”

မြို့သည် နူးညံ့သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ချောမောတောင်းဆိုနေသည့် ကိုကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ခါးလာသည်။ ကိုကြီးကို မြို့အတွက်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာမျိုး မြို့ မဖြစ်စေချင်ပါ။

“တစ်နေ့နေ့မှာ မြို့ တကယ်ချစ်တဲ့လူကို တွေ့လာရင် အချိန်ကာလတစ်ခုကိုတောင် စောင့်ကြည့်နေစရာ မလိုပါဘူး မြို့ ...

အလိုလို သိသာလာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် မြို့ သိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ အချစ်ဆိုတာကို”

“ကိုကြီး”

မြူက ခေါ်လိုက်လျှင် ကိုကြီးက ငဲ့ကြည့်သည်။
မြူသည် အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တည့်တည့်ပြီးပြကာ ကိုကြီးရဲ့
လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လျက် ..

“ဒီနေ့ကစပြီး မြူ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတော့မယ်
နော်”

ကိုကြီးက ပြီးသည်။ ထိုအပြုံးမှာ မြူကို မယုံသေး
သော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည့်အတွက် မြူ စိတ်မကောင်းပါ။

“လာမယ့် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်နေ့ဟာ မြူရဲ့နှစ်ဆယ့်
လေးနှစ်မြောက် မွေးနေ့လေ။ အဲဒီမွေးနေ့ကို တိုင်တည်
ပြီး ကိုကြီးကို ကတိပေးတယ် ...

မြူ Boyfriend တွေ မထားတော့ဘူး၊ တကယ်ပြော
တာ”

“ကိုကြီး မြူကို ယုံတယ်”

မြူသည် အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့တင် ကျေနပ်
ပျော်ရွှင်သွားရကာ ကိုကြီးရဲ့ပခုံးစွန်းကို ခေါင်းလေးငဲ့ကာ တိုက်
ပစ်လိုက်လေသည်။ မြူကို ကိုကြီးက သိပ်ချစ်သည်။ မြူကလည်း

ချစ်တာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြူတို့ကြားထဲက ချစ်ခြင်းမှာ
စေတနာစစ်စစ်တွေ ပါနေသော အဖြူရောင်ချစ်ခြင်းတစ်ခုသာ
ဖြစ်သည်။

ဒါကို မြူတို့နှစ်ဦးတည်းသာ နားလည်နိုင်လေသည်။

Part (II)

မြူ နှင့် ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)

မြူရဲ့မွေးသက္ကရာဇ်မှာ (၁၄-၂-၁၉၈၃) ဖြစ်လေသည်။ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကတော့ မြူသည် မွေးနေ့ရောက်လျှင် ပျော်ရွှင်ရတာကလွဲ၍ သိပ်ထူးထူးခြားခြား မရှိပေ။ မှတ်မှတ်ရရ မြူ ရှစ်တန်းနှစ်တွင် မြူရဲ့မွေးနေ့ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားတတ်လာသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)သည် မြူတို့လို ဆယ်ကျော်သက်တွေကိုသာမက နှစ်ဆယ်ကျော်သက်တို့ အထိပါ ဖမ်းစားထားနိုင်ခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်က ထွက်ခဲ့သော စည်သူလွင်၏ ချစ်သူများနေ့ စီးရီးစ်၊ အဲလက်စ်နှင့် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုတို့၏ ဆုံနိုင်ခွင့်တေး စီးရီးစ်များသည် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်အတွက် ချစ်သူအချင်းချင်း ဆေးစရာ လက်ဆောင်များ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ တစ်စ တစ်စနှင့် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်သည် လူငယ်များကြားထဲ၌

ပိုင်းရပ်စံပိုးတစ်မျိုးလို ကပ်ငြိတွယ်ရောက်လာသည်။ ဒီမှာတင်
မက တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်ကို စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်အတွက် ရည်ရွယ်သော ထုတ်
ကုန်များသည် အမြတ်အစွန်းများစွာကို ပေးစွမ်းနိုင်စွမ်းရှိလာ
သည်။ အဲဒီနေ့သည် တစ်ယောက်တည်းသမားများအတွက်တော့
ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိလှပေ။

တခြားအချိန်မှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိတာက ဘာမှမသိ
သာပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မရှိတာတော့ တကယ်ကို ငေါင်စရာ
ကောင်းလှသည်။

တစ်ခုထူးခြားတာက မြူသည် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)
ရက် ရောက်တိုင်း အနားမှာ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိ
ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် တိုက်ဆိုင်သည်။ သို့သော်
မြူအတွက် အထီးကျန်တော့ မဖြစ်ပေ။

အဲဒီနေ့က မြူရဲ့မွေးနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် မြူသည်
ကိုကြီးထံက မွေးနေ့လက်ဆောင်နှင့် အချိန်တော်တော်များများကို
ရလေ့ရှိသည်။

အခုလည်း မြူရဲ့မွေးနေ့တွင် ကိုကြီးသာ အနားမှာ
ရှိတော့သည်။ အဲဒီအခါမျိုးတွင် မြူက ဆုန်သင်းပါရုံ၏ “အနီး
ဆုံး မင်းလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တယ်” ဟူသော သီချင်းစာ
သားလေးကို အမြဲဆိုလျှင် ကိုကြီးကလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးပဲ
ပြုံးနေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မြူ စဉ်းစား
ကြည့်မိသည်။ ကိုကြီးဟာ မြူကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင်
နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိရတာလဲ။ ဂရုစိုက်နိုင်ရတာလဲ။ ဒီလို လူတစ်
ယောက်ထံက အချစ်ကို မြူ ရရင် ဘယ်လိုနေလိမ့်မလဲ။

မြူသည် မွေးနေ့မတိုင်ခင် တစ်ပတ်လောက်အလို
မှာ ကိုကြီးကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ကိုကြီး အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးနော်။ မိန်းမယူဖို့
မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ကိုကြီးက မြူစကားကို ပြုံးသည်။ ပြီးလျှင် မြူကို
အသာငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် မြူရဲ့”

“အင်းလေ ... ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ထောင်
ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ဒီလို မထင်မိပါဘူး။”

“ဟုတ်လား။ ကိုကြီး ဒီအချိန်ထိ ရည်းစားလည်း မထား
ခဲ့ဖူးဘူးနော်။ ပျင်းစရာကြီး။ အချစ်ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။
ဟွန်း ... ပျင်းရိဖွယ်ရာ”

မြူရဲ့ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ အပြောကို ကိုကြီးကို
အသာရယ်နေလေသည်။ မြူသည် ကြိမ်ဆက်တီထိုင်ခုံဝိုင်းကြီး
ပေါ်၌ ခြေထောက်ချိတ်ကာ ထိုင်နေသော ဆရာဝန်လူရည်သန့်
ကိုကြည့်ကာ မိန်းမပေးစားချင်စိတ် ပေါ်လာလေသည်။

အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ရုပ်လက်တိုတစ်ထည်နှင့် ပုဆိုး
နက်ပြာရောင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုကြီးသည်
တကယ့်ကို handsome ဖြစ်သူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒီလို
လူအနားမှာ အိမ်သူသက်ထားလေး တစ်ယောက်လောက်တော့
ရှိသင့်ပေသည်ပဲ။

“ကိုကြီး မိန်းမယူပါတော့လား။ မြူ ရှာပေးမယ်လေ၊
ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်လဲ၊ မြူ ဖန်ပေးမယ်၊ ရစ်ရှင်မင်းသမီး
မြဒါလီကို ကြိုက်လား”

“နေပါ မြူရယ်”

“မနေပါဘူး၊ အန်တီနန္ဒာလည်း မြေးချီချင်ရောပေါ့ ...
ပြောပါ၊ မြူ ရှာပေးမယ်”

ကိုကြီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းပဲ ရှိနေလျှင် မြူက
မျက်စောင်းချီကာ ...

“ကိုကြီးက အချစ်တောင် မရှာနိုင်ဘဲနဲ့များ ငြင်းနေရသေး
လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကြီးက မြူကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်
လာကာ ...

“အချစ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ မြူ”

“မြူလည်း အဲဒါကို သိချင်နေတာပဲ”

မြူက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလျှင် ကိုကြီးက ခေါင်း
တစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေက အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးဖွင့်
ဆိုကြတာ၊ ဒဿနတွေ ထုတ်ကြတာ မြူလည်း သိမှာပါ။
တကယ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ဒဿနအစစ်မှ မဟုတ်ဘဲ ...

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပေးအပ်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းပေါ်
မှာ မူတည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြတာ၊ ဥပမာ ... ကိုယ်

ချစ်ရတဲ့ အချိန်မျိုးက ပေးဆပ်ရတဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုရင် သေချာပြီ။ ဘယ်သူကမေးမေး အဲဒီလူဟာ ဖြေမှာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းပါလို့။ တချို့ကျတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးနေရတော့ အချစ်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပေါ့ ...

အဲဒီတော့ မြူလည်း တွေးကြည့်ပေါ့။

“ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ့်ပိုင်အချစ်ဒဿနက ဘာလဲ”

ကိုကြီးက မဖြေချေ။ မြူကလည်း ဇွတ်အတင်းမမေးပါ။ မြူရဲ့အကျင့်တစ်ခုကား သူများမသိစေချင်သော ကိစ္စတို့ကို မမေးတတ်။ စိတ်မဝင်စားတတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဒဿနကို ကြားမှပဲ ကိုယ့်စိတ်ထဲကတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်မိသွားသည်။

“မြူကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ဖူးမှ သူ့အတွက် အချစ်ဒဿနကို ထုတ်ပေးနိုင်မယ် ထင်တယ်”

အဲဒီစကားပြောလိုက်လျှင် ကိုကြီးက မြူကို ငေးကြည့်လာသည်။

ဟုတ်တယ် ... ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မြူ သိပ်ချစ်ရမယ့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့ရင် သူ့အတွက် မြူနဲ့လုံးသားကိုပေးဖို့

အဆင်သင့်ပဲ။ အဲဒီလူကို မတွေ့သေးသရွေ့တော့ မြူ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ရှင်တို့ ခဏလေး တွေးပေးကြစမ်းပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် စတွေ့တည်းက နှလုံးသားထဲမှာ နေရာယူပြီးသားတဲ့။ ဒါဟာ ဘယ်လိုအချစ်များ ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လဲ။

“ဟား ... ထင်ရှား ... ထင်ရှား ... ကားဝင်လာပြီ၊ အား ...
ဇွဲဇွဲ”

ဝေလင်းရဲ့ အပြောစကားတို့နှင့်ထပ်တူ အဖြစ်အပျက်
တို့က အတိအကျ ဖြစ်လိုသွားတာဖြစ်လျှင် သူက စိတ်မညစ်
သည့်အပြင် ပြုံးတောင် ပြုံးလိုက်သေးလေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ သူတို့က
ဒဂုံစင်တာရှိ ကားပါကင်မှ တရကြမ်း မောင်းထွက်တာဖြစ်ပြီး
အခုမှ ဒဂုံစင်တာထဲကို ဝင်လာသော ကားတစ်စင်းနှင့် ထိပ်ပိုင်း
ချင်း တိုးမိသွားတာဖြစ်သည်။ သူက တစ်ဖက်ကားသမားကို
ခေါင်းထွက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မှားတာကတော့ သူမှားတာပဲ
ဖြစ်သည်။

အဲဒီမှာ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက ကားမောင်းသူ
နေရာမှ ထွက်လာသော လက်တစ်ဖက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလက်

တစ်ဖက်ထောင်ပြကာ ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူးဟူသော သဘောဖြင့် အဲဒီကားက လွတ်နေသော သုံးစီးကျော်နေရာမှာ ပါကင်ဝင်ထိုးသည်။

ဝေလင်းက သူ့ကို လက်တို့ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မိန်းကလေးထင်တယ်၊ အေးဆေးပဲလား မသိဘူး။ ပါကင်ပြန်ထိုးလိုက်ဦး”

သူက ဝေလင်းကို ငါ သိပါတယ်ဟူသော ပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ ပါကင်ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ ဝေလင်း ဆိုတာက မိန်းမ ချောမွန်သမျှကို မလွတ်တမ်း စိတ်ဝင်စားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိန်းမချောမွန်သမျှ ရာဇဝင်ကိုပါ ထုံးလိုကျေသူပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ပါကင်ပြန်ထိုးပြီးတာနှင့် ကား ပေါ်မှဆင်းကာ တစ်ဖက်ကားထဲသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကားပေါ် မှဆင်းကာ ကားတံခါးကို ရီမုတ်ဖြင့် လှမ်းပိတ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ သူမရဲ့ဆံပင်တွေက ခါးထိလှ အောင် ရှည်လျားဖြောင့်စင်းနေသော ပိတုန်းရောင်နွယ်များ ဖြစ်သည်မို့ သော့ပိတ်ပြီး လှည့်အထွက်တွင် ဝဲခနဲ ဖြာသွားကြသည်။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် အဲဒီအနားသို့ လျှောက်သွားဖို့ရာမှာ ဘာကြောင့် ရပ်တန့်သွားသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိနိုင်ချေ။ သူသည် အဲဒီမိန်းကလေးကို အမြင်မှာ တကယ်ပဲ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်ဆိုတာ ဂုဏ်ခံပါသည်။ သူမပုံစံသည် တကယ်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ စက်စက်ယိုအောင် လှပနေတာတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်လိုက်တာနှင့်ကို မျက်နှာမလွဲချင်အောင် လှသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်တော့သည်။

သူမဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ပုရီသများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ညှို့ယူထားသော အဝတ်အစားပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါ။ သို့သော် သူ့ မြင်ဖူးနေကျ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ ခရမ်းရောင်နှင့် အနက်ရောင် တွဲစပ်ထားသော ဝတ်စုံသည် ကိုယ်တိုင်ဒီဇိုင်းထွင် ချုပ်ဝတ်ထားသလို တစ်မျိုးဆန်းကာ တော်တော်လှသည်။ လမ်းလျှောက်တိုင်း အနားသတ်တွေ ဝဲခနဲဖြာသွားသော စကတ်ကြားမှ ထွက်လာသော ခြေသလုံးအောက်ခြေပိုင်းလေးများက ကို တော်တော် ရင်ဖိုစရာ ကောင်းနေပြီ။

သူမမျက်နှာကိုသာ ငေးစိုက်ရလျှင်တော့ သူတို့ကို သူမက ကျော်သွားပေတော့မည်။ သူသည် အနားရောက်လာသော သူမကို စကားပြောဖို့ အတော့်ကို အားယူလိုက်ရသည်။ ဖြစ်ချင်တာကတော့ သူမကို စကားတောင် မပြောချင်ပါ။

ဖိုးကာသီချင်းထဲကလို နဖူးကနေ ခြေဖျားထိ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်ခုံစီမံ ကြည့်ချင်နေတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒီ ... ဒီမှာ ... အခုက ကားနဲ့တိုးမိသွားတာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ကား ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး။”

သူမက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ သူသည် အခုမှပဲ အဲဒီအပြုံး၌ တကယ်အသက်ရှူရပ်တော့တာ ဖြစ်လေသည်။ သာမန်အားဖြင့် လှပသည်ဟုသာ ဆိုနိုင်သော ထူးထူးခြားခြား မရှိသည့် နှုတ်ခမ်းများသည် ပြုံးလိုက်တော့မှ တကယ်ကို အသက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားတာဖြစ်သည်။ ဟင့်အင်း ... နှုတ်ခမ်းက လှတမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းက နှုတ်ခမ်းသက်သက် အပြုံးက အပြုံးသက်သက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ပြောရလျှင် သူမရဲ့အပြုံးက ဘာနဲ့မှ မရောသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

သူမက အဲဒါပဲ ပြောပြီးနောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ သူက နောက်မှလိုက်ဖို့ ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် စေလင်းက သူ့ကို ဆွဲထားသည်။

သူက စေလင်းကို ဘာလဲဟဟူသောပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“သူ့ကို ငါ သိတယ်”

“ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဆက်မလိုက်နဲ့။”

“အာ ... မင်း သိတာနဲ့ပဲ ငါက ဆက်မလိုက်ရတော့ဘူးလား။”

“ကျွတ် ... ငါပြောတာကို အရင်နားထောင်ပြီးမှ လိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်း သူ့ကို အချိန်မရွေး လိုက်လို့ရတယ်၊ သဘောပေါက်လား။”

“ဟာ ... မင်းကလည်းကွာ”

သူသည် ဝေလင်း ပြောပုံကို မကြိုက်သဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်လျှင် ဝေလင်းက သူ့ကို မျက်လုံးတွေမှေးစင်းပြီးကြည့်ကာ ...

“ငါ သူ့ရဲ့ biography ကို အကုန်သိတယ်။ နောက်ထပ် ပိုပြီး သူ့ရဲ့နှလုံးသားရေးရာအကြောင်းပါ သိတယ်ကွာ ... ကဲ ...”

ဝေလင်းက အတိအကျနှင့် အပိုင်ပြောနေလျှင် သူက ထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီမို့ သူက ကားကို အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နိုင်မည့် တရုတ်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ မောင်းဝင် ယာခဲ့သည်။

ထမင်းဟင်း မှာထားစဉ်မှာပင် ဝေလင်းကပဲ စတင်၍ ...

“မင်း သူ့ကို ငြိသွားပြီလား။”

သူက - ဝေလင်းရဲ့စကားကို ချက်ချင်းမဖြေချေ။ မျက်လုံးထဲတွင် ရှုခင်းစိမ်းစိမ်းတစ်ခု လွင့်လာသလို သဘာဝဆန်သော သူမပုံကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ဒီကြားထဲ အပြုံးတစ်ခု

ကို ခြွေချပေးသွားပုံမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ချင်စရာ။ သိပ်နှစ်သက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အပြုံးမျိုးပဲ။

“ငါမေးတာတောင် မဖြေနိုင်တော့ပါလား။”

ဝေလင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူလျှင် သူက ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ပုမိကာ ...

“တစ်မျိုးပဲကွာ။ သူက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ”

“ငါက လူတစ်မျိုးကွ။ သာမန်အဖြစ်အပျက်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ထူးခြားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ကြည့်လေ ... သူ့ကားကို ငါတိုးမိတာကို လုံးဝအေးဆေးဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ပဲ ... ဘာ

နားလည်မှု တော်တော်ရှိမယ့် မိန်းမလို့ ထင်တယ် ...

နောက်ပြီး သူ့အပြုံး၊ သိချင်းတွေထဲမှာ တင်စားတဲ့ အပြုံးမျိုး ငါ အခုမှမြင်ဖူးတာပဲကွာ၊ ဒီနေ့က တကယ်ထူးခြားတယ်။ နှစ်လပိုင်း(၁၄)ရက်နေတဲ့ကွာ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ အတွဲမရှိတဲ့ ငါ့အတွက် သူလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ တကယ်ထူးခြား တိုက်ဆိုင်တယ် ...

သူ့ကို ချောကလက် ကျွေးချင်တယ်၊ အချစ်စိတ်
တွေ နိုးကြားလာအောင်”

သူ့စကားကို ဝေလင်းက တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်နေ
လေသည်။ မှာထားသော ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာပြီမို့ သူက
ထမင်းစားရင်းမှ ...

“ကဲ ... မင်း သိထားတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပါဦး”

“မင်း ထမင်းစားတော့ မပျက်နဲ့နော်”

သူက စားလက်စ ဇွန်းခက်ရင်းကို လွှတ်ချရင်း
ဝေလင်းကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ဝေလင်းက သူ့ကိုညင်သာစွာ
ပြုံးပြကာ ...

“တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့။ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ သူ့
နာမည်က မြူတဲ့”

“မြူ”

သူက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ကြည့်လိုက်သည်။
တစ်မျိုးလေးပဲ၊ ရိုးရိုးလေးနှင့် ဆန်းသော်လည်း သိပ်မှည့်လေး
မှည့်ထမရှိသော နာမည်မျိုးပင်။

“မြူတဲ့လား။ ကဗျာဆန်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ သူနဲ့လည်း လိုက်
တယ်”

“အင်း ... သူက Best seller စာရေးဆရာမတစ်ယောက်
လည်း ဖြစ်တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...

“စာရေးဆရာမ ! ။ ဟုတ်လား။ သူက စာရေးဆရာမ ...
ဪ ...”

“သူ့မှာ မိဘတွေတော့ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ဦးတည်းသော
သမီးပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါပဲလား”

“အင်း ... သူ့အကြောင်း သူ့မိသားစုအကြောင်းကတော့
အဲဒါပဲ။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ပေါ့”

သူက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ ပြောလိုက်
သျှင် ဝေလင်းက ပြုံးရင်းခေါင်းညှိတပြသည်။

“သူက အသည်းကြီးတယ် ထင်ရှား”

“အသည်းကြီးတယ် ! ”

“အင်း ... မင်းလည်း သူ့ကို မြင်သားပဲ။ ဘယ်လောက်
Attraction ရှိတဲ့ မိန်းမလဲဆိုတာ။ ဒါက အမြင်ပဲရှိသေး
တယ်။ သူနဲ့ သွားငြိလိုက်တာနဲ့ သူ့ကို ပိုစွဲစေတယ်။
လုံးဝဖြတ်မရတတ်ဘူး”

“ဘာလဲ သူက ယောက်ျားတွေကို ကစားတတ်တာလား၊
ဟာ ... ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက ...”

သူ့စကား မဆုံးသေးခင် ဝေလင်းက လက်ကာပြ

ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ပုံစံက မင်း မြင်တဲ့အတိုင်း အေးဆေး
ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ။ ကစားတတ်တဲ့ပုံစံ မရှိဘူး။ လုံးဝ clear
ဖြစ်နေတယ် ...

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလိုက်တဲ့ ဘဲတိုင်းကိုကြည့်တယ်၊
သူ့စိတ်ထဲ တွေ့တဲ့လူဆိုရင် တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ
အုံးမစားဘူး။ စိတ်မထင်တဲ့ အချိန်မှာ ခေါက်ပစ်လိုက်
တယ်။ အဲဒါ မြူပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က သူနဲ့ တွဲဖူးတယ်ကွ။
သူ ပြောပြတာ၊ အဲဒီမိန်းမက သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း
တယ်တဲ့။ ပုံစံတင်မဟုတ်ဘူး သူ့ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့
နေပုံထိုင်ပုံကလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်
တဲ့ ...

ကိုမင်းက သူ့ကို ရေလည်ငြိတာ၊ ပြောရရင် သူ့
ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ကိုမင်းကို
ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ သူက ဘာမဆို ဖြိုးဖြိုးလေးနဲ့ပဲ လုပ်
တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။
ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ ဂရုစိုက်တဲ့ယောက်ျားက တစ်ယောက်
ပဲ ရှိတယ်တဲ့ ...

ကိုမင်းကလည်း အဲဒါကို စိတ်နာတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... သူ့ချစ်သူလား”

အဲဒီလိုမေးစဉ်မှာ သူ့အသံတွေ တုန်ခါနေသည်ဟု
ဆင်သည်။ ဝေလင်းက ရေတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီးမှ ဆက်
ဖြေသည်။

“သူ့မှာ ချစ်သူမှမရှိတာ၊ သူက ပြောသေးတယ်တဲ့၊
သူက ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ အဆင့်မှာပဲ
ရှိတယ်တဲ့၊ ချစ်တဲ့အဆင့်တော့ မရှိဘူးဆိုပဲ”

သူ့သွေးတွေထဲတွင် ဖျင်းခနဲ ဖြစ်လို့သွားသည်။
မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ မြူ။ ဘာကြောင့် ယောက်ျားတွေကို
စိန်ခေါ်တဲ့စကားတွေ ထုတ်ပြောရတာလဲ။

“သူ ဂရုစိုက်တဲ့ ယောက်ျားက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“စစ်လင်းတဲ့။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းတို့ ငါတို့ထက်
တော့ လေးငါးနှစ်လောက်ကြီးမယ်”

“သူနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ ဆိုတော့ ...”

ဝေလင်းက စားလက်စ ဇွန်းခက်ရင်းကိုပင် ချကာ
မေးစေ့ကို လက်နဲ့ပွတ်လျက် သူ့ကိုပြောမည့် စကားလုံးကို စဉ်း
စားရွေးချယ်နေသည်။ သူဟာ တစ်ခဏလေး ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့်
ထိုမိန်းကလေးကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားသွား
သလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပါ။

သေချာတာကတော့ သူမက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း
နေတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခြံချင်းကပ်ရပ်၊ ငယ်ငယ်လေးတည်း
ကလည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပုံစံက တစ်
မျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

သူ့ရဲ့ ခပ်လောလော လေသံကို ဝေလင်းက နား
လည်သလိုဖြင့် ...

“မင်း သူ့ကို ထပ်တွေ့ဖို့ စဉ်းစားထားတယ် မဟုတ်လား။
ဒါဆိုရင် တစ်မျိုးပဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေ မင်း မကြာခဏ
တွေ့ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ...

သူ့ရဲ့တချို့သော တစ်မျိုးပဲတွေဟာ မင်းအတွက်
ကြည့်နူးစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ တချို့တစ်မျိုးပဲတွေကျ
ပြန်တော့လည်း နင်စရာကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ...

အဲဒါပဲ ...”

“အဲဒီ စစ်လင်း ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ကတော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး
ပေါ့”

“အင်း ... တချို့က ပြောတော့လည်း မိဘချင်းပဲ သဘောတူထားသလိုလိုပေါ့ကွာ။ မြူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကြမ်းတွေရှာရှာ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာစစ်လင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“အင်း ...”

သူက အင်းတစ်လုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်နေသော်လည်း သူမပုံရိပ်တို့က မျက်လုံးထဲမှ ဖျောက်ဖျက်လိုက် မရတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကိုပြီးပြသွားသော အပြီးကို သူ အင်မတန်ပဲ မက်မောလှသည်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ သူမတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပုံကလည်း ဆန်းကြယ်သေးသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်၌ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ရှေ့ပင်းထွက်လာသော သူမကို သူ သဘောကျသည်။

သူမကို သူ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘူး မဟုတ်လား”

သူက ဝေလင်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်းမှ မျက်နှာတစ်ချက်ပင့်လျက် နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အဲဒီလို ပြုံးလျှင် သူ တစ်ခုခုကို အင်မတန်သဘောကျ၍ပြီးမှန်း ဝေလင်းက သိသဖြင့် သူ့ကို အလန့်တကြား မျက်လုံးပြူးကြည့်လာသည်။

“ဘာ ... လဲ ... မင်း ... က ...”

“အင်း ... ဒီနေ့မှာ အချစ်ဓာတ်တွေ ပျံ့နေလားတော့ မသိဘူးကွာ။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာဟာ ငါ့နှလုံးသားကို အရမ်းလှုပ်ရှားစေတယ် ...”

မင်းပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်”

“မင်း သူ့ကို လိုက်တော့မလို့လား”

“အဲဒီ လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးနှုန်းစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ပုံစံကို အဲဒီစကား မသုံးချင်ဘူး၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ Romance လား”

“အဲဒါက ပြောဖို့စောပါသေးတယ်”

သူက မေးစရာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထောက်ရင်းတစ်ယောက်ကည်းပဲ အတွေးထဲမှာ နစ်မြောနေလိုက်သည်။ သူ့ဘာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ အချစ်ကို မမြည်းစမ်းဖူးခဲ့သေးချေ။ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေသော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့ချင် သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေခဲ့သည်။

လှုပ်ခတ်စေသော မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ
တော့ သူဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ နောက်ဆုတ်စရာ မလိုဘူး
ဟု ထင်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူမရဲ့နှလုံးသားဟာ ဘယ်လို
ရင်ခုန်ယုံကြည်မှုမျိုးနှင့် ရှင်သန်နေသလဲ ဆိုတာတော့ သိချင်ပါ
သေးသည်။

အိုး ... ထူးခြားလွန်းတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ ကောင်မလေး
ရယ် ...။

မြူသည် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်နေ့တွင် ဘယ်ချစ်သူ
တစ်ယောက်ထံမှ လက်ဆောင်မရခဲ့သော်လည်း မြူမွေးနေ့ဖြစ်
သည့်အတွက် ကိုကြီးထံမှ လက်ဆောင်တော့ ရခဲ့သည်။ ချစ်သူ
ချင်းကျွေးသော ချောကလက်မဟုတ်သော်လည်း မြူ ဖယောင်း
တိုင်မီးမူတ်ရသော ဘတ်ဒေးကိတ်မှာ ချောကလက်ကိတ်မုန့်ဖြစ်
သည်။

မြူခြံထဲတွင် ကျင်းပသော မွေးနေ့ပွဲလေး၏ တစ်ဦး
အည်းသော ဧည့်သည်မှာ ကိုကြီးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မြူသည်
ဖယောင်းတိုင်လေးများ စိုက်နေသော ကိုကြီးရဲ့ လက်ချောင်းဖြူဖြူ
သန့်သန့်များကို ငေးကာ ...

“နောက်နှစ်ကျရင်တော့ မြူ ဘတ်ဒေးကိတ် မလှီးတော့
ဘူး ကိုကြီး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြူရဲ့”

ကိုကြီး မေးပုံက ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုး
မေးပုံမျိုး။ မြူသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့ အသာတွန်းထုတ်
လျက် ...

“အသက်ကြီးလာပြီလေ၊ မွေးနေ့ကို မေ့ထားချင်ပြီ”

“မိန်းကလေးတွေက ဧရာကို တော်တော်ကြောက်ကြတယ်
နော်”

“ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မြူ
ဖတ်ဖူးတယ်၊ သူက သေရမှာကို မကြောက်ဘူး၊ ဧရာနဲ့
ဗျာမိကိုတော့ ကြောက်တယ်တဲ့၊ ဆရာမြသန်းတင့်ရေးတဲ့
စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ”

ကိုကြီးက ပြုံးရုံသာပြုံးရင်း ဘာမှပြန်မပြောပေ။
မြူက ကိုကြီးကို ဆေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကြီးဟာ စကားနည်း
သလောက် အေးချမ်းနူးညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ သွက်
သွက်လက်လက် မိန်းကလေးနဲ့သာ လိုက်ဖက်လေသည်။

“မြူ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာပဲလား”

“ဟင့်အင်း ... မနက်က ဒဂုံစင်တာကို သွားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေ ထူးခြားလို့လဲ”

ကိုကြီးက ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို လိုက်ညှိရင်း
ဆေးလျှင် မြူက အင်ခနဲ သံရှည်ဆွဲကာ စဉ်းစားရသည်။ မနက်
ပိုင်းက မြူကားကို လူတစ်ယောက်က ဝင်တိုးသေးသည်။ သူက
ဆောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မြူက အပြုံးတစ်ခုနဲ့ပဲ နားလည်
ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိသည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ
မြူက သူ့ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်လို့လာသည်။

မြူသည် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါတွေ့ဖူးထား
လျှင် မှတ်မိတတ်သည့် အကျင့်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူကတော့ မြူ
တင်သာမက မိန်းကလေးတော်တော်များများ မှတ်မိလောက်သည့်
ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်၍ မြူမှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် သူ့ပုံစံကို အလိုလိုပြန်
မြင်ယောင်လာသည်။

သူ့အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်ကာ ယောက်ျားပီသသော
အောက်ကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ မျက်နှာကတော့ ချောတယ်
ဆိုတာထက် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တာက ပိုသည်။ ကိုကြီးရဲ့
မျက်နှာလိုတော့ နူးညံ့၍မနေ။

ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတာကို အမှတ်ရမိလေသည်။ သြော် ... ငါ့နယ် ပြန်တွေ့မှာ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုများ ...

“မြူကားကို အမျိုးသားတစ်ယောက်က ဝင်တိုးသားတယ်၊ ကျန်တာတော့ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး ကိုကြီးရာ။ နှစ်လပိုင်း ဆယ့်လေးရက်နေ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့”

“ကဲ ... မြူ၊ မီးမှုတ်တော့”

မြူက ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ပေးထားသော မွေးနေ့သီချင်း သံအဆုံး၌ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးတွေကို မှုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဘတ်ဒေးကိတ်ကို လှီးလျက်သားမှ ...

“မြူ ဓာတ်ပုံသင်တန်းတစ်ခု တက်မလို့”

“ဘာလဲ ... လိုင်းပြောင်းတော့မလို့လား”

“မြူ ဓာတ်ပုံပညာကို စိတ်ဝင်စားတယ် ကိုကြီးဦး၊ မြူ ခရီးတွေသွားပြီး ခရီးသွားဆောင်းပါးတွေရေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ လိုအပ်လာပြီလေ၊ ဒီလို အဖြစ်ရိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ Lighting ရဲ့သဘော သဘာဝကို နားလည်ပြီး ရိုက်တတ်တာမျိုး ဖြစ်ချင်တယ် ...

နောက်တစ်ခုက angle ပေါ့။ angle (ထောင့်)ကို လည်း ရွေးတတ်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကြီးလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပြီးရင် မြူဆီက ပြန်သင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သင်ပေးမယ်၊ အခုလေ မြူ အေးအေးဆေးဆေးပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် သိလား၊ အချစ်ကိုလည်း ရှာဖွေမကြည့်ချင်တော့ဘူး ...

အချစ်ဆိုတာ ရှာဖွေနေရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ကိုတိုးလာရင် သူ့ဟာသူ သိသာလာတဲ့ အရာမျိုးပဲ”

“ကိုကြီး ဝမ်းသာပါတယ်”

မြူသည် တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားဟန် ရှိသော ကိုကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ နှင့်လာသည်။ ကိုကြီးရယ် ... ကိုကြီးရယ်ဟုသာ ဝံ့ဖွဖွ တ၊နေမိတော့သည်။ ကိုကြီးကို သာယာ ချမ်းမြေ့သော မိသားစုဘဝလေးနှင့် မြူ မြင်တွေ့ချင်နေလှသည် မှာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ မြူအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော နှလုံးသား တစ်ခုကို မြူ အလိုမရှိတော့ပေ။ မြူ တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း ဆန်ချင်တော့။

ဒါကို ဖွင့်ဟပြောရအောင်လည်း ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာ
တွေကို မြူက အားနာလေသည်။ မပြောကို မပြောရက်။ မြူ
သည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခိုးချလျက်
ကြိုးစားမေ့ပျောက်လိုက်ရတော့သည်။

သူ့အတွက် မြူ ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
၏အကြောင်းကို စုံစမ်းရသည်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိခဲ့ပါ။ မြူသည်
ထင်ထားတာထက်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်ဆိုတာ
တော့ အဝေးက ချောင်းကြည့်ရုံနှင့်ပင် သိသာပါသည်။

သူမက အပတ်စဉ် တနင်္လာနေ့မှ သောကြာနေ့အထိ
စိမ်းလန်းစိုပြည်ညယျာဉ်တွင် စာသွားရေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါကို
လည်း သူက တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်ပြီးပြီ။

တစ်လောကလုံးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိသလို
တွေးလိုက် ရေးလိုက် လုပ်နေပုံမှာ တကယ့်ကို ငေးကြည့်နေချင်
စရာပဲ ကောင်းပါသည်။ သူမဟာ စာရေးကောင်းရုံတင်သာမက
ဘဲ ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်ပုံမှာလည်း သူ့မတူအောင် စတိုင်လ်ရှိ
သေးသည်။

ပူအိုက်သောနေ့များတွင် ဆံနွယ်တွေကို ချမလာဘဲ ထိပ်နားမကျတကျမှာ ဆံထုံးပုံပုံ ပုံစံတစ်မျိုး (ဘာဆံထုံးဆိုတာ တော့ သူလည်း အသေအချာမသိ) ထုံးထားတတ်ကာ ဆံထိုးလေး ပါ ထိုးစိုက်ထားသဖြင့် သူမ ခေါင်းလှုပ်တိုင်း အဲဒီဆံထိုးလေး လှုပ်ခါသွားပုံကို ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပဲ ဖြစ်လေသည်။

အဲဒီဆံထုံးလေးနှင့်အတူ ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိရှည်သော ဂါဝန်ဒီဇိုင်းမျိုးစုံကို ဝတ်တတ်တာကိုကလည်း စိတ်ဝင်စားချင်စရာ ကောင်းသေးသည်။ ဒီထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာက သူမရဲ့မျက်နှာသွင်ပြင် အမူအရာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ လုံးဝကို သောကမရှိ ကြင်လင်အေးချမ်းသော မျက်နှာမျိုး။ ရှင်းသန့်ဖူးစင်နေသော မျက်နှာမျိုးသာဖြစ်သည်။ သူသည် ဒီမျက်နှာကိုငေးကာ အသည်းကစားသူတစ်ယောက်ဟု မထင်တောင် မထင်ရက်လေချေ။

တစ်နေ့မှာတော့ သူမနှင့် နီးစပ်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီသတင်းက အမှတ်တမဲ့ သိခွင့်ရခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ တန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်သည့် သတင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ သူမအကြောင်းကို ပြောပြပေးသော သူ့မိတ်ဆွေ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်ထံက သိရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုရှားရေ ... မြူက မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအဖွဲ့ချုပ်ကဖွင့်တဲ့ ဓာတ်ပုံသင်တန်းမှာ သင်တန်းတက်မလိုတဲ့နော်”

“ဟာ ... တကယ်လား။ သေချာလို့လား။ သူက ဘာလို့ ဓာတ်ပုံသင်တန်း တက်မှာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့က သူ့ဆီ စာမူတောင်းဖို့ ဖုန်းဆက်တော့ စကားစပ်မိတာနဲ့ သူက ပြောပြတာ။ ဟင်း ... ကိုရှားနော်၊ မင်း ဒီလောက်မေးနေတာ ရိုးတော့ မရိုးဘူးနဲ့တူတယ်”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလျှင် သူ့မိတ်ဆွေက မျက်မှန်ကြီးပင့်ကြည့်ကာ “တကယ်လား”ဟု ထပ်မေးသည်။

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ”

“အား ... ဒီလိုပါပဲ မလုပ်နဲ့ ဆရာ။ မြူက မိတ်ဆွေကဏ္ဍကတော့ ရေလည်ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ပြည့်တယ်၊ အဲ...”

ကိုယ့်ဆရာက ဆက်မပြောနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် အဲခနဲ ဖြစ်သွားလျှင် သူက မဲပြုံးပြုံးကာ “ဆက်ပြောပါဗျာ”ဟု ထောက်ပေးလိုက်ရသည်။

“မြူက ... အင်း ... တစ်မျိုးပဲဗျ”

“ရည်းစားများတာလား”

“ရည်းစားရယ်လို့တော့ သူ့မှာ တိတိကျကျ ပြစရာတော့ မရှိဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ်တို့ကတော့ သူ့မနော့ကို နားလည်ပါတယ် ...

သူက သူ့ကိုချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တော်တော်များများပဲ ပြောပါတော့၊ ယဉ်ကျေးမှု ရှိတယ်၊ စကားပြောတာ လိမ္မာပါးနပ်တယ်၊ ဒါကို ဟိုဘဲတွေက ကြာတော့ ငြိသထက် ငြိလာရော၊ နောက်တော့ ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့ type က တစ်မျိုးဗျ ...

ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်တဲ့ ပုံစံရှိတယ်၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ”

ဟော ... လုပ်ပြန်ပြီ။ သူမကိုသိသော လူတော်တော်များများက အဲဒီတစ်မျိုးပဲဆိုသော စကားကို သိပ်သုံးကြသည်။ သို့သော် ဘာတစ်မျိုးပဲ ဆိုတာကိုတော့ ရေလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ကြ။ သူ့အလှည့်ကျရင်တော့ ရှင်းပြနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

“ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်တာ၊ ကစားတာ၊ ကုန်ကြမ်းရှာတာ၊ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးတော့ မရှိဘူးပေါ့”

“ဟာ ... အဲဒီလို မထင်ရအောင်ကို သူ့မျက်နှာက အလင်းတစ်မျိုး ဖြာထွက်နေတယ်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကုန်ကြမ်းဆိုတာကိုတော့ အာမ၊မခံရဲဘူး။ သူ့စာတွေထဲမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒဿနတစ်ခု အမြဲပါတယ် ...

ဝတ္ထုတွေ စတိုင်လ်သွက်တယ်၊ ခေတ်နဲ့လိုက်လျောညီထွေမှုရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ရိုးသားတာကွ၊ အနုပညာသမားတစ်ယောက် တကယ်ပီသတဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရိုးသားတယ်။ စိတ်ထားဖြောင့်မတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူချစ်လူခင် ပေါ်တယ်၊ အောင်မြင်တယ်။ သူ့ဝတ္ထုမှန်သမျှဟာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို၊ ဒီဗီဒီတွေချည်းပဲ ...

ကိုရှားကို စိုးရိမ်တာ တစ်ခုက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ခံစားသွားရမှာကို စိုးတာပါ”

သူက မိတ်ဆွေ၏စကားကို မဲပြုံးတစ်ခုသာပြုံးရင်း ငြိမ်သက်နေမိလေသည်။ ဘယ်လိုလဲ ... အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးရေ ...။

တွေ့တဲ့လူတိုင်းကတော့ မင်းကို အတော်ပဲ ရိုက်ကြ
ပါလား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။

သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ အဲဒီအပြီးရဲ့နောက်
မှာတော့။

❖ မြူရယ်

အနားလာပါကွယ်

အရိုးသားဆုံး ပြောရရင်

ချစ်ခဲ့တဲ့ တို့အဖြစ်ဟာ

ဒဏ္ဍာရီလို မဟုတ်ဘူး

တကယ် ချစ်ခဲ့တာနော် - စသဖြင့်

အဲဒီလို သိချင်မျိုး

မင်းအတွက် စပ်ဆိုပေးချင်တယ် မြူ -

❖ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရဲ့

အမှတ်တရ နတ်သမီးအဖြစ်

မင်းနဲ့လုံးသားရဲ့ဘုရင်

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တယ်

ခက်နေတာက

မြို့နုလုံးသားဟာ

ဘာနဲ့ လုပ်ထားတာလဲ ။

(ထင်ရှားသူမိန့်)

ဓာတ်ပုံသင်တန်းမှာ သူ တွေ့ချင်နေခဲ့သော မြို့ကို
ဆွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ သူက သင်တန်းကို အရင်ရောက်နေခဲ့တာမို့
မြို့ရောက်လာတာကို အစအဆုံး ခံစားခွင့်ရခဲ့သည်။ မြို့သည်
ဓာတ်ပုံသင်တန်းသို့ သူမစတိုင်လ်အတိုင်း ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာပဲ
ထိန်းဆင်ယင်လာသည်။ ဆံပင်များကို ထုံးဖြူခြင်းမရှိဘဲ လွတ်
လပ်စွာ ချထားလေသည်။ အနက်ရောင်ဘလောက်စိတ်ထည်ကို
အစိမ်းရောင်စကတ်အတိုတစ်ထည်ဖြင့် စမတ်ကျစွာ တွဲဖက်ဝတ်
ဆင်ထားသည်။

သူမ လှမ်းလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပန်းတွေ
ခွင့်လာသလို မြို့ လမ်းလျှောက်လာပုံက စမတ်ကျလှပါသည်။
သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်ရတာ ဝါသနာပါပုံရတယ်ဟူသော

ထင်မြင်ချက် အပေးခံရသည့် သူမဟာ မိုဒယ်လ်သင်တန်းရော
တက်ဖူးသေးလား မသိပေ။ (နောက်မှ မေးကြည့်ရမည်။)

သူဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေ စကတ်ဝတ်တာ
ဘောင်းဘီဝတ်တာ သိပ်စိတ်မဝင်စားသော်လည်း မြူ စကတ်ဝတ်
တာကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

မြူရဲ့စကတ်တွေ ဂါဝန်တွေဟာ ခေတ်မီတယ်ဆို
သော အဆင့်မှာပဲရှိသည်။ ခေတ်လွန် ခေတ်ကျော်ပြီး မျက်စိရိုင်း
စရာ မရှိတာကိုတော့ သူက တကယ်ပဲ သဘောကျမိတော့သည်။
စကတ်များသည် ခြေသလုံးတစ်ဝက်မှာပဲရှိကာ ခြေသလုံးရဲ့အထက်
သို့ ဘယ်တော့မှမရောက်။ သူသည် မြူ လမ်းလျှောက်လာပုံကို
ငေးကာ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သွားပြီးသတိရ
မိသွားသည်။

“၃၄၊ ၂၄၊ ၃၆ ... အလှအပ အရပ်အမြင့်က ၅ ပေ ၆ ...
ကြွကြွရွရွနဲ့ လမ်းတွေလျှောက် ... ရူးလို့ ငါ့မှာဂေါက် ...
ဖိနပ်အမြင့်က သုံးလက်မထူသည် ... ပခုံးအထက်မှာ အိတ်
တစ်အိတ် ဂျာနီ ... ခြေသလုံးသားက ဝင်းလဲ့လို့ဖြူသည် ...

အတွေးထဲမှာ Queen of beauty အနားနားမှာ တဖြည်းဖြည်း
တိုး ... အချစ်သီချင်း တစ်ပုဒ်ပေါ့ nice & slow နှင်
အသုံးချပါ ကြိုက်သလို ... ဒီရင်ဘတ်ကြီးက လှိုက်ကာမို ...
ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ... ဖုတ်လှိုက် ... ဖုတ်လှိုက် ...”

တကယ်ပဲ အဲဒီသီချင်းဟာ သူမကို စပ်ဆိုထားသလို
ပါပဲလား။ သူ တွေးနေတုန်းမှာပင် သူမက သူ့အနားမှ ဖြတ်ကျော်
စာသွားသည်။ တကယ်ပဲ ... ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ သူမရဲ့
ခြေသလုံးသားလေးတွေကို ခိုးကြည့်မိတာကိုပေါ့။

အစိမ်းနုရောင်စကတ်ဟာ ခြေသလုံးသားကို လာ
အပ်နေတာမို့ ခြေသလုံးသားဟာ မြူတာထက် စိမ်းညိုရောင်သမ်း
နေတယ်။ စီးထားတဲ့ဖိနပ်ကလည်း သီချင်းထဲကလို သုံးလက်မ
လောက်ပါပဲ။ အဖြူရောင် ကြိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ဖိနပ်ဟာ သူမ
ခြေထောက်မှာမို့လို့လားတော့ မသိဘူး။ အရမ်းလှပြီး ကြွရွနေတာပဲ။

သူမက သူနှင့် ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းစာလောက်
ဆေးကွာသွားသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာခင်ဗျ”

သူမခြေလှမ်းတွေက မသိမသာ တုံ့လို့သွားသည်။
 အဲဒီနောက်မှာတော့ အသာရပ်တန့်သွားလျှင် သူကလည်း သူမ
 ဘေးမှာ ဝင်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်လို့သွားလေသည်။ သူမက သူ့ဘက်သို့
 ငဲ့စောင်းကာကြည့်လျှင် ဆံပင်တချို့က ဖြာခနဲ ဝဲဆင်းလာသည်။
 ဒါကို ပြန်သပ်တင်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့ပြပုံက “ဘာများပါလိမ့်”
 ဟု သူ့ကို မေးပုံမျိုးပဲဖြစ်သည်။

သူက မျက်နှာထားကို တည်ကြည်ချိုသာသော
 အနေအထားသို့ ပြောင်းယူရင်း ...

“ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖူးကြသလိုပဲနော်”

သူမက သူ့မျက်နှာကို နှစ်စက္ကန့်လောက် စိုက်ကြည့်
 သည်။ ပြီးတော့ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ့်
 ကိုပဲ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်လို့သွားပါသည်။ သူမ ...

သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းသောသူပေပဲ။

“ဟုတ်တယ် ... ဒဂုံစင်တာမှာလေ”

သူမက အဲဒီလို ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် သူ့တစ်ကိုယ်
 လုံး မြောက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်ပေဦး ... ဒါ နိုင်ငံကျော်
 Best seller အချောအလှတဲ့။

တစ်စက်မှ မူယာမာယာမရှိ။ ပဲမများတတ်ပေ။
 အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အတွေးထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတာက
 ဒီနေရာမှာ သူ မဟုတ်ဘဲ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင်
 ကော သူမ ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်မှာပဲလား။

အဲဒီလို တွေးမိလိုက်တော့ အခုနက ပျော်ရွှင်မှုတွေ
 က ရုတ်ခြည်း ဆိတ်သုဉ်းသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟုတ် ... အဲဒီတော့ ဘာကိစ္စများ ...”

သူ့အသံတိတ်သွားသဖြင့် သူမထဲမှ စကားသံထွက်
 ပေါ်လို့လာလျှင် သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြန်သတိပေးရလေ
 သည်။

“ဪ ... အဲဒီနေ့ကလေ ခင်ဗျားကို သေချာလည်း
 မတောင်းပန်လိုက်ရလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကားဘာဖြစ်သွားသလဲ
 ဆိုတာကိုလဲ ...”

သူမက အဲဒီနေရာအရောက်တွင် ပြုံးလိုက်သဖြင့်
 သူက စကားမဆက်နိုင်တော့ချေ။ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဒီအပြုံးကို
 ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးတော့မှပဲ သူဟာ ပြောတာတောင်နည်းသေးဟု
 ထင်မှတ်မိသည်။

“ကားက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဪ ... တော်သေးတာပေါ့”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း စသိပေ။ သူ့အကျပ်အတည်းကို သူမက သိသည့်အလား ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်တာနဲ့ တူတယ်”

ကြည့်စမ်း ... ဒါ သူ ပြောရမယ့်စကားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကမပြောနိုင်တော့ သူမထံကပဲ ထွက်လာသည်။ သူမနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင်တော့ ဒီလိုပြောလိုက်တာနှင့် ဒါ ငါ့ကိုလာရောတာပဲဟု ထင်နိုင်စရာ ကောင်းသော်လည်း သူမကတော့ ဒီလိုကို ထင်ရက်စရာ မရှိပါ။

ဪ ... ငါ့ကိုသမားလို့ အားသာမှုနဲ့ ဖော်ရွေလိုက်လျောတာပဲဟုသော အထင်မျိုးသာ ရောက်ရမည့် အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ဘာကြောင့်များ သူမဟာ ဒီလောက်ထိ ကြည်လင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံစံမျိုး ရှိနေပြန်တာပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီကရော”

“ဪ ... ကျွန်မလည်း သင်တန်းလာတက်တာပါပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဓာတ်ပုံကို ဝါသနာပါတယ်နဲ့တူတယ်။ ပုရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်အဖြစ်ထိ ဝါသနာပါတာလား”

သူမက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ခေါင်ကိုခါယမ်းပြသည်။ လှုပ်ခတ်သွားသော နားဆွဲလေးမှာ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ချိတ်ပါသွားသလို ခံစားရပါသည်။ သူမက လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်လျက် “ဝင်ကြရအောင်လေ”ဟုပြောသည်။ သူသည် သူမရဲ့နားမှာ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာရင်းမှ ထပ်၍စကားဆက်မိသည်။

“ကျွန်တော်က ထင်ရှားသူရိန်ပါ။ ဒီက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ မသိဘူး”

“ကျွန်မနာမည် မြူ ပါ”

“မြူ ! ... ဟုတ်လား။ အင်း ... ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသလိုပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သင်္ကြန်သီချင်းထဲမှာတောင် ပါသေးတယ်လေ၊ မြူမှောင်ဝေကင်း ... ဆိုတာလေ”

သူက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ ဟာဗျာ ... ဆိုကာ ရယ်မိလေသည်။ သူမဟာ ထင်ထားတာထက်တောင် flexible (ပျော့ပျောင်းသော)ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ တကယ်

ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းချက် မထုတ်နိုင်တော့ချေ။

သူမနှုတ်ဖျားမှ လွင့်ကျလာသော စကားတိုင်းဟာ တစ်ဖက်လူကို အသိအမှတ်ပြုသော စကားမျိုးတွေဖြစ်သည်။ သူမကို သူ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိသော အချက်တစ်ချက်မှာ လုံးဝဟန်ပန်မှုယာမရှိ၊ မာန်မာနမရှိ၊ နောက်ဆုံး သူတို့ယောက်ျား လေးတွေအားလုံး မကြိုက်တတ်သည့် ပဲများခြင်း လုံးဝ လုံးဝမရှိ သော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် တံရိပ်ရိပ်ခွန်လာသော ရင်အစုံဖြင့် ...

“ဒီသင်တန်းမှာ အတူတူတက်မယ့် အဖော်မရှိဘူး မဟုတ် လား။ ကျွန်တော် မြူကို အဖော်လုပ်လို့ ရမလားဟင်”

“နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုမှာ ယောက်ျားတွေက ပိုပြီးအသည်းငယ် သလိုပဲနော်။ အင်း ... ရပါတယ်လေ”

အဲဒီစကားကို ကြားရတဲ့အခိုက်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး မတ်ခနဲ ဖြစ်လိုသွားသည်။ သူမရဲ့ပါးစပ်မှ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့အချိန်မှာပဲ “ယောက်ျားတွေ”ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာကို သူ့နှလုံးသားက ဆူလောင်စွာ လက်မခံလိုပေ။

မင်း ယောက်ျားတွေကို တကယ်ပဲ အထင်သေးနေ တာလား။ ကစားချင်တာလား မြူ။

သူက စိတ်ထဲမှ တွေးချင်နေသော အကြောင်းအရာ များကို အမြန်ဖယ်ရှားပစ်ရကာ သူမရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အတွက် ဝမ်း ပန်းတသာ ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမက မပြုံး တော့ဘဲ သူ့ကို တစ်မျိုးသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်လာလျှင် သူ့မှာ နောက်ကျောမလှဲချေ။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ မြူနှင့် ခင်မင်စွာ ရခဲ့ပြီ။ သူမရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲသို့ ခြေတစ်လှမ်း ချခဲ့ပြီဟု ထင်ပါသည်။

(တကယ်တမ်းတော့ သူ့နယ်မြေထဲသို့သာ သူမက ခြေလှမ်းပေါင်းများစွာ ချထားခဲ့မှန်း နောက်များမှ သူ သိခွင့်ရ ခဲ့တာ ဖြစ်တော့သည်။)

သူက သူမနှင့် နီးစပ်ခွင့်ရရှိအောင် ဓာတ်ပုံသင်တန်း
တက်ခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း သူမကတော့ ဓာတ်ပုံပညာကို တကယ်
စိတ်ဝင်စားစွာ၊ တတ်မြောက်ချင်စွာဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ လာတက်
တယ်ဆိုတာကို အနီးကပ်ကြည့်တော့မှပဲ သိခွင့်ရခဲ့တော့တာဖြစ်
သည်။ သင်တန်း၏ ပထမတစ်ပတ်မှာတော့ သူနှင့် မေးထူးခေါ်
ပြော နှုတ်ဆက်သည့် အဆင့်မှာပဲ ရှိခဲ့သော်လည်း ဒုတိယအပတ်
သို့ ရောက်သောအခါတွင် တစ်နေ့သော သင်တန်းဆင်းချိန်၌
သူက သူမကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ ယဉ်ကျေးစွာပဲ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

သင်တန်းဆင်းသွား၍ ပြန်ဖို့အတွက် ကားတံခါးဖွင့်
နေသော သူမအနားသို့ သူက ရောက်သွားကာ ...

“မြ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် သူမက လှည့်ကြည့်သည်။ ဒီနေ့
တော့ သူမက ခရမ်းရောင် ဘလောက်စံလှလှတစ်ထည်ကို ခရမ်း
နှင့်အဖြူ ရောစပ်မွှေးထားသည့် စကတ်အတိုတစ်ထည်ဖြင့် လှပ
စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားလေသည်။ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို အားလုံး
စုစည်းထားကာ အပြောင်သိမ်းစည်းထားသောကြောင့် မျက်နှာမှာ
မဟာဆန်စွာ ရှင်းလင်းလှပလို့ နေသည်။

“ဪ ... ကိုထင်ရှားသူရိန်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်ရတာ မမောဘူးလား မြရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မလို တစ်လုံးတည်းပဲ မှည့်ပေါ့”

ကြည့် ...။ သူမဟာ ဘယ်လိုပေါင်းသင်းရကောင်း
မှန်းကို မသိ။ နှလုံးသားထဲသို့ ရောက်လွယ်သော မိန်းကလေး
တစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် လန်း
ဆန်းတက်ကြွကာ စမတ်ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလိုပဲမှည့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒါ
နာမည်အသစ် ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကို ဒီနားလေးက ကော်ဖီ
ဆိုင်လေးမှာ ကျင်းပမှာမို့ မြက တက်ရောက်ချီးမြှင့်ပေး
ပါလား”

သူမက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို လှပစွာပင့်ကာ ...

“ဒီကင်ပွန်းတပ်ပွဲကလည်း ကောက်ကာငင်ကာ ထလုပ်
လိုက်ရတဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ပွဲနဲ့ တူတယ်နော်”

“မဟုတ်ဘူး။ ပွဲကတော့ နဂိုတည်းက စီစဉ်ထားတာ၊
ခေါင်းစဉ်ကသာ အခုမှ ကောက်တပ်လိုက်ရတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... ဪ”

“ဘယ်လိုလဲ မြူ။ ကျွန်တော့်ပွဲလေးကို တက်ရောက်ပေး
နိုင်မလား။”

သူမက နာရီကို တစ်ချက်မြှောက်ကြည့်ကာ ...

“ကင်ပွန်းတပ်ပွဲက ဘာကျွေးမှာလဲရှင်။ ဒီအချိန်က နေ့လယ်
စာစားတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်တည်း ဆို
ရင်တော့ ကျွန်မက ငြင်းရလိမ့်မယ်”

သူသည် ထိုမိန်းကလေးကို တကယ်ပင် ဖျားသွား
လေသည်။ သူမရဲ့ပုံစံက သူ့ကို စောင့်ရှောက်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြောနေ
သောပုံ မဟုတ်ပေ။ တကယ်ကို အတည်အကြည် ပြောနေတာ
ဖြစ်ပါသည်။ မြူသည် ထင်ထားတာထက် ပွင့်လင်းရိုးသားကာ
သဘာဝဆန်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ကော်ဖီတစ်ခွက်ထက်ပိုပြီး မကုန်ကျနိုင်လို့
စဉ်းစားနေရတာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မကပဲ ထမင်း
စားဖို့ ဖိတ်ပါတယ် ...

ကျွန်မ ကြက်ဆီထမင်း သွားစားမလို့ရှင်၊ လိုက်
စားပါဦးလား။”

“အာ ... အဲဒီလိုသဘော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြူ စားချင်တာ
ကျွန်တော်က ကျွေးမှာပါ။ ဟုတ်ပါတယ် ဒီအချိန်က
နေ့လယ်စာစားဖို့ သင့်နေပါပြီ”

“အိုကေ ... ဒါဆို Let's go ။ Follow me ! ”

သူသည် တကယ်ကို လက်တခါခါနှင့်ပင် သူမ
မောင်းသော ကားနောက်မှ မောင်း၍လိုက်လာရသည်။ သူမက
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို ရွေး
ချယ်လိုက်ပါသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် သီးသန့်ဖွင့်ထားသော စား
သောက်ဆိုင်လေးကို သူတောင် နာမည်သာ ကြားဖူးလျက် တစ်
ခါမှ မရောက်ခဲ့ဘူးပေ။

သူမ ဝင်လာတာ မြင်တာနှင့် စားပွဲထိုးသည် ဝိတ်
တာက နှုတ်ဆက်စကား လာပြောသဖြင့် သူမဟာ ဒီဆိုင်ရဲ့

ကက်စတန်မှာ ဖြစ်ပုံရသည်ဟု သူက ခန့်မှန်းမိလေသည်။ သူမ က စားပွဲခိုင်းတစ်ခုတွင် သက်သောင့်သက်သာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ ကို ပြုံးပြသည်။

သူမပုံစံဟာ သူနှင့်တွဲလာရသည့်အတွက် နာယလို့ ပုံစံမျိုးမှ ရှိမနေပေ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် မရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုမှ မပေးတတ်ပေ။ ဒါကိုလည်း သူက သဘောကျသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာလည်း သူမဟာ ဒီဆိုင်လေးကို သူ့အရင် တခြားယောက်ျားလေး ဘယ်နှယောက်နှင့် နေ့လယ်စာ စားဖူးပြီးခဲ့ပါပြီလဲ။ သူက ဘယ်နှယောက်မြောက်လဲ။ ဒီလိုတွေး မိသွားလျှင် သူ့နှလုံးသားမှာ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်လိုသွားသည်။

“ကဲ ... ရှင် ဘာစားမလဲ။ ကျွန်မကတော့ ကြက်ဆီထမင်း စားမယ်။ ဒီဆိုင်က ကြက်ဆီထမင်းက သိပ်ကောင်းတယ်”

“အင်း ... ကိုယ်ရောပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဂျူစ်သောက်ဦးလေ၊ ကမ္ဘာလား ကြိုက်သလား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“အိုကေ ...။ ဒီမှာ ဘွိုင်း၊ ကြက်ဆီထမင်းနှစ်ပွဲနဲ့ ကမ္ဘာလား ဂျူစ်နှစ်ခွက်”

သူမရဲ့ မှာကြားချက်ကို ဝိတ်တာလေးက ရိုသေစွာ နှုတ်ယူကာ အနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူက သူမရဲ့ပြောပုံ ဆိုပုံ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ရင်းမှ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက တစ်မျိုးပဲနော်”

ဘယ်လိုတစ်မျိုးပဲနော်လဲဟု ပြန်မေးမည် ထင်သော် လည်း သူမက ပြန်မမေးချေ။ သူ့စိတ်ကို နားလည်နေသည့် အလား ဖြေရှင်းချက် တစ်ခုကိုတောင် ထုတ်ပေးလိုက်သေးလေ သည်။

“ကျွန်မက သူများကို မထိခိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်စိတ် ထဲကရှိတဲ့အတိုင်းပဲ နေတတ်တယ်ရှင်။ ဥပမာ ... အခုနက ရှင် ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ်တာက ကော်ဖီသောက်ဖို့ပဲ၊ ဒါက လည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး ဖိတ်ခေါ်မှုဆိုတော့ ဒီလောက်အတိုင်းအတာပဲ ကောင်းတယ် ...

ဒါပေမဲ့ အချိန်က နေ့လယ်စာစားတဲ့အချိန် ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါကို ကျွန်မက အားနာနာနဲ့ ကော်ဖီပဲသောက်၊ စကားတွေကပြော ဗိုက်ကဆာနဲ့၊ နောက် ထမင်းစားချိန် ကျတော့ အစာလွန်ပြီး မစားနိုင်ဘဲနေရော၊ ရှင်လည်း ဆာနေမှာပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူမက ရေဖန်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်းမှမေးလျှင် သူသည် သူမရေသောက်နေပုံကို ငေးမောမိသွားသည်။ ရှေးတုန်းက စာဆိုတော်တွေ ဖွဲ့ဆိုထားတာ လွန်တယ်ဟု ထင်မိခဲ့သမျှ သူမ ရေသောက်နေပုံကိုတွေ့လျှင် မထင်မိတော့ချေ။

လည်ချောင်းထဲသို့ စီးဆင်းသွားသော ရေကြည်တွေကို ထွင်းဖောက်မြင်ရမတတ် ဖြူကြည်ရှင်းသန့်နေသော လည်တိုင်ရှင်းရှင်းသည် စာဖွဲ့လို့တောင် မညွှန်းဆိုနိုင်ပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆာနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းအတူ သွားစားရအောင် ဆိုတာမျိုးကျတော့ ...”

“အဲဒါပဲနော်။ လူတွေက ထုံးစံတွေကို ထည့်တွက်ကြတာကိုး။ တကယ်တမ်းကျတော့ အတူစားတာဟာ စားတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ညာနေကြတာပဲလေ”

သူက ထရပ်မီမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ အာမဖြစ်ပုံမပေါ်ပါ။ ဖုန်းမက်ဆွဲချ ဝင်လာတာကို ဖွင့်ကြည့်ချက် နှုတ်ခမ်းများက ကော့ညွှတ်ပြီးလာကြသည်။ သူသည်တစ်ဇက်က ပို့ထားသော မက်ဆွဲချ်ကို ဆွဲယူဖတ်ပစ်ချင်စိတ်ဟာ အထူးကို ချိုးနှိမ်ထားရလေသည်။ ဘယ်သူ့ဆီက မက်ဆွဲချ်မို့ အုမမျက်နှာက ပြုံးပြီးလေး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဟော ... ဟော ... သူမက ပြန်ပို့နေပြန်ပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမက ဖုန်းခလုတ်တွေကိုနှိပ်ရင်း သူ့ထံသို့ ဖျတ်ခနဲပဲ မျက်လုံးလှန်ပြီး ကြည့်လာလျှင် သူမကို ခြိတ်ဝင်တစား ငေးစိုက်နေသော သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲပစ်လို့ မရတော့ချေ။ သူ့ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားပုံကို သူမက နှစ်ကြိမ်လောက် စိုက်ကြည့်ကာ ဖုန်းထံသို့ မျက်လုံးအကြည့်ရွှေ့သွားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများကတော့ သူ့ကို စကားစလေလေသည်။

“ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မအနားကို ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“ဗျာ”

“မဗျာပါနဲ့။ ရှင် ကျွန်မ မေးတာကိုလည်း ညာဖို့မစဉ်းစားနဲ့။”

သူမက သူ့ကိုသာ စွဲချက်တင်နေသော်လည်း မျက်လုံးကတော့ ဖုန်းပေါ်ကိုကြည့်ဆဲ။ လက်ချောင်းတွေကလည်း ခလုတ်တွေကို ပြေးလွှားနှိပ်ဆဲ။ သူက ဒီလောက် သွေးအေးငြိမ်သက်သော မိန်းမကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကို မက်ဆွေချုပ်ပို့နေတာပါလား။

စာရေးတော့ ညာဘက်လက်၊ အခု သုံးနေတာက ဘယ်ဘက်လက်၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမပေ။

“အံ့ဩမနေနဲ့။ အလေ့အကျင့်ဆိုတာ လုပ်ယူရင် ရတာပဲ။ practise makes perfect တဲ့ မကြားဖူးဘူးလား။”

သူသည် အားခနဲ အော်ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားလေသည်။ ဒီမိန်းမ အကြားအမြင်တွေများ ရနေလား။ သူက အံ့ဩတွေဝေနေတုန်းမှာပဲ မရွှေ့ချောက မက်ဆွေချုပ်ပို့တာ ပြီးသွားသည်။ ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း သူ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ပဲ ပြေးကြည့်လာကာ ...

“ကျွန်မကို ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ဆက်ဆံပါ ကိုထင်ရှားသူရိန်။ မဟုတ်ရင် ရှင်ပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလိမ့်မယ် ...

ကျွန်မက အကြားအမြင် ရနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ကို အကဲခတ်တတ်ရင် တော်တန်ရုံလောက်ကတော့ အကြားအမြင်ရသလိုပဲ သိနိုင်ပါတယ်လေ”

သူက တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပဲ စမင်းပန်းကန်တွေ လာချသည်မို့ ဘာမှမပြောသာတော့ချေ။ သူမကပဲ ဇွန်း ခက်ရင်းတွေကို ကမ်းပေးရင်း ...

“သက်သောင့်သက်သာနဲ့ပဲ စားပါ။ စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။”

ကွာ ... ဒီမိန်းကလေးတော့။ သူသည် သူမကို ညာမို့မရတော့မည့် အတူတူ စိတ်ထဲရှိတာတွေချည်းပဲ ထုတ်ပြောဖို့ ခံ့ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း နေလို့ထိုင်လို့ အားလုံးသွားသည်။ သူမနှင့် တစ်တန်းတည်းလို ခံစားသွားရသည်။ ဟန်ဆောင်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ချလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်မည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုထင်ရတာလဲ”

သူမက ရင်အုပ်သားတစ်တုံးကို ဇွန်းနှင့်ဖဲ့ရင်း၍

အသာယူဝါးကာ ...

“ရှင်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံး စတွေ့တာ ဒဂုံစင်တာမှာလေ နောက်တော့ သင်တန်းမှာ ထပ်တွေ့တယ်။” ရှင်က ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက်တယ်။ ကားအကြောင်း မေးတယ်။ ထကယ်တမ်း ရှင်မှာသာ သိတတ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ဒဂုံစင်တာမှာတည်းက မေးလို့ရတာပဲလေ ...

ဓာတ်ပုံသင်တန်းမှာ လာဆိုတာ တိုက်ဆိုင်မှုလို ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဓာတ်ပုံပညာတတ်ကယ် စိတ်ဝင်စားလို့ လာတက်တာမှ မဟုတ်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပေါ့ ...

အဲဒီအကြောင်းလည်း ကျွန်မနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကို ရှင် ငြင်းစလား။

“ကျွန်တော်က ဝန်မခဲဘူး ဆိုရင်ကော”

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ အနည်း

ငယ်မျှဆိုရုံ ပြုံးကာ ...

“ဒါက ရှင်ကိစ္စပါ။ လောကမှာ ညာလိုမရတဲ့သူ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ ဘုရားကို ညာလိုမရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာလိုမရဘူး”

သူက ဘာမှပြန်မပြောမီဘဲ ပရုံးကို အသာတွန်မိသည်။ အဲဒီနောက် စကားသိပ်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားဖြစ်နေရင်းမှ သူမကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်လျှင် သူမ မျက်နှာ မတင်းမမာ မစုပုပ်ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းသာ ရှိနေတာကို တွေ့ရသည်။

ဒါကြောင့် ပြောကြတာနေမှာ၊ တစ်မျိုးပဲတဲ့။

“ခင်ဗျားက ဒီဆိုင်မှာ အမြဲစားနေကျလား”

သူက တခြားခေါင်းစဉ် ပြောင်းလိုက်သော်လည်း သူမက ဂရုတစိုက်ပဲ ဖြေပေးလေသည်။

“အမြဲတမ်းလိုလိုပေါ့လေ”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ လာစားတတ်တာလား”

ဒီစကားကိုတော့ သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါနေသော အဖြေစကားကို ဖြေပါသည်။

ဒါဟာ သူ သိချင်သော အဖြေထက်ပိုပြီး ဖြေပေးထားတာလည်း ဖြစ်သေးသည်။

“တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ ရှင် သိလာမှာပေါ့”

သူသည် လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းလွန်းသော ထိုမိန်းကလေးကို အချိန်အတော်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးလျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာရှိုက်မိသွားလေသည်။ အများပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မမှားဘူး မြူ။ မင်းဟာ ပတ်သက်ကြည့်လေ စွဲငြိစေတတ်လေဆိုတာ တကယ်မှန်နေခဲ့ပြီပဲ။

“မြူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ ဒါနဲ့များတောင် ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးတယ်လို့ ပြောတော့ သင်္ကြန်သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းမှာပါတဲ့ ...

ဘာဖြစ်လို့ စာရေးဆရာမဆိုတာ ဖွင့်မပြောဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မစတိုင်လ်ပဲ၊ ကျွန်မ အဲဒီလို မပြောတတ်ဘူး”

“ဟင် ... ကိုယ့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် အလုပ်ကို ဂုဏ်ယူပြီး ထုတ်မပြောပြဘူးလား”

“ရှင်က အဲလိုမြင်တယ်လား။ ကျွန်မရဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ ကျွန်မ အတိုင်းထက်အလွန် ဂုဏ်ယူမြတ်နိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့ ကျွန်မ ကြားဝါမပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတာကတော့ ...

I'm not superstar but creater (ဖန်တီးသူ) ...

အနုပညာတွေကို ဖန်တီးတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ အောင်မြင်တာတွေ ကျော်ကြားတာတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ပြောနေစဉ်မှာတော့ သူမရဲ့ အညှီရောင်မျက်ဝန်းတွေက ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းအောင် လက်လက်ဖြာလို့ နေလေသည်။ သူသည် ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားမှု တစ်ခုတည်းကြောင့် ဒီလောက် ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ရသည်။ ဒီလို တစ်ထိုင်တည်းနဲ့တော့ အသည်းစွဲချစ်သွားဖို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

သို့သော် အချစ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်တာတွေကိုပဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ အဲဒီ အရာတွေက စိတ်ဝင်စားကြတာပဲလေ”

သူမက ပြုံးပြုံးလေးပဲ ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း ... လူတွေက အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားကြတာ။ လူတွေက အောင်မြင်မှုတွေ ကျော်ကြားမှုတွေကို စိတ်ဝင် စားတယ်၊ တပ်မက်ကြတယ်၊ လိုချင်ကြတယ်၊ လူတစ် ယောက် အောင်မြင်တယ် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ် တိုင် သတ်မှတ်တာထက် လူတွေက သတ်မှတ်ပေးလိုက် ကြတာပါ ...

တကယ်တမ်း အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်တွေကရော နိုင် မြဲလို့လား။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ ကိုထင်ရှား ...

အဲဒီ ဘဝတိုတိုလေးထဲမှ ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှု ဆိုတာကတော့ တကယ့်ကို ရေပွက်ပမာလေးပါ။ ခဏ လေးပါ။ snat shot (လျှပ်တစ်ပြက်)လေးပါပဲ။ ဒီအတွက် နဲ့ ကျွန်မဘဝမှာ သာယာဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူး ...

ဒါကြောင့် ကျွန်မ နေထိုင်တဲ့ life style ဟာ သူ များနဲ့တော့ သိပ်မတူဘူး”

သူဟာ သူမ ပြောတာတွေကို နားထောင်ကောင်း ကောင်းနဲ့ နားထောင်နေကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိချေ။ သူမပြောသော စကားတွေက သူ တစ်ခါမှမကြားဖူးသော စကား လုံးအဆန်းတွေ ဖြစ်သည်။

သူကလည်း ငြိမ်သက်နေ၊ သူမထံမှလည်း အတွေး တွေ ထပ်ပေါ်လာသဖြင့် နောက်ထပ် ထပ်ပြောသော စကားတွေ ကတော့ ပိုပြီး မှတ်သားစရာ ကောင်းပါသည်။

“လူတွေကလေ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အနုပညာရှင် တွေကို အရမ်းအားကျ ချစ်ခင်ကြတယ်။ ဟီးရီးပဲပေါ့နော်။ အပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ စင်းလုံးချောပဲ ဖြစ်စေချင်ကြ တယ်။ တယ်တမ်းကျတော့ ဒီလူတွေဟာလည်း လူထဲက လူတွေပဲလေ ...

သာမန်လူတွေလိုပဲ မှားနိုင်တယ်၊ မှားခွင့်လည်းရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူတို့ကို စူပါစတာတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတော့ ဒါကြီးရဲ့ side effect က စိတ်

ဖိစီးတဲ့ဒဏ်ကို အရမ်းဖြစ်စေတာ။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ...

ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ နေရာမှာလည်း တချို့ထွက်ပေါက်တွေက အထဲမှာ ပိတ်မိသွားပြီး ပြန်ထွက်မရတော့တဲ့အခါ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းကြရတယ်ရှင် ...

ဒါကြောင့် ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်ကို ရဲရဲလက်ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်မဟာ အောင်မြင်နေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာတွေကို ဖန်တီးသူတစ်ယောက်ပဲ။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ အဆုံးရှိတယ်။ ဖန်တီးမှုမှာ အဆုံးမရှိဘူး။ ကိုယ့်စိတ်မှာ အောင်မြင်တာတွေ ကျရှုံးတာတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် stress တွေ Depression တွေလည်း ကင်းသင့်သလောက် ကင်းတယ်”

သူက ဒီခံယူချက်တွေနှင့် ရှင်သန်နေထိုင်နေသော သူမကို တကယ်ပဲ ဖျားသွားခဲ့လေသည်။ ဒီလောက် ရိုးဖြောင့်သော နှလုံးသားနှင့် မိန်းမကို သူ အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ သူက ခံဝန်ချက်တစ်ခုကို ရဲရဲတောက်ပစွာ ထုတ်ဖော်ပေးလိုက်သည်။

ရှက်သွေးဖြတ်ပြေးသွားမည့် သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ဖူးခွင့် ရချင်စမ်းပါရဲ့။

“မင်းက အောင်မြင်မှုတွေကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပဲ မြူ ...

ဒဂုံစင်တာမှာ စတွေ့တဲ့ အချိန်ကလွဲလို့ နောက်ပိုင်း ဆုံဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ မင်းနဲ့ နီးစပ်ခွင့်ရချင်လို့ ဖန်တီးထားတဲ့ အရာတွေပါ ...

ကိုယ်လည်း မင်းလိုပဲ creator (ဖန်တီးသူ)တစ်ယောက်ပဲလေ။ ဟုတ်ဖူးလား”

သူမရဲ့မျက်နှာကို သူက ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော်လည်း သူမက သူ ထင်သလို ခေါင်းငုံ့မသွားဘဲ သူ့မျက်လုံးတွေကိုပင် တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အစတည်းက ရှင် ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြသင့်ခဲ့တာ”တဲ့။

သူသည် တစ်မျိုးပဲဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမကိုသာ မချင့်မရဲ ကြည့်နေမိတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

မြို့သည် နောက်ဆုံးစာလုံးကို အဆုံးသတ်ပြီးတာ နှင့် ပုဒ်မချလိုက်ကာ ဒီနေ့အဖို့ ဝတ္ထုရေးခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက် သည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲဖို့ ၁၁းမိနစ် မျှသာ လိုတော့သည်။ မရပ်မနား ဆက်တိုက်အသုံးချလာသော ဦးနှောက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ခြေချိုး ခေါင်းချိုး ဖြေလျော့ ပြီးလျှင် မြို့အခန်းမှ ထုတ်ထားသော ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ညသည် မောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်မှုကို အပိုင်စားယူ ထားကာ ဣန္ဒြေရရ ငြိမ်သက်နေသည်။ မြို့တို့ ခြံထဲတွင် နီယွန် မီးရှောင်တွေက ဖြာကျနေသည်မို့ အားလုံးကို ရှင်းလင်းပြတ်သား စွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ တစ်ဖက်ခြံက ကိုကြီးရဲ့အခန်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ အင်းပေါ်

ကျန်မာရေးလိုက်စားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ဒီအချိန်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီပေါ့။

“ကိုကြီး အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ”

မြို့က ခပ်တိုးတိုးဆုတောင်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် တစ် ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ အခါတိုင်း မြို့ စာရေး ပြီးသော ညတွေမှာ ဒီလိုပဲ ဝရန်တာသို့ထွက်ပြီး ညရဲ့အလှကို ငေးမောနေကျဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုငေးမောတိုင်းမှာလည်း ငေးမော တွေးတောရုံကလွဲ၍ မြို့ဟာဘယ်သူ့အကြောင်းမှမစဉ်းစားတတ်ပါ။

ဒီညတော့”

မြို့သည် လူတစ်ယောက်ကို အလိုလိုနေရင်း သတိမှ ရမိလာသည်။ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလေစွ။ သူ့ကို မြို့ စဉ်းစား၍ လည်း မနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဘာကြောင့် သတိရနေရလဲ ဆိုတာတော့ မြို့ မတွေးတတ်။ အခါတိုင်းတုန်းက မြို့နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားတို့ကိုပင် မြို့ရဲ့တစ်ကိုယ်ရေ ညများစွာတို့မှာ အမှတ်တရအားဖြင့် သတိတရမူ ရှိမနေခဲ့ပါ။ ပြောရလျှင် မြို့သည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း တို့မှ ခေါင်းထဲထည့်ထားခြင်း မရှိချေ။

(ကိုကြီးက လွဲလို့ပေါ့)။ ကိုကြီးကိုလည်း မေတ္တာ အရင်းခံသော စိတ်မျိုးနှင့်သာ အလေးထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သမုဒယစိတ်နှင့် တမ်းတရတာမျိုး ဘယ်တုန်းမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူးဟု ထင်သည်။ ပြောရလျှင် မြူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုအပ်ချက်ဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးချေ။ လိုအပ်ချက် အနေနှင့်သာ စဉ်းစားခဲ့ပါက မေမေ ရှိစဉ်တည်းကပင် မြူဟာ ကိုကြီးရဲ့အိမ်ရှင်မ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

မြူဟာ မြူအနားသို့ ပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ချဉ်း ကပ်လာသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတိရမိကာ ကြည်နူး စွာ ပြုံးမိလေသည်။ ဧကန္တ သူဟာ မြူအကြောင်းတွေကို ကြား သိထားပြီးသား တူပါရဲ့။ ကြားတာတောင် လူ့လောကသဘာဝ အရ ချဲ့ကားထားတဲ့ စကားတွေကိုပဲ ကြားဖူးတာ နေမှာပါ။

သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ချဉ်းကပ်လာ ချဉ်းကပ် လာ မြူကတော့ သူ့ကို သဘောကျမိလေသည်။ သဘောကျတယ် ဆိုတာက သူ့ရဲ့ လည်မလိုလိုနှင့် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေသော၊ သူ့ရဲ့ ဟုတ်လှပြီထင်နေသော အိုက်တင်တွေကိုသာ ဖြစ်သည်။

မြူသည် သူ့အကြောင်းကို တွေးနေရင်းမှ နားထဲ မှာ အသံသဲ့သဲ့တစ်ခု ကြားလိုက်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွား သည်။ သေချာနားထောင်ကြည့်တော့မှ မြူဖုန်းက မြည်နေတာ ဖြစ်လေသည်။ မြူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း ဖုန်းကိုကောက် ကြည့်လိုက်လျှင် မြူမသိသော နံပါတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပထမတော့ မြူက ဖုန်းပိတ်ပစ်ဦးမလိုပင်။ နောက် ဆော့မှ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းလျက် ဝရန်တာဆီသို့ ပြန်လှမ်း လာရင်း ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားရပြီး အာမမပြောပေ။ မြူသည် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ရိုးနေပြီမို့ စိတ်လျှော့ လိုက်ရင်း ...

“ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်ပါမယ်”

မြူက ဖုန်းကို နားမှခွဲစော့မည့်ဆဲဆဲတွင် တစ်ဖက် မှ အသံထွက်လာသည်။

“မအိပ်သေးဘူးဆိုရင် ဖုန်းပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပြောနေတာ ဘယ်သူများပါလဲ”

“အသံကို မှတ်မိဘူးလား၊ နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေ”

မြူသည် ဒီစကားကြောင့် အသာပြိုးမိသွားကာ ဘယ်သူလဲဆိုတာပါ တန်း၍သဘောပေါက်သွားလေသည်။ မြူကို ချဉ်းကပ်လာသော ယောက်ျားများစွာတို့ထဲတွင် သူကစိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု မြူ ထင်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မြူအတွက် ခံစားချက်နှစ်မျိုးကို အမြဲတွေ့ရလေ့ရှိသည်။ တစ်မျိုးက သူ့ရဲ့ နွေးထွေးကြင်နာရိပ်တွေဖြစ်ပြီး တစ်မျိုးကတော့ မြူအပေါ် မကျေနပ်သလိုလို ရန်လိုချင်သလိုလို အရိပ်အရောင်တွေ ဖြစ်သည်။ ဒီအစွန်းမလွတ်သော ခံစားမှုတွေရဲ့ လွန်ဆွဲမှုကို ခံနေရသော သူ့မျက်နှာပေါ်က ဖြတ်ပြေးနေသည့် ခံစားချက် အရိပ်အယောင်တွေသည် သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်ဟု မြူ ထင်၏။

သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိရှာ။ မြူကတော့ မျက်နှာတွေကို ဖတ်တတ်နေသူ၊ မျက်နှာတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူဖို့ သိနေတာ ဖြစ်လေသည်။ မြူသည် သူ့အတွက် “နှစ်မျက်နှာ”

ဆိုသော ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်တောင် ရေးဖို့စိတ်ကူးနေပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုပဲ မြူအတွက် ဘယ်အရာမဆို ကုန်ကြမ်း(သို့)စာရေးဖို့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အဲဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရရင်တော့ စာရေးဆရာမလုပ်စားဖို့ စိတ်ကူးမနေနဲ့တော့”

ဒီလို ဘုတောသံကိုလည်း မြူက သဘောကျသေးသည်။ သူ မြူကို ချဉ်းကပ်လာပုံမှာ ပရိယာယ်တစ်မျိုး ပါသော်လည်း ရိုးသားမှုတော့ အပြည့်ရှိသည် ဆိုတာကို မြူက လက်ခံကျေနပ်လေသည်။

“ဒေါ်မြူ ... တိတ်လှချည်လား၊ အဲဒီလောက်လည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ထင်ရှားသူရိန်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအချိန်ကြီး ဆက်တော့ ဘာကိစ္စများ”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဖုန်းပြောချင်ရုံ သက်သက်ပါပဲ”

သူ ဒီလို ပွင့်လင်းတော့လည်း မြူ သဘောကျရသည် ခင်။

“ကျွန်တော် အိပ်မပျော်လို့ ခင်ဗျားဆီ ဆက်လိုက်တာဗျ။
ခင်ဗျားတော့ စာရေးနေရင် ရေးနေမှာပဲ မအိပ်လောက်
သေးဘူး ထင်ပြီးတော့လေ ...

စာရေးနေတာလား။”

“ရေးလို့ ပြီးသွားပြီ”

“ဪ ... နေ့တိုင်း ဒီလိုအချိန်ထိ ရေးတတ်တယ်ပေါ့”

“အရင်တုန်းကတော့ မရေးပါဘူး။ မရေးသာ မရေးတာ
ဒီအချိန်လောက်မှပဲ အိပ်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ စာဖတ်နေတတ်
တာ များတယ်လေ”

“ခုတလော မနက်ပိုင်း စာရေးတာ ပျက်နေမှာပေါ့”

သူက မြူ တစ်ယောက် စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ စာသွား
ရေးတတ်တာကိုလည်း သိနေတဲ့ပုံပင်။ မြူသည် တိတ်တခိုးလေး
ပြုံးလိုက်ရင်းမှ ...

“အင်းပေါ့ ... ဒါကြောင့် ညဘက်မှာ ပိုအားစိုက်ရေးဖြစ်
တယ်”

မြူသည် သူ့ကို ဘာကြောင့်များ စိတ်ရှည်လက်
ရှည်ဖြင့် အရေးတယူ ဖြေနေမိမှန်းတော့ မသိချေ။ အမှန်တော့

မြူ မသိတာ မဟုတ်။ မြူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲသိနေ
တတ်သော သိအောင်လည်း ကြိုးစားတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။
အခုချိန်မှာတော့ မြူက မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။

“မြူ”

သူ့ရဲ့ ခပ်တိုးတိုးရှရှ အသံကို မြူက ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ
ဆူးမိသည်။ သူက ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားက နာမည်ကြီး အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့ စာရေး
ဆရာမဆိုတော့ အချစ်အကြောင်း တော်တော်သိမှာပေါ့နော်”

မြူသည် ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ကုန်စွာဖြင့် တစ်ချက်
ပြုံးမိသွားသည်။ သူ ထင်သလို မြူက ဖြေရှင်းချက် ပေးလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

“သိတယ်ဆိုတော့ ရှင်ကဘာလုပ်မလို့လဲ။ ကျွန်မ ခပ်ငယ်
ငယ် တီးခံအေချ် အရွယ်တုန်းကတော့ ကျွန်မရဲ့ကောင်လေး
သူငယ်ချင်းတွေကို ရည်းစားစာ ကိုယ်စားရေးပေးဖူးတယ် ...

အဲဒီလို ရေးခိုင်းချင်လို့လား”

“ခင်ဗျား ... စကားကို အဲဒီလို ဟာသမလုပ်ပစ်နဲ့ဗျာ။
ကျွန်တော် တကယ်မေးချင်တာ”

“အင်း ... ပြောကြည့်”

“ခင်ဗျား သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေရမှာနော်”

“ဒါကတော့ ရှင်မေးခွန်းအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

သူ့ဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသော အသံမျိုးဖြင့် ...

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်မချစ် ဘာကိုကြည့်ပြီး သိနိုင်လဲ”

မြူသည် မဆိုင်မတွပင် ...

“ရှင်က ဘယ်သူ့ကို ကိုယ်စားပြု မေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ကိုယ်စားပြုပြီး မေးတာ။ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ချစ်မချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိဘူး။ မသေချာဘူး ...

ခင်ဗျားကတော့ ဇာတ်ကောင်တွေ အများကြီးကို မွေးဖွားဖူးတာဆိုတော့ အဲဒီစိတ်တွေကို ဖမ်းတတ်မှာပါ။ အဲဒါ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးလို့ ရမလား”

မြူသည် မဲဖြိုးတစ်ခုကို ဖြိုးမိလေသည်။ သူ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတယ်၊ မြူက ဘယ်လိုဖြေလိုက်လျှင် သူက ဘယ်စကားကိုနင်းကာ လိုက်တော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားဖြစ်သည်။

ထင်ရှားသူရိန်ရေ ... ကျွန်မ အဲဒီလောက်မှ အကွက် မမြင်တတ်ရင် စာရေးဆရာမ မလုပ်စားတော့ဘူး။

“ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“တွမ်တီဖိုက်”

“ဒီအရွယ်ထိတောင် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ပြန်မဖတ်တတ် တဲ့သူဆိုတော့ တော်တော်ပိန်းတာပဲ”

“ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာမကို ဆရာတင် နေရတာပေါ့”

မြူသည် ခါတိုင်းလို ဟားတိုက်မရယ်မိအောင် အတော်သတိထားလိုက်ရသည်။

“ဆရာ မတင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မလည်း သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ရှင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲရှင်”

သူက မြူရဲ့အဖြေကို ကျေနပ်ဟန် မတူသေးဘဲ
ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ...

“ဒါဖြင့် အချစ်အကြောင်းကိုရော သိလား။”

“ကျွန်မ သိတဲ့ အချစ်ပုံစံတွေက အများကြီးပဲရှိတယ်။
တစ်ခုတည်းကို ထုတ်ပြောပြလို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ
အနေနဲ့ ရှင်နဲ့လည်း အချစ်အကြောင်း မဆွေးနွေးချင်ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မဆွေးနွေးချင်တာဟာ မဆွေးနွေးချင်လို့ပဲပေါ့။ တချို့
ကိစ္စတွေဟာ အကြောင်းပြချက် မလိုဘူး ကိုထင်ရှားသူရိန်”
“ဒီမှာ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တခြားတစ်ခုခုပြောင်း
ခေါ်လို့ မရဘူးလား၊ ထင်ရှားလို့ ခေါ်လည်း ဖြစ်တယ်။
ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော် မောလွန်းလို့ပါ။”

“ကျွန်မ မောတဲ့အချိန်မှပဲ အဲဒီလို ခေါ်ပါ့မယ်။ အခုတော့
မမောသေးလို့ ဆက်ခေါ်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျားက တကယ့်ကို တစ်မျိုးပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို တော်တော်များများက အဲဒီ
လိုပဲပြောကြတယ်”

သူ့ဘက်က ချက်ချင်းပဲ တိတ်ဆိတ်လို့ သွားလေ
သည်။ ပြီးလျှင် မြူကို ကောက်ကာငင်ကာနှင့်ပင် “ဒါပဲဗျာ” ဟု
ပြောကာ ဖုန်းချသွားလျှင် မြူဟာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်၍
ကျန်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

သို့သော် မြူဟာ သူ့ကို စိတ်မဆိုးမိဘဲ သဘောကျ
၍သာ နေတော့သည်။ တကယ်တော့ သူဟာ မြူ တွေဖူးသော
ယောက်ျားတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စွာဖြင့် မြူကို စိတ်ထဲရှိသည့်
အတိုင်း ဆက်ဆံတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မြူ
နားလည်လာရပြီဖြစ်သည်။

ရှင် သိချင်တဲ့ အချစ်အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြ
ဖို့ စောပါသေးတယ် ထင်ရှားသူရိန်ရယ်။

သူသည် ကားထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်းမှ ကားရဲ့ဘေးမှန်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း နာရီကိုပါ တစ်လက်စတည်း ကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာသောအချိန်မှာ သူမ ရောက်လာတော့မည်။ သူ့ဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာရာလမ်းကို ရင်တခုန်ခုန်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေရသည်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးချေ။

အခုတော့ သူမ လာရာလမ်းကို မျှော်နေရသော အဖြစ်သည် သစ်ပင်ပေါ်က ကြွေကျလာမည့် သစ်သီးတစ်လုံးကို စောင့်မျှော်နေရခြင်းနှင့် တူလေသည်။

“ဒီရင်မှာ မခံနိုင် ... စိတ်တွေက မခိုင်တခိုင် ... တိမ်စိုင်းတွေကိုငေး ... ငေးမောပြီးထိုင် ... သူ လာမယ့်ဒီလမ်း စိတ်က သိသည့်တိုင် ... မျှော်ကာမှိုင်း ... မထနိုင် မနားနိုင် ...”

ဆောင်းဘောက်စံက လာနေသော သီချင်းသံမှာ သူ့ကို စောင့်ဆိုနေသလိုတောင် ရှိလေသည်။ သူက အသာပြိုးလိုက်ရင်းမှ သူ့ကို အမြဲတစေ နူးညံ့ချိုသာစွာ ပြုံးပြတတ်သော သူမရဲ့ရုပ်ပုံလွှာကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လိုလာသည်။ အဲဒီအပြုံးတွေကို သူ တစ်ယောက်ပဲ မူပိုင်ရယူချင်နေမိသည်မှာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့မျက်လုံးက နောက်ကြည့်မှန်သို့ တစ်ချက်ရောက်သွားလျှင် သူမ မောင်းလာသောကားလေးက မြင်ကွင်းထဲသို့ ရွေ့လျားရောက်ရှိလိုလာသည်။

အဲဒီနောက် သူ့ကားနံဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားရင်း သူမကို လှမ်းငေးနေသော သူ့ကိုတောင် ဟွန်းတစ်ချက်တီးကာ နှုတ်ဆက်သွားသေးလေသည်။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးရဲ့စတိုင်လ်ကို သဘောကျစွာဖြင့်ပြုံးကာ ကက်ဆက်ကိုမိတ်၊ ကားတံခါးတွေကိုပါ ပိတ်တင်လျက် သူမအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ပါကင်ဝင်ပြီးသွားဖြင့် သော့ပိတ်ကာ ဆင်းလာသော သူမကလည်း ပိတုန်းရောင်ဆံနွယ်တွေကို သူ့

တင်ရင်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူ့ကို ပြီးပြလို့လာသည်။ ပြီးလျှင် ရွှင်လန်းသော နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုပါသည်။

“မောနင်း”

ဒီနေ့တော့ အဖြူရောင် တီရှပ်အကျပ်တစ်ထည်ကို ဂျင်းမှိုတက်စကတ်မိုင်းမိုင်း တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝင်ဆင်ထားကာ ခါးမှာ ခါးပတ်တစ်ခုကို ခပ်လျော့လျော့ ပတ်ထားသော သူမသည် စာရေးဆရာမတစ်ယောက် လုပ်ဖို့ထက် မော်ဒယ်တစ်ယောက် လုပ်ဖို့သာ ပိုသင့်တော်သည်ဟု သူ ထင်လေသည်။

“ဥတ်ဒီမောနင်းပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့ မနက်ခင်းကတော့ ရယ်မောနင်း ဖြစ်လို့သွားပြီ”

သူ့စကားကို သူမက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုဘဲ အသာရယ်မောလို့သာ နေသည်။ သူသည် ဒီအရယ်မျက်နှာကို ငေးကာ သူ့ရင်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာက နိုင်မာစွာ တိုးဝင်လို့ လာနေပြီဆိုတာကို ခံစားနားလည်လာရသည်။ ဒါဟာ သူမ ရှင်းမပြလည်းဘဲ သူ့ဘာသာသူ ခံစားနားလည်လို့ရသည့် အချစ်များ ဖြစ်လေမလား။

သူက သူမရဲ့နံ့ဘေးမှာ အသာကပ်လျှောက်လာရင်း...

“ဗြူ ဒီနေ့ သင်တန်းပြီးသွားရင် ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ အတူစားလို့ ရမလား”

သူမက သူ့စကားကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ အဲဒီ သွားလေးတွေနှင့် ကိုက်တာဟာ သူ့နှလုံးသားကို လာကိုက်နေသလိုပဲ တဆစ်ဆစ်နှင့် ခံစားရခက်စေပါသည်။

“အင်း ... ကျွန်မ ဒီနေ့ ပန်းဆိုးတန်းဘက် သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော် လိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ဝင်ရဦးမှာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား နေ့ခင်းစာထမင်း မစားတော့ဘူးလား”

သူ့ရဲ့ဘုတောလေမှုတ်သံကို သူမက ချစ်စနိုးအပြုံးဆူးဖြင့် ပြုံးကြည့်လျှင် သူသည် နီးရာသစ်ပင်ကို ဆွဲဖက်ထားရမလို ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ရောက်မှ စားမှာပေါ့”

သူက နှာခေါင်းရှုံ့ မဲဖြဲလျှင် သူမက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူမအနားမှာပဲ နေချင်မိနေသည်ကို သူ့ကိုယ်သူလည်း မမှန်းဆဲတတ်။ သေချာတာကတော့ သူမ မျက်နှာလေးကိုမြင်လျှင် သူ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ သူမထံမှ စကားသံများကို ကြားရလျှင်လည်း တစ်ခါမှ မရဘူးသော ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရလေသည်။

သင်တန်းမှာလည်း တစ်ချိန်လုံးပဲ သူမမျက်နှာကို ခိုးငေးနေမိတော့တာဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံပညာရှင်တွေက ဓာတ်ပုံအကြောင်း လက်ချာပို့ချတဲ့အချိန်မှာ စူးစိုက်စိုက် ငေးမောနားထောင်တတ်ပုံ၊ တစ်ခုခု သိချင်တာရှိလျှင် "Excuse me ဟူသော အသံစာစာလေးနှင့် စာမေးတတ်ပုံ၊ သူမ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကို Laptop ထဲမှာ ထည့်ယူလာကာ ဆရာကိုပြသရင်း အကြံဉာဏ် ဝေဖန်မှု တောင်းတတ်ပုံ၊ ဒါတွေဟာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်သလို စွဲထင်၍နေလေသည်။

သူသည် သင်တန်းပြီးသွားသော်လည်း အိမ်သို့မပြန် ဖြစ်တော့ဘဲ သူမနောက်သို့သာ လျှောက်လိုက်နေမိတာ ဖြစ်တော့သည်။ သူမက ရှေ့ကသွား၊ သူက နောက်ကလိုက်နှင့် သူမက

လည်း ခပ်ပြီးပြီး ရှိနေတာကလွဲလို့ သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောပေ။ ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့လျက် ကျောပိုးအိတ်ကို ပန်းတစ်ဖက်မှာလွယ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြော့မတ်မတ်ကို ခေါင်းငုံကာ လမ်းလျှောက်သော စတိုင်လ်သည် ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်းကို မသိ။

လူတွေကြားထဲမှာ လျှောက်သွားရသော အရသာကို အခုမှ သူ ခံစားဖူးတာ ဖြစ်တော့သည်။ သူမက မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်သို့ဝင်လျှင် သူက အပြင်ဘက်က ပလက်ဖောင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်သည်။ သူမ ပြန်ထွက်လာလျှင် သူမသွားသော အနောက်က ဆက်လိုက်သည်။

သူမက အချိန်ကာလ ယန္တရားတွေကို နောက်သို့ ဆုတ်နိုင်စွမ်းစေသောသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ နောက်ကို လိုက်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်လိုလို ခံစားရင်ခွင့်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးချိန်မှာတော့ သူလည်း တော်တော်အိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ တော်တော် မောသွားပြီလား။”

သူမက ပြုံးစေ့ဖြင့် မေးဆတ်ပြကာမေးလျှင် သူသည်
ငါ့ဟဲ့ယောက်ျားဟူသော မာန်ကိုတင်းကာ ...

“ဟိုသီချင်းလေး ကြားဖူးမလား မသိဘူး။ မောတော့
မောတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မမောဘူး ဆိုတာလေ”

သူမက သူ့အပြောကို သဘောတကျနှင့် တဟက်
ဟက် ရယ်မောလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ရေသန့်ဘူး
ပေါက်စလေးကို ထုတ်ယူကာ ကမ်းပေးလိုလာသည်။ ရေက အထဲ
မှာ တစ်ဝက်သာကျန်တော့သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ တာဝေး
အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ဒိုင်းဆုကြီး ရသလိုကို ကျေနပ်သွားရတာဖြစ်
သည်။

ဒီကလေးမဟာ နှလုံးသားထဲကို တကယ်ရောက်
လွယ်တယ်။ သူက ရေကို တစ်ရှိန်ထိုးဖြင့် ကုန်အောင်မောသောက်
ပစ်လိုက်ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ခိုက်မဆာသေးဘူးလား။
ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ခွဲပြီးပြီနော်”

“ကျွန်မ ပီဇာစားမှာလေ”

“ဟာ ... စောစောက ပြောရောပေါ့ဗျာ၊ လာ ... လာ ...
စားရအောင်”

သူ့ပုံစံကို သူမက အပြုံးလဲလဲဖြင့် တစ်ချက်သာ
စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြသည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်
ယောက်သည် ရွှေဘုံသာလမ်းထဲရှိ ပီဇာကော်နာဆိုင်မှာ မျက်နှာ
ဆွင်းဆိုင် ထိုင်ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ပီဇာမှာထားဆဲမှာပင် သူမ
က သူ့ကို တစ်မျိုးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာကာ ...

“ရှင်မှာ အချိန်တွေ သိပ်ပိုနေသလား ထင်ရှားသူရိန်”

သူမဘက်က စကားစတင်ဖွင့်လာခဲ့ပြီမို့ သူက သတိ
အနေထား ပြောင်းယူလိုက်ကာ ...

“အချိန်တွေ ပိုနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တွေပေးနေ
တာပါ”

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ ရှင်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို မကုန်
ဆုံးပါစေနဲ့လားရှင်။ လောကမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတဲ့
ဆုံးရှုံးမှုနှစ်ခုကို ကျွန်မတို့တစ်တွေ နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်နေရ
တယ်၊ အဲဒါဟာ အရွယ်နဲ့ အချိန်ပဲ ...

ရှင်ဟာ ဓာတ်ပုံပညာကို စိတ်လည်းမဝင်စားဘဲနဲ့ သက်သက်မဲ့ အချိန်တွေ လာဖြုန်းနေတာ သိပ်နှမြောဖို့ ကောင်းတာပဲ”

သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့အတွက် တကယ့်စေတနာ အရှိပ်တွေကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် သူဟာ ရုတ်တရက် ဘာပြန် ပြောရမုန်း မသိအောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါက ခင်ဗျားဘက်က အတွေးကိုး မြူရဲ့။ ကျွန်တော့် ဘက်ကတော့ အချိန်ဖြုန်းတယ်လို့မှ မမြင်တာ ...

ခင်ဗျားကို မြင်တွေ့ခွင့်ရဖို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်မင်ရင်း နီးမှုရဖို့ဆိုတာ ဒီသင်တန်းကိုတက်မှ ဖြစ်မှာလေ။ ကိုယ့် လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် ပေးဆပ်မှု ဆိုတာတော့ ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား”

သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို ဆရာမက ပြီးလေသည် ပြီးတော့ ခေါင်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ ... အခု ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနဲ့ ပြီပဲ မဟုတ်လား။ လိုသေးလို့လား”

သူက ဖျားချင်စရာကောင်းသောထိုမိန်းမကို အသည်း တယားယားဖြင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် ဝိုင်းချင်သော မျက်လုံးများကို စင်ဒီကရောဖို့ဒ်၏ မျက်ခုံးမွေးများနှင့် ဆင်တူသော မျက်ခုံးများက လှပစွာ အနားသတ်ဝန်းရံထားသည် မို့ သူမရဲ့အကြည့်တွေဟာ ဘောင်ခတ်ပို့လွှတ်ထားသလို ပုရိသေ သပ်စွာ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနီးပြီဆိုရင် ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေ ခင်ဗျားသိဖို့ လိုမှာပေါ့။ မသိချင်ဘူးလား၊ ပြောပြရမလား”

“သမားရိုးကျ ဆန်နေသလိုပဲနော်”

သူမရဲ့ အင်တင်တင်ပုံစံကို သူက မျက်စောင်းမထိုး မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် အရွဲ့တိုက်တတ်သော သူ့ပါးစပ်ကိုတော့ ပိတ်ထားလို့ မရလိုက်ချေ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာသာ ခုံစမ်းချင်လို့လား”

“ခုံစမ်းချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာရင်တော့လည်း ခုံစမ်းရမှာပေါ့၊ အဲဒါကတောင် ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းဦးမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက တစ်မျိုးပဲဟူသော စကားကို စိတ်ထဲကသာ ရေရွတ်လိုက်တော့သည်။ သူသည် အင်မတန်လည်း ရိုးရှင်းပွင့်လင်းသလို အင်မတန်လည်း နားလည်ရခက်သည့် မိန်းကလေးကို စူးနှင့်စွာ ငေးမောနေမိလေသည်။ သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြစ်သည်။ လာချပေးသော ပီစာတွေကို စားတွေ ခက်ရင်းတွေကိုက အားပါးတရ စားနေပြီ။

သူမ စားနေပုံကိုကြည့်ကာ သူက အစားအသောက် စားလျှင် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားတတ်သော မိန်းကလေး တွေကို သတိသွားရမိသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်၊ တချို့ သော မိန်းကလေးတွေကလေ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အတူတူ အစားစားရင် စားချင်သလိုလို မစားချင်သလိုလို လုပ်တတ်ကြတယ်နော်၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲ”

“ရှင်ကလည်းလေ၊ ကျွန်မကိုများ စွယ်စုံပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကျနေတာပဲ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားက စာရေးဆရာမပဲလေ၊ နည်းနည်းပါးပါး တော့ သိရမှာပေါ့”

“တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ အားလုံး ဘယ်လိုကံသိနိုင်မလဲ ရှင့်၊ နေရာတကာ စာရေးဆရာ စာရေးဆရာနဲ့ ခေါင်းစဉ် မတပ်စမ်းပါနဲ့ ...

စာရေးဆရာတွေလည်း သာမန်လူတွေပါပဲ”

“ထားပါ၊ အခုနက ကျွန်တော်မေးတာတော့ ခင်ဗျားသိ မှာပါ”

သူမက ပီစာကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းရင်းမှ မျက်လုံး ထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားပုံသည် သူ့အတွက်တော့ ရုပ်ဆွေပြကွက် တစ်ခုလို ရသမြောက်ကာ ကဗျာဆန်လေသည်။

“ဒါကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေ၊ တချို့ကျတော့လည်း ရှက်လို့၊ တချို့ကျတော့လည်း ပဲများ တာပေါ့”

“ခင်ဗျားကတော့ အဲဒါမျိုးတွေ တစ်ခုမှ မရှိဘူးနော်”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

သူက အဲဒီမေးခွန်းကို ပြန်မဖြေနိုင်ချေ။ သူနဲ့အတူတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အစားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စားနိုင်ခြင်းဟာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိလို့ပဲလား။ ဝေလင်းက

ပြောဖူးတာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို သူမနဲ့ အတူတူ အစားအသောက်တစ်ခုခု စားကြည့်ပါက သိနိုင်တယ်တဲ့။

သူ့ရှေ့မှာ ပီဇာကို အားပါးတရ စားပြနေသော သူမရဲ့ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ခံစားချက် မြူတစ်မျှန်စာမျှ မရှိဘူး ထင်သည်။ သူသည် အကဲခတ်ရခက်လွန်းသော လူမကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဓာတ်ပုံသင်တန်း တက်ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်မက ဓာတ်ပုံရိုက်တာကို ဝါသနာပါတယ်လေ။ အထူးသဖြင့် လူပုံမဟုတ်တဲ့ အလှဓာတ်ပုံ မဟုတ်တဲ့ သဘာဝပုံတွေ ရှုခင်းပုံတွေရိုက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ နောက်တစ်ခုက Photoshop လုပ်တတ်ချင်တယ် ...

အဲဒါကြောင့် ဒီသင်တန်းကို တက်ဖြစ်တာ”

“ဒါဆို နောက်ကျရင် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ပေါ့”

သူမက စင်ဒီကရောဖို့ဒ် မျက်ခုံးကို လှပစွာ ပင့်တင်ပြကာ ...

“ဒါပေါ့ ... ကျွန်မ ဟိုးအရင်တုန်းက ခရီးတွေ တော်တော် ထွက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ပေါ့။ ကိုယ်ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို စိတ်တိုင်းလည်း မကျပါဘူး၊ အရပ်သား ရိုက်သလိုကြီးပဲ မကြိုက်ဘူး ...

အခုလည်း တကယ့်ဝါရင့်ဓာတ်ပုံဆရာတွေလို တော်ရမယ်လို့ မှန်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ Lighting Angle ကို ချိန်တတ်ရုံလောက်ပါပဲ ...

အဲဒါဆိုရင်ကို တော်တော်ဟုတ်နေပြီ”

သူမက စားလက်စကို လက်စသတ်နေပြီမို့ သူက စိတ်ထဲမှဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပြပါလားဟင်”

သူက မရဲတရဲ တောင်းဆိုလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတကာ အိုကေဟု ရေရွတ်လျက် သူ့တို့ Laptop ဖွင့်၍ ဓာတ်ပုံတွေ ပြပါသည်။ ခြေထောက်ချိတ်ထိုင်လျက်သားမှ ကော်ဖီငုံလိုက်၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်ဖြင့် ဓာတ်ပုံတွေ အကြောင်း တစ်ပုံချင်းစီ ရှင်းပြနေသော သူမကိုငေးကာ သူက သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။

ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် ရိပ်မိသွားသလဲ မသိသော သူမက ...

“သက်ပြင်းတွေ သိပ်မချနဲ့လေ၊ အိုလွယ်တယ် သိလား”

သူက သူမကို အံ့သြသလို ငေးလိုက်မိလျှင် သူမက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ Laptop screen ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ အဲဒီအပြုံးမျက်နှာကို ငေးနေမိသော တစ်ခဏ၌ သူသည် သူမကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်လိုသည်ဆိုတာ ထင်ရှားပြီးလာသည်။

“ဒါက ရွှေဟင်္သာအင်းမှာသွားရိုက်ထားတာလေ၊ Sunset (နေဝင်ချိန်)ကို သဘောကျလို့ပေါ့။ သိပ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တာက ခင်ဗျား တခြားနာမည် ကြီးဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို သဘောကျလို့ ထည့်ထားတယ် ထင်တာ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်မက အမြောက်ကြိုက်တတ်ပါတယ်”

“တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ခင်ဗျားကို မြောက်စရာ ဘာ အကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“အင်းနော် ... ရှင်က ကျွန်မကို ကြည့်မရဘဲ ဖြစ်နေတာ နေမှာပါ”

သူမက ဒီလိုပြောတော့လည်း သူက မငြင်းချေ။ သူမလိုပဲ ပြုံးပြီးကြီး လုပ်ပြထားလိုက်သည်။

“ဒါက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပုဂံသွားတုန်းက ဓာတ်ပုံတွေပါ”

သူမက ပုဂံရှုခင်းပုံတွေကို တစ်ကွက်ချင်း ထုတ်ပြသည်။ ပုဂံဘုရားပျက်တွေကြားက ဆိတ်အုပ်ပုံ၊ အာနန္ဒာဘုရားနောက်က နေထွက်လာပုံ၊ ရွှေရောင်လွမ်းနေသည့် ဧရာဝတီမြစ်ရှုခင်း စသဖြင့် သူမရဲ့ အပျော်တမ်းလက်ရာတွေကို သူပင်မျက်နှာပင့်ကာ တယ်ဟုတ်ပါလား (စိတ်ထဲက)ဟု ဆိုရသည်။

သူမဟာ ထင်ထားတာထက်ကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမြင့်သူဆိုတာ အနီးကပ်ကြည့်လေ သိမြင်လေပဲဖြစ်သည်။

“ပုဂံမှာ ရိုက်တဲ့ပုံတွေက လှသားပဲ”

“ပုဂံက အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံဆရာတွေအတွက် အကောင်းဆုံး စမ်းသပ်ကွင်းကြီးပဲလေ။ ကင်မရာကို ကြိုက်တဲ့နေရာ ထိုးချိန်လိုက်၊ မလှတဲ့ဗျူးဆိုတာ မရှိဘူး ...

ပညာသိပ်မတတ်လည်း ရတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

သူမက မဖြေခင် လက်ညှိုးလေးနှင့် ခလုတ်ကို တစ်ချက်ရွှေ့သည်။ ဒီတစ်ခါ ထွက်ပေါ်လာပုံက ဂစ်တာတီးနေသော သူမရဲ့ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

နီညိုရောင် အကွက်သေးသေး ရှုပ်အင်္ကျီကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားကာ အရောင်လွင့်လွင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် ဂစ်တာငဲ့တီးနေသော သူမဓာတ်ပုံသည် ဘယ်လိုညှို့အားတွေနဲ့မှ ဆွဲဆောင်မထားသော်လည်း သူ့ကို အသက်ရှူရပ်မတတ် ငေးမောစေသည်။

သူမ ဂျင်းဘောင်းဘီ (သို့) ဘောင်းဘီဝတ်တာကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးချေ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ တကယ်ပဲ ကြည့်ကောင်းပါသည်။

“ခင်ဗျား ဂစ်တာတီးတတ်သလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

သူပင် ဖြိုချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ဂစ်တာမတီးတတ်ချေ။ သူမက လက်တစ်ချက်ရွှေ့လျှင် နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်လာသည်။ ‘အဲဒါက ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ကိုင်တတ်သော တယ်လီတပ်ထားသည့် Canon ကင်မရာအကောင်းစားကို ကိုင်မြှောက်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီးနေဟန် ဖြစ်သည်။’

ဒီဓာတ်ပုံမှာလည်း သူမက နက်ပြာရင့်ရင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုပဲ ဝတ်ထားသည်။ ဂျော်ဒန်းနီး ဂျင်းကပ်ဦးထုပ်၊ အဝါနုရောင်တိရုပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ကို လိုက်ဖက်တကျ ဆင်ယင်ထားသော သူမရဲ့ဓာတ်ပုံသည် ဘယ်လောက် အသက်ဝင်သလဲဆိုလျှင် ဓာတ်ပုံထဲကတောင် သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မည့်ဟန် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်ပုံကတော့ စားပွဲမှာထိုင်၍ စာရေးနေသော ပုံဖြစ်သည်။ ကိုယ်တပိုင်းပုံဖြစ်၍ ဒီဓာတ်ပုံလေးကတော့ အနုပညာ အမြောက်ဆုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဟု သူကတင်စားချင်ပါသည်။ စာပုံရေးနေသဖြင့် ဆံစတွေကို တစ်ဖက်မှာက နားထဲသွင်းထား၍ တစ်ဖက်မှာက ဝဲဖြာကျဆင်းနေပုံ၊ မီးအလင်းပေးထားပုံက မျက်

နာတစ်ခြမ်းနှင့် လည်တိုင်တွေပေါ် ကျနေပုံ စသဖြင့် ဓာတ်ပုံ သဘောတရားကို နားမလည်သော သူပင်လျှင် အသေအချာရှိက် ထားသော ဓာတ်ပုံဟု သိနေသည်။

အနက်ရောင် လည်ဟိုက်ဘလောက်စ်လေးသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းအင်္ကျီလေး ဖြစ်သော်လည်း သူမရဲ့အလှအပကို အပြည့်အဝ ပုံပိုးကူညီပေးနိုင်လေသည်။ သူသည် သူမတင်သာ မကဘဲ သူမရဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေကိုပါ စိတ်ဝင်စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေက ခင်ဗျား ဝါသနာတွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတာပေါ့ နော်”

သူမက အနည်းငယ်ဆိုရုံမျှပြီးရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့ပြကာ ဒါပေါ့ဟူသော အထာဖြင့်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဝါသနာတွေက ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် ဖြစ်နိုင် တာတွေချည်းပဲ။ အဆိုတော်၊ ဖိုတိုဂရပ်ဖာနဲ့ စာရေးဆရာ ...

အဲဒီထဲကမှ စာရေးဆရာကို ဘာကြောင့်ရွေးဖြစ်ခဲ့ တာလဲ။”

ဒီတစ်ခါလည်း သူမက သူ့ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြလာ သည်။

“ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်မ တကယ် ဖြေချင်ပါတယ်၊ အနုပညာဆိုတာ အားလုံးဆက်စပ်နေတာပဲရှင်။ ကျွန်မ စာဖတ်တာကိုတော့ ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက ဝါသနာပါ တာ၊ နောက် ရှစ်တန်းလောက်မှာ စာတွေရေးတတ်လာ ရော ...

စာတွေနဲ့အတူ ကဗျာတွေ သီချင်းတွေကိုပါ ခံစား တတ်လာတယ်၊ သီချင်းတွေကို ခံစားရင်း သံစဉ်တွေကိုပါ စိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ စာသားတွေကိုစိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ ဒါနဲ့ ဂစ်တာတီးသင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဂစ်တာတီး အရမ်းတော်တယ်၊ သူက သင်ပေးတာ ...

သင်တန်းကို တကူးတက သွားတက်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဂစ်တာတီးတတ်လာရော၊ ဆယ်တန်း ဖြေပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ဝတ္ထုတိုတွေ စ၊ ရေးနေပြီဖြစ်သလို

ဂစ်တာလည်း တီးတတ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တကယ်
ဝါသနာပါတာက စာရေးတာကိုပါ။ talent က အဲဒီဘက်
မှာ ပိုတယ် ...

ဓာတ်ပုံကတော့ အသက်နည်းနည်း ကြီးလာတော့မှ
စိတ်ဝင်စားလာတာ၊ အဲဒါလည်း အနုပညာတစ်ခုပဲလေ”

နောက်ဆုံးတော့ သူမက အနုပညာဆိုသော စကား
နှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ သူသည် အနုပညာသွေးတွေဖြင့်
တောက်ပနေသော မျက်နှာလှလှတစ်ခုကို ငေးကာ ...

“ခင်ဗျားဘဝမှာ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ခင်ဗျားရေး
ထားတဲ့ထဲကပေါ့နော်၊ အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့
အကြိုက်ဆုံး ခင်ဗျားလက်ရာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်၊
ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်မလား။”

သူ့စကားကို သူမက အတန်ကြာပြီးနေပြီးမှ ပြော
သည်မှာ ...

“ကျွန်မ ပေးချင်တဲ့စိတ်ရှိတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ပေးပါ့မယ်”
“အဲဒီနေ့က ဘယ်တော့လဲ”

သူမက သူမေးတာကို မဖြေဘဲ မေးစေ့ကို လက်နှင့်
ထောက်ရင်း အသည်းယားချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးနေတော့
လျှင် သူသည် အဲဒီအပြုံးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် မချင့်
မရဲ စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့တော့သည်။

သေချာသလောက် ရှိနေခဲ့ပြီ မြူ။

“ငါတော့ မြို့ကို ချစ်မိနေပြီ ထင်တယ်ကွာ”

ကားမောင်းရင်းမှ အဆက်အစပ်မရှိ ထပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ဝေလင်းက သူ့ကို အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်သည်။ ကားကန်ဆက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော အင်ရဲ့သီချင်းက သူ့ကို စောင်းဆိုနေသလို တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

“နေ့စွဲ ကြေကွဲ ... အမြဲလို ပုံမှန်လည်ပတ်ဆဲ ... မြင်ချင်တဲ့စိတ် ထိန်းမရခဲ့”

တစ်လက်စတည်းမှာပင် သူက ဂစ်တာတီးနေသော သူမရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းကိုပင် သူမကိုယ်တိုင် တီးခတ်ဆိုပြမည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အပြင်းအထန် နားဆင်ချင်လာလေသည်။

“သေချာလို့လားကွ၊ ကြိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြိုက်တာက သူ့ကို စတွေ့တဲ့ ပထမဆုံးနေ့၊ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးမှာတည်းက ကြိုက်ပြီးသား၊ ကြိုက်လို့ လိုက်ခဲ့တာ၊ လိုက်ရင်းနဲ့ အခု ချစ်သွားပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ သိတယ် ...

ဒါ အချစ်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အချစ်လို့ မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာလဲ”

“သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာပေါ့။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရရင် ပြီးပြည့်စုံမှုတစ်ခုကို ခံစားရသလိုပဲကွာ။ တစ်နေ့ကုန်ကိုပဲ ထိုင်ကြည့်ချင်နေတော့တာပဲ ...

နောက်တစ်ခုက သူ့အပြုံး။ သူ့အပြုံးကလည်း အရမ်းကို နှလုံးသားထဲထိ ဖြတ်စီးတယ်။ တည့်တည့် ရောက်သွားတယ်ကွာ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ ...

တစ်ခုကတော့ သေချာတယ်၊ သူ့ကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာပဲ”

“မင်းကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဟင်း ... ငြိကုန်ပြီ မရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ဘက်ကရော”

“သူ့ဘက်က ... အင်း ... တစ်မျိုးပဲကွ”

“ဟော ... ဟော ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အခု မင်းပါးစပ်က ဒီစကားမျိုး ထွက်လာရပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ထစ်ခါတလေကျတော့ သူက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ...”

ဝေလင်းက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန်ပြလျှင် သူက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ တေးဆိုနေသော ငှက်ကလေးရယ်နေသလို ရယ်တတ်သည့် သူမမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလျှင် သူလည်းပဲ သူမဖြိုးသလို ပြုံးမိသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒါက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“မင်းကို ထမင်းပေါင်း ကျွေးမလို့လေ”

“ဘယ်ဆိုလဲ၊ ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“စကားမများနဲ့ ရောက်တော့ သိလိမ့်မယ်”

ဝေလင်းက သူ့ကို ပွစိ ပွစိ ရေရွတ်ကာ ဆက်မမေးတော့ပေ။ သူသည် သူမကို အမှတ်တရ လွမ်းစိတ်ဖြင့် သူမနှင့်အတူတူ ထမင်းစားခဲ့ဖူးသော စားသောက်ဆိုင်လေးသို့ သီချင်းတအေးအေးဖြင့် မောင်းလာခဲ့လေသည်။

မင်းကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ လွမ်းနေတယ် မြူ။

“ကိုကြီး မောင်းလိုက်ပါလား၊ မြို့ခြေထောက်တွေ နည်းနည်းထုံနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား ... နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ်၊ ခြေထောက်တွေ ထုံနေလို့ပါ”

ကိုကြီးက မြို့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ကားသော့ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် မြို့တို့ကားလေးဟာ ရန်ကုန်ဆေးရုံဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒီနေ့ စနေနေ့ ဖြစ်သော်လည်း ကိုကြီးက မနက်ပိုင်း ဂျူတီကျသလို မြို့ကလည်း ဓာတ်ပို့သင်တန်း တက်ကတည်းက မရောက်ဖြစ်သော စိမ်လန်းစိုပြည်ကို စာလာရေးရင်းမှ အပြန်တွင် ကိုကြီးကို ဝင်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကြီးရဲ့ကားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခဏ ငှားလိုက်သဖြင့် မြို့က အသွားမှာလည်း ဆေးရုံကိုဝင်ပို့ အပြန်မှာလည်း ဆေးရုံကို ဝင်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြို့သည် သိပ် စကားမဆိုဖြစ်ဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာ ရှုခင်းများကို ငေးမောရင်း အသာနှုတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာသည်။

“မြို့ အရမ်းထုံနေလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မြို့ ကိုကြီး စိုးရိမ်နေမှန်း သိသဖြင့် လှည့်ပြီးပြ သိုက်ရင်းမှ ...

“ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ သက်သာပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဖြစ်တာပဲ”

“ဖြစ်ရဲ့လား၊ ထမင်းဝင်မစားတော့ဘဲ အိမ်ကိုပဲ တစ်ခါ တည်း မောင်းလိုက်ရမလား”

“အာ ... သွားစားမှာပါ။ ကိုကြီးကလည်း။ မြို့ကသာ တစ်ယောက်တည်း သွား၊ သွားစားတတ်သေးတာ၊ ကိုကြီးက သိပ်စားဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ ...

မြို့လည်း စားချင်နေတာပဲ”

မြူသည် ပြောလိုက်ရင်းမှ သိပ်မကြာခင်ကမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် နေ့လယ်စာ အတူစားခဲ့ဖူးတာကို သတိရမိသွားသည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုထင်မလဲ မသိချေ။ မြူသည် အမြဲတမ်း သွားစားတတ်သော အဲဒီဆိုင်လေးသို့ ကိုကြီးနှင့်ကလွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့မှ အတူမစားခဲ့ဖူးချေ။

ကိုကြီး ပြီးလျှင် သူက အဲဒီဆိုင်လေး၌ ပထမဆုံး အတူစားခဲ့ဖူးသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ခေါင်းထဲ ထည့်မိနေတာပါလိမ့်။ ဗုဒ္ဓေါ ဘုရား ... ဒီလူတစ်ယောက်ကို ငါ ချစ်မိတော့မှာများလား။

မြူသည် အချစ်ကို တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် မကြံ့ခဲရဖူးသော်လည်း ဘယ်ဟာကတော့ဖြင့် အချစ်ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိသလိုလို ရှိပါသည်။ မြူကို လိုက်လံပတ်သက်ကြသော ယောက်ျားလေးပေါင်း များစွာတို့ကို အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ အခု အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အထိ ဆုံခဲ့ရဖူးပြီ။ စကားပြောခဲ့ဖူးပြီ။ ရည်းစားလည်း ထားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ မြူ စိတ်ထဲတွင် တစ်နာရီပြည့်အောင် မနေခဲ့ဘူးပါ။

နှလုံးသားထဲ ဆိုတာကတော့ ဝေးပြီဟု ပြောရလေမည်။ အခုကျတော့ ...

“မြူ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ရောက်ပြီလေ”

ကိုကြီးက ကားရပ်ရင်း ပြောတော့မှပင် စားသောက်ဆိုင်ဝင်းထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ မြူ သတိထားမိတော့လေသည်။ ကိုကြီးက မြူပုံစံကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ မြူ။ ကိုယ့် ကားမောင်းရင်းနဲ့ မြူကိုကြည့်နေတာ၊ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်လို့ ဘာမှ မမေးတာ ...

ဘာလဲ ရေးလက်စ ဇာတ်လမ်းက ဇာတ်ရှိန်တက်နေပြီလား။”

မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ စကားကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မြူရဲ့ တကယ့်ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါ ကိုကြီးရယ်။

ဇာတ်ရှိန်ကတော့ တက်ချင်နေပါပြီ။

“တွေးတာလည်း တွေးပေါ့။ အမြဲတမ်း ခေါင်းထဲထည့်ထားတော့လည်း ပင်ပန်းတာပေါ့ မြူရယ်”

ကိုကြီးက ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ဆိုလျှင် မြူက သက်သောင့်သက်သာဟန်ဖြင့် ရယ်မောရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် လျက် ...

“ခံစားချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူကျတော့လည်း တခြား အလုပ်တွေလို ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းထဲက ရှင်းထုတ်ပစ်လို့ ရချင်မှရတာ ကိုကြီးရဲ့ ...

ခံစားချက်ဆိုတော့လည်း သိပ်မထွက်သွားတတ်ဘူး လေ။ လက်ကရေးလိုက်တာ နားပေမယ့် စိတ်ကတော့ နားမှမနားတာ”

“အင်း ... လျှော့ ... လျှော့ ...။ ဒါကြောင့် ခဏ ခဏ ခေါင်းကိုက်တယ် ဖြစ်နေတာ၊ ကဲ ... ဘာစားမှာလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ထမင်းကြော်ပဲ စားတော့မယ် ကိုကြီးရဲ့”

“ကိုကြီးက စပါကတီးစားမှာ”

မြူက ကိုကြီးကို အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ဖြလိုက် ရင်းမှ နောက်ကျောကို မြားအစင်းစင်း လာစိုက်သလို စူးရှသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ရနေသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဲဒီအခါတွင် မြူကို အထူးတလည် စိုက်ကြည့်နေသော စူးရှ သည့် မျက်ဝန်းတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရလျှင် နှလုံးသားထဲမှ ဒိန်းခနဲတောင် မြည်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

သူက မြူကို မရယ်မပြုံးပြဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်လို့နေလေသည်။ သူ့နေရာမှာ တခြားယောက်ျားတစ် ယောက်သာဆိုလျှင် မြူသည် ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြမည်ဖြစ် သော်လည်း သူ့ကိုတော့ အဲဒီလို မလုပ်ရက်ပါ။ သူ့မျက်လုံးထဲ က တင်းမာမှုများသည် သူ့နှလုံးသားကပေးသော ဖိအားကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ခံစားပေးလို့ ရနေ၍ဖြစ်သည်။

“မြူ ... ဘယ်သူလဲ။ အသိလား”

ကိုကြီးက မြူမျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို သိစွာ နှင့် မေးလာလျှင် မြူက ခေါင်းကို အနည်းငယ်ညိတ်ပြလိုက်ရ သည်။ ကိုကြီးက သူတို့ဝိုင်းကို တစ်ချက်မျှသာ ကြည့်ပြီးနောက် ဆက်မကြည့်တော့ပေ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ မြူရဲ့နံဘေးသို့ အရိပ်တစ်ခုက ကျရောက်လို့လာလျှင် မြူက အသာမော့ကြည့် မိသည်။

“ဪ ... ကို ထင်ရှားသူရိန်”

“မြူ ... နေ့လယ်စာ လာစားတာလား။”

သူက လာနှုတ်ဆက်တာတောင် ခပ်တည်တည်ပုံစံ နှင့်ဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ထည့် လျက် မျက်နှာကိုမော့ မေးပုံသည် တစ်ဖက်လူကို သိပ်မနှစ်ခြိုက် မှန်း ပေါ်လွင်စေသောပုံ ဖြစ်သည်။ မြူသည် အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ် ... ထိုင်ပါဦးလား။ မိတ်ဆက်ပေးရအောင် လို့ပါ။”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုကြီးက မြူမျက်နှာကို အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာခဲ့သလို သူကလည်း အိုကေဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ မြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ကိုကြီး နှင့် ဘေးတိုက်ကျသောခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုကြီးက ဘာကိုအံ့သြသလဲဆိုတာ မြူ သိသည်။ မြူသည် ကိုကြီးကို မြူတွဲခဲ့သော ယောက်ျားများနှင့် ဘယ်တုန်း ကမှ မိတ်ဆက်မပေးခဲ့ဘူးချေ။ ကိုကြီးက မေးလျှင်တောင်

“အရေးမပါလို့ အရာမပေးတာပါ”ဟု အမြဲဖြေတတ်ခဲ့သော မြူက တစ်ဖက်က ဘာမှမတောင်းဆိုဘဲနဲ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရ အောင်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် ဒီနေ့အဖို့တော့ ကိုကြီးအတွက် ဒီကိစ္စ ဟာ အထူးတဆန်း ဖြစ်တော့မည်။

“ကိုကြီး”

မြူရဲ့တိုးတိတ်သော ခေါ်သံကို ကိုကြီးက အပြုံးနှင့် မေးဆတ်ကာ ထူးသည်။

မြူတို့ချင်း မျက်လုံးချင်း စက္ကန့်လောက် ဆုံတာနှင့်ကို ကိုကြီးက မြူကို နားလည်သလို ပြုံးပြတာဖြစ်သဖြင့် မြူသည် ချမ်းမြေ့စွာပြုံးပြကာ ...

“ဒါ ဓာတ်ပုံသင်တန်းမှာခင်တဲ့ မြူမိတ်ဆွေပါ။ ထင်ရှား သူရိန်လို့ ခေါ်တယ်”

ကိုကြီးက သူ့ကို အင်မတန်လှိုက်လှဲသော အပြုံး ဖြင့် ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည်။ မြူသည် သူ့ဘက်သို့လှည့် လိုက်ရင်းမှ ...

“ကိုထင်ရှားသူရိန် ... ဒါကတော့ မြူရဲ့ ...”

ဒီနေရာမှာ မြူရဲ့အသံက တဲ့သွားသည်။ သူ့မျက်ခုံး
တွေက မသိမသာပင်သွားသလို မျက်လုံးတွေကလည်း လက်ခနဲ
ဖြာသွားလျက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားလျှင် မြူသည်
အဲဒီမျက်ဝန်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်စွာဖြင့် ရင်ထဲ၌နွေး
ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မြူရဲ့ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မိတ်ဆွေ ... သူငယ်ချင်း ...
အိမ်နီးချင်း ... အဲဒါတွေထက်လည်း ပိုတယ်၊ Sole mate
ခေါ်မှာပေါ့နော်၊ ကိုကြီး ... နော်”

မြူရဲ့ကလေးလိုလို တိုင်တည်အပြောကို ကိုကြီးက
နူးညံ့စွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မြူက သူ့ဘက်ကို ချက်
ချင်းပြန်လှည့်ကာ ...

“မြူရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့
ကိုထင်ရှား။ ဒေါက်တာစစ်လင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူက လက်ကမ်းပေးကာ နှုတ်ဆက်လျှင် ကိုကြီး
ကလည်း လှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူတို့ချင်း နှုတ်ဆက်
ပြီးလျှင် မြူက သို့ကိုပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထင်ရှား။ ဒီဆိုင်လေးက အစားအသောက်
တွေကို သဘောကျသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

သူက နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေးတင် တွန့်ကွေးရုံ
ပြုံးကာ ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်သည်။

“အစားအသောက် ဆိုတာတွေထက် အမှတ်တရတစ်ခုကို
သဘောကျလို့ လာဖြစ်တာပါ”

သူ ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ မြူက ချက်ချင်းသဘော
ပေါက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည်တည်စိုက်ကြည့်မိ
လျှင် သူက ဆက်ပြောသည်မှာ ...

“ခါမေမဲ့ အမှတ်တရကြီးက ခါးတယ်”

မြူသည် အနားမှာ ကိုကြီး ပါလာသဖြင့် ဘာမှပြန်
မပြောသာချေ။

သူ့ကို ပြုံးထေ့ထေ့သာ စိုက်ကြည့်နေသော မြူကို
သူက ရှုတည်တည်ဖြင့် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ ...

“နောက်မှ ခင်ဗျားကို ကုန်ကြမ်းပေးရဦးမယ်ဗျာ၊ တချို့
အမှတ်တရတွေက ချို့မလိုလိုနဲ့ ခါးတတ်တယ်ဆိုတာ။
ကဲ ... မြူတို့ စားသောက်ကြဦးမှာ မဟုတ်လား။ သုံး

ဆောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား
တယ်ဆိုရင် ဆောရီးပဲ။ ခွင့်ပြုကြပါဦး။”

“မြူကတောင် ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရချေ။ သူကား
ပြောလည်းပြော ထလည်းထနှင့် ချက်ချင်းပဲ အပြင်သို့ ထွက်သွား
လေသည်။ သူ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ကလည်း မြူတို့ကို ခပ်တည်
တည်နှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါစို့
သွားလေသည်။ မြူသည် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခေါက်ဝတ်ထား
သော သူ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကာ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်လာ
သည်။ မှန်းစမ်း ... ဒါ ဘာဝေဒနာဖြစ်မလဲ။

မြူ ရင်နှင့်နေသလိုပဲ။

“သူက ဘယ်သူလဲ မြူ”

မြူသည် သူ ထွက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်ကို

ငေးနေရင်းမှ ...

“ထင်ရှားသူရိန်တဲ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ သူ့အကြောင်း”

“မြူ မသိဘူး ကိုကြီး”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မြူ”

ကိုကြီးက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်သွားလျှင် မြူက
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိကာ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို
နလုံးသားက အတည်ပြုပေးလျက်ရှိသည်။ ကိုကြီးက မြူကိုတစ်
ချက် အကဲခတ်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု ပြောင်းမေးသည်။

“သူ့ကို မြူ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မြူတော့ သူ့ကို ချစ်မိသွားပြီထင်တယ် ကိုကြီး”

ကိုကြီးသည် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့
အောင် တိတ်ဆိတ်လို သွားခဲ့လေသည်။

“sole mate တဲ့ကွာ၊ တောက် ... ဘာ sole mate လဲ၊
အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဖြူဖြူစင်စင် မိတ်ဆွေတွေလေ၊
ဘာမဆို မျှဝေခံစားပြီး နားလည်ပေးတတ်တဲ့သူ၊ သာမန်
မကတဲ့ ခင်မင်ပတ်သက်မှုမျိုး ...

ဒါပေမယ့် အရမ်းဖြူစင်တဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးပဲ ရှိတယ်
အဲဒါ sole mate ပေါ့”

သူက တမင်ရွံ့ကာ တရှည်တလျား လာရှင်းပြနေ
သော ဝေလင်းကို အံ့ကြိတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်လျော့ကာ
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဒါကို သဘောပေါက်ဟန်တူသော ဝေလင်းက သူ
ပန်းတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်လာလျက် ...

“ဒါတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မင်းကို အစောကြီးတည်းက
ကြိုပြောပြထားပြီးသားပဲကွာ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းကို
မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဆိုတော့ ဒါ အသိအမှတ်ပြုမှုတစ်ခုပဲ
ပေါ့”

သူက ကျွတ်ခနဲ ဖုတ်သပ်ကာ ခေါင်းကိုခါယှမ်း
ပစ်လိုက်သည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမှမဆိုင်ပါဘဲနဲ့
တောင် သူ့နှလုံးသားတွေ၊ သူ့စိတ်တွေက ဘာကြောင့် ကြွပ်ဆတ်
မာကျောနေရတာပါလိမ့်။ သူသည် ဝေလင်း ပြောပြဖူးသော
ဒေါက်တာစစ်လင်း ဆိုသူကို မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်မြင်ယောင်လာ
ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိသည်။ မြူ ဆိုသော အမျိုးသမီးက
သူ့အပေါ်ကို (ဒေါက်တာစစ်လင်းကို) ချစ်ခင်အားကိုးတွယ်တာ
သော အရိပ်လောင်းတွေ ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် ထင်းနေရ
တာပါလိမ့်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း တကယ့်ကို ဂျန်းတဲလ်မန်းပုံစံ
အပြည့်။ ဖြူစင်ကြည်လင်သော အသားအရေနှင့် နူးညံ့သောအပြုံး
ဆွရှိသူ ဆရာဝန်ဟာ မြူအပေါ်မှာလည်း အစွမ်းကုန်နားလည်
အလိုလိုက်မည့်ပုံစံရှိသည်။

တကယ်ကိုပဲ မြူဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီဆရာဝန်
ကိုပဲ လက်ထပ်မည်သူလား။ သူမမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား
မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

သူသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ မြူနှင့် အဲဒီ
ဆရာဝန်ကို မြင်ပြီးတည်းက စိတ်ဓာတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်ကာ
ဓာတ်ပုံသင်တန်းတောင် မသွားတော့ချေ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး မသွား
ခဲ့။ သူမ မျက်နှာကို အရမ်းလွမ်းသော်လည်း သူသည် အဲဒီအလွမ်း
ကိုပဲ ကြိတ်မှိတ် ခံစားကာ စိတ်တိုလိုက် စိတ်ပျော့လိုက်နှင့်
R ဇာနည် သီချင်းကိုပဲ အကျယ်ကြီး အော်အော်ဆိုပစ်နေတော့
သည်။

“နှလုံးသားထဲမှာ စီးတောက်များ ပေါက်ကွဲတာ ... မင်း
မသိဘူး ...”

ဒီသီချင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ အော်ဟစ်ဆိုနေသော
သူ့ကို အိမ်မှာရှိသော အမေနှင့် အစ်မတွေကလည်း စူးစူးစမ်း
စမ်းနှင့် တအံ့တသြ။

“ဟဲ့ ... ဒီကလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေကို
အလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲ”

သူက ဘာမှမမြေဘဲ မှုန်တင်းတင်းလုပ်လို့နေလျှင်
သူ့အစ်မက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် ...

“မာစိုသားက မိန်းမလိုချင်နေတာလေ။ အခုတလော
ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ တစ်အိမ်လုံးကို အလိုမကျ
ဖြစ်နေတာ၊ မျက်သွယ်နဲ့ မြန်မြန်ပေးစားလိုက်တာပဲ နား
အေးမယ်နဲ့တူတယ်”

သူ့အစ်မ လမင်းသူရိန်၏ စကားက သူ့ခေါင်းကို
ဗျတ်ခနဲ လင်းသွားစေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ
တာ သဘောတကျ ပြီးလိုက်ရင်းမှ ...

“မမ ... မျက်သွယ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးစမ်းပါ”

မမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ လှမ်းကြည့်သည်။
ပြီးလျှင် သူ့အမေနှင့် အစ်မက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ဩဉ်ကြသည်။ မျက်စိတွေ ပစ်ပြကြပြီးနောက် မမက သူ့ကို
မျက်သွယ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

မျက်သွယ် ဆိုသော ကောင်မလေးမှာ သူ့မိဘတွေ
မိတ်ဆွေတွေ၏ သမီးဖြစ်ကာ သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ မျက်စိ
ထူးခြင်း ခံထားရသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူနှင့်လည်း

လေးငါးခါလောက် ဆုံးမောလည်း သူက မျက်သွယ်ကိုစိတ်
ဝင်စား၍ မရပါ။ အခုတော့ သူက တိုက်ရဲ့အပြင်ဘက်သို့ ထွက်
လာလျက် မျက်သွယ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... မျက်သွယ်လား၊ အင်း ... ကိုယ်ပါ။
မျက်သွယ် အခုအားလား”

“.....”

“ဪ ... ကိုယ် စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲက ဆိုင်မှာ သွားထိုင်
ချင်လို့။ အဲဒါ မျက်သွယ်ရော လိုက်ဦးမလားလို့ လှမ်းမေး
တာပါ”

“.....”

“အိုကေ ... ဒါဆို နောက်ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာရင်
ကိုယ် မျက်သွယ်တို့အိမ် ရောက်လာမယ်နော်”

သူက လေတစ်ချက်ချန်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး
ကားသွားကိုယူသည်။ သူ့ကို အထူးအဆန်းသမ္ပယ် ငေးကြည့်
နေကြသော မာမိနှင့် မမကို မျက်စိတစ်ဖက်ပင် မှိတ်ပြလိုက်သေး
သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မျက်သွယ်ကို ဝင်ခေါ်ကာ သူတို့အိမ်
နှင့် သိပ်မဝေးသော စိမ်းလမ်းစိုပြေသည့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

မျက်သွယ်သည် အိမ်ထဲမှာသာအနေများပြီး အပေါင်း
အသင်းနည်းသဖြင့် အပြင်သွားရသောအခါ မျက်နှာလေးကပျော်
ရွှင်ဟန်ဖြင့် လန်းဆန်းလို့နေသည်။ သို့သော် ဘာလို့မှန်းတော့
မသိ။ သူ မျက်သွယ်ကို ချစ်လို့ကို မရချေ။ သူ့ရဲ့ခံစားခက်တစ်ခု
က သူ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်မွေ့ယူပုံ ... ဘာမှန်းကလေးကို
သာ တစ်သက်တာလုံးအတွက် လောကတွဲသွားချင်တာ ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲရှိ Zephyr
စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း (စမတ်ကျကျ)စာ
ထိုင်ရေးနေလေသည်။ သူမရဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေထဲမှာ စိတ်ကို
မြှုပ်နှံထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုထားမိပုံလည်း မရှိ။ သူ
တို့ဝင်လာတာကိုလည်း မမြင်ပေ။

ဒီနေ့တော့ ဆံနွယ်တွေကို ဆံထုံးပုံပုံတစ်မျိုး ထုံး
ထားကာ ထုံးစံအတိုင်း ဆံထိုးလေးတစ်ခု ထိုးစိုက်ကာထားသည်။
အဖြူရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို Hand made စကတ်ထဘီတစ်ထည်
ဖြင့် တွဲဖက်ဝင်ဆင်ထားပုံမှာ တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်လို သဘာဝ
ဆန်စွာ လှပနေသည်။

သူက တစ်ပတ်စာအလွမ်းကို အကြည့်တစ်ချက်နှင့် သာ သိမ်းပိုက်လျက် သူမနှင့် မျက်စောင်းထိုးကျသည့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မျက်သွယ် ဘာစားမလဲ။ ဒီဆိုင်က ပြည်ကြီးငါးသုပ် ကောင်းတယ်”

မျက်သွယ်က မိန်းကို လှန်လှောရင်းမှ ...

“အင်း ... ကော်ဖီက Irish coffee သောက်မယ် ကိုရှား ရော”

“ကိုယ်ကတော့ ဟောင်ကောင်စတိုင်လ် ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ဂျူစံပဲသောက်တော့မယ်၊ မျက်သွယ် တစ်ခုခုစားလေ”

“ဟင့်အင်း ... မျက်သွယ် ထမင်းစားပြီးပြီ။ အဲလောက် ကြီး မစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုရှားက ထမင်းမစားရသေးဘူး လား။”

“အင်း ... ကိုယ်က ဆယ်နာရီကမှ အိပ်ရာနိုးတာဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကြာဆံကြော်နဲ့ ကော်ဖီနဲ့ သောက်ထားတာ။ အခုတော့ ဆာနေပြီ”

သူတို့ရောက်လာသောအချိန်မှာ နေ့ခင်းနှစ်နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ နေ့ခင်းဘက် စာလာရေးသော သူမနှင့် ဆုံခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ မတ်လကုန်ခါနီးပြီဖြစ်၍ နွေ၏သရုပ်ကို ဖော်ဆောင်နေ သော နွေလေညင်းတို့သည် အင်းလျားရေပြင်ကို ရုပ်တိုက်ပြေး ကာ သူမကို ပွတ်သပ်ကျီဆယ်သွားလျက် သူ့အနားသို့ ရောက် လာသည်ဟု ထင်သည်။

အကြောင်းမှာ ထုံးဖွဲ့ထားရာမှ လွင့်ကျနေသော နားသယ်စပ်၊ နဖူးစပ်က ဆံစလေးများမှာ လှုပ်ယမ်းလွင့်နေသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အခုချိန်ထိ သူမက သူတို့ကို မမြင်သေး ပါ။ သို့သော် ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝဲကြည့်နေသော မျက်သွယ်ကတော့ သူမကို မြင်သွားသည်။ မျက်သွယ်သည် သူမကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ...

“ကိုရှား ... ဟိုမှာထိုင်ပြီး စာရေးနေတာ စာရေးဆရာမ မြူ ဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ်က စာအုပ်သိပ်မဖတ်တော့ မသိဘူး။ မျက်သွယ်က သိလို့လား”

“ဟယ် ... သိတာပေါ့။ မျက်သွယ်က သူ့ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းကြိုက်တာ၊ လူကိုလည်း ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပြင် မှာတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ...

ချောလိုက်တာနော်၊ ဟို ... ချောတယ်ဆိုတာထက် စမတ်ကို ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟား ... မိန်းကလေးချင်းတောင် ဒီလောက်ညွှန်းနေရ သလား၊ မျက်သွယ်ရယ်”

“အို ... မိန်းကလေးချင်းလည်း သူက သာမန်မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ ထားပါ ... ရုပ်ရည်လှပမှုက ကဏ္ဍတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စာတွေက အရမ်းရသမြောက်တာ ကိုရှားရဲ့။ ဖတ်လို့ သိပ်ကောင်းတယ် ...

ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ဆောင်းပါးလေးတွေဆိုလည်း ဖတ်လို့အရမ်းကောင်းတယ်။ မျက်သွယ်ကတော့ သူ့ဝတ္ထု တိုစာအုပ်ထွက်ရင် အပိုင်ဝယ်ဖတ်တာပဲ”

“တော်တော်ကို crazy ပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုတော့ crazy ပဲ။ မျက်သွယ် သွား နှုတ်ဆက်ဦးမယ်”

မျက်သွယ်က ပြောလည်းပြော ထလည်းထသွား သဖြင့် သူ့မှာ တားချိန်တောင် မရလိုက်တော့ပေ။ မျက်သွယ်သည် သူမအနားသို့ ရောက်သွားကာ တစ်ခုခု ပြောလိုက်ဟန်တူသည်။ သူမက မော့ကြည့်ကာ မျက်သွယ်ကို ပြုံးပြသည်။ ပြုံးရင်းမှ တစ် ခုခုကို ဝန်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မြူပြုံးပြသည်မှာ သူ့ကို တိုက်ရိုက်ပြုံးပြခြင်းမဟုတ် ပါဘဲနှင့်ကို သူ့ရင်၌ ချမ်းမြေ့သွားခဲ့ရပါသည်။ မြူရဲ့အပြုံးသည် ဘာနဲ့မှ မထိသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ဆိုလိုတာသည် လူတစ် ယောက်ကို ခင်လို့၊ သနားလို့၊ ဝမ်းသာလို့ စသဖြင့်ပြီးတဲ့ အပြုံး မျိုး မဟုတ်ပေ။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ပြုံးပြသော အပြုံးမျိုးနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကို ပြုံးပြသော အပြုံးမျိုးတို့ ထပ်တူ ညီသကဲ့သို့ ဘာမှခွဲခြားမထားသော အပြုံးသက်သက် အပြုံးသာ ဖြစ်လေသည်။

မြူသည် မျက်သွယ်ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် စကားတွေ ပြန်ပြောကာ မျက်သွယ်ကလည်း မြူစာပွဲမှာတောင်

ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အတွက် သူက မျက်ခုံးပင့်သွားရကာ အမြန် လိုက်ထလိုက်ရတော့သည်။ စားပွဲအနားသို့ ရောက်လာသောသူ့ကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ပြိုင်တူမော့ကြည့်ကြသော်လည်း သူကတော့ သူမရဲ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်မိပါသည်။

သူ့ကိုတွေ့လိုက်သော သူမရဲ့မျက်ဝန်းများထဲတွင် အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩ သွားတာမျိုးတော့ မရှိပါ။

“ကိုရှား ... ဆရာမက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ သိလား၊ မျက်သွယ်နဲ့ ဆရာမကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးပါ လားဟင်”

“ဆရာမက ခွင့်ပြုဦးမှကိုး မျက်သွယ်ရဲ့”

သူက မျက်သွယ်ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးတွေကတော့ သူမ မျက်လုံးတွေထဲပဲ တည့်တည့်စိုက် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ သူနှင့် မျက်သွယ်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအရိပ် အယောင်တွေများ ဖြစ်နေမလဲ။

သို့သော် သူကပဲ အကဲမဖမ်းတတ်တာလား၊ သူမ ကပဲ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာလား၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဆရာမ ကြီး ဖြစ်နေလို့လားတော့ မသိပါ။

သူမကတော့ တကယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကိုထင်ရှားရဲ့ဖုန်းမှာ ကင်မရာပါတယ် မဟုတ်လား၊ ရိုက်လိုက်ပါ”

သူမရဲ့အပြောကြောင့် မျက်သွယ်က မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ ...

“ဟင် ... ဆရာမက ကိုထင်ရှားကို သိနေတယ်။ ကိုရှား ... ကိုရှားနဲ့ ဆရာမနဲ့က အသိတွေလားဟင်”

သူက အီလည်လည်နှင့်ပင် အင်း လုပ်လိုက်သော် လည်း သူမကတော့ နှုတ်ဖျားကနေ ထပ်မံအတည်ပြုပေးလိုက် သေးသည်။

“အသိတွေပဲ ဆိုပါတော့”

မျက်သွယ်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟင် ... ဒါနဲ့များတောင် ကိုရှားကို မျက်သွယ်ကမေး
တော့ ဟုတ်မယ် ထင်တယ်တဲ့။ သိပ်မသိဘူးတဲ့။ ကြည့်စမ်း
ကိုရှားက အတည်ပေါက်နဲ့ လှိမ့်လွှတ်တယ်”

သူက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့မသွားအောင် ထိန်းထားရ
သော်လည်း သူမကတော့ ရယ်ရွှင်ရိပ်မြူးသည့် မျက်လုံးများဖြင့်
သူ့ကို ရယ်ဟဟကြည့်ကာ သူမရဲ့ပစ္စည်းတွေကို အိတ်ထဲထည့်
ပြီး သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

“ဟယ် ... မျက်သွယ် စကားလာပြောလို့ ဆရာမစာရေး
တာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ နှစ်နှာရှိထိုးပြီလေ၊ ပြီးသွားပါပြီ”

“ဪ ... ဪ ... တော်သေးတာပေါ့။ ကဲ ... ဒါဆို
လည်း ကိုရှား ဖုန်းနဲ့ပဲ ရိုက်ပေးလေ၊ လှလှလေးနော်
ကိုရှား”

ဒီလိုနှင့်ပင် အင်းလျားရေပြင်ကို နောက်ခံထားလျက်
သူမနှင့် မျက်သွယ်ကို သူက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ ကင်မရာ
ကို လှမ်းပြီးပြနေသော သူမအပြိုးသည် လေပြည်နုနုနှင့် အပြိုင်
လွှတ်လပ်သန့်စင်နေပါသည်။ ပြီးလျှင် သူမက မျက်သွယ်ကို

နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကိုတော့ မျက်လုံးများနှင့်ပဲ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ
နှုတ်ဆက်ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းများကို ချိုမြိန်စွာပြုံးကာ ရိလဲစိုအိနေသည့်
အကြည့်တို့ဖြင့် နူးညံ့စွာ ဖြားယောင်းနှုတ်ဆက်တတ်သော သူမ
ကို သူက ဒီအတိုင်းတော့ ပြန်မသွားစေချင်ပေ။ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်
ခွာသွားသော သူမရဲ့ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာလောက် အရောက်မှ
သူက အပြေးလိုက်သွားရင်း ...

“ဒီမှာ မြူ”

သူမက သူ လိုက်လာမှာကို ကြိုသိသည့်အလား
အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် အမြဲတစေ အပြုံး
တစ်မျိုးနှင့် ငြိမ်းချမ်းလွန်းနေသော သူမကို အနားမှ ခွဲမသွားချင်
တော့လောက်အောင် မြတ်နိုးစွာ ချစ်မိလေသည်။

“ဟိုဒင်း ... လက်ချာတွေ တော်တော်များ လွှတ်ကုန်ပြီလား
မသိဘူး၊ အဲဒါ ပြန်ရှင်းပြပေးနိုင်မလား မသိဘူး”

သူ့ပါးစပ်က ဘာတွေထွက်သွားမှန်း သူ့ကိုယ်သူ
တောင် မသိချေ။ သူမက ဟာသအသစ်တစ်ပုဒ်ကို ကြားရသလို
မျိုး ဟက်ခနဲ ရယ်မောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကို ရင်ခွင်ဆန်ဆန်

မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် ကြည့်လာလျှင် သူသည် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသော လေသံဖြင့် ...

“ခင်ဗျား တော်တော်နေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲဗျာ၊ သင်တန်းကို တစ်ပတ်လောက် ပျက်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေကို နေမကောင်းလို့လားတော့ တစ်ခွန်းတောင် မေးဖော်မရဘူး”

“ရှင် နေကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဘယ်လို ! ”

“ရှင် မလာချင်တော့ဘူးလို့ ထင်လို့၊ ကျွန်မက တံမင်မမေးတာပါ”

သူ့ရင်ထဲတွင် ဒီစကားကြောင့် လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဒီစကားကို ပြောတာပါလိမ့်။ သူသည် သူမမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသောလူလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဘ ... ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားက အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး ထင်လို့ပေါ့”

သူမရဲ့ တိုးတိတ်သော အပြောအောက်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေဟာနယ်ထဲသို့ မျောသွားသလို ခံစားလိုက်

ရပါသည်။ အဲဒီနောက် ငြိမ်သက်နေမိသော သူ့အနားမှ သူမက တိတ်တဆိတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမရဲ့နောက်ကျောပြင်သည် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝါးလာသည်။ လှေကားထစ်များကို တက်နေသော သူမရဲ့ကျောပြင်လေးတွင် တစ်စုံတစ်ခု ချိတ်ပါသွားသည်ဟု သူထင်သည်။

ချက်ချင်းပဲ သူ့နှလုံးသားက သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုရှိသည်။ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့အသိဉာဏ်ထဲတွင် သူမနှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့သော ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး လာသည်။ အဲဒီအချိန်တွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ မယုံကြည်မှုတွေ၊ ဝေခွဲမရမှုတွေဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့။

သူမကိုချစ်သည့် အချစ်စိတ်တစ်ခုအား ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုစိတ်သာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“မြ”

သူမရဲ့အနားသို့ ရောက်သွားကာ တိုးတိုးခေါ်လိုက်သံသည် အိပ်မက်ထဲက အသံလိုပဲ ရင်ခုန်နှုန်း တုန်ခါသွားစေ

သည်။ သူမက သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ကြည့်သည်။
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို သူမက အားပေး
သလို ပြုံးပြလာလျှင် သူဟာ ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား မရှိ
တော့ပေ။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချစ်မိနေပြီ၊ အဲဒါ ...”

သူက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာ
နှင့် တစ်ချက်သပ်လိုက်မိသေးသည်။ ဘုရား ... ယောက်ျားတွေကို
ရည်းစားတောင် မတော်ဘဲ ပညာပြလွှတ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ငါ ချစ်စကား သွားပြောနေမိပြီ။

သူမ ... သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြန်ပြောတော့မှာ
လဲ။ ဒီနေရာမှာပဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တစ်ချီတည်းနဲ့ အလဲ
ထိုးခံတော့မှာလား။

သူက ခံစားရလွန်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကို
အသက်မရှူစတမ်း ကြည့်မိလျှင် သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ
တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ပြင်သည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုထင်ရှား၊ အဲဒီလို သူမ ငြင်းတော့
မယ်။ ရက်စက်တော့မယ်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံး သက်ပြင်းချရတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

သူမရဲ့စကားကို ရုတ်တရက် သူ နားမလည်ပေ။
သူမက ဘယ်လိုကဗျာဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ သူ့ကို ဒဏ်ရာ
ဆွ ပေးမလို့ပါလိမ့်။

“မြူ ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပါပဲ”

သူက ရုတ်တရက် နားထွေးသွားကာ ဝေခွဲမရဖြစ်
နေဆဲမှာပဲ သူမက အသာလှည့်ထွက်သွားသည်။

“မြူ ... ခင်ဗျား ဘာပြောခဲ့တာလဲ”

သူမက သူ့ကို အသာစွဲကြည့်ကာ လှောင်ပြုံးတစ်ခု
ဖြင့် ...

“ရှင်ကို ချစ်ရတာ တကယ်မမိုက်ဘူး”

သူသည် ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ကို တော်တော်နှင့် မပိတ်နိုင်ချေ။ နေရာမှာတင် ငုတ်တုတ်မေ့ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မယုံနိုင် ... လုံးဝမယုံနိုင်။ ဒီနေရာမှာ သူမက
ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောသွားတာကို သူ မယုံနိုင်ချေ။

သူမ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
နောက်သွားတာလား။ သူဟာ သူမနှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်နိုင်
လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့လား။

သူသည် မေးခွန်းများစွာနှင့် ရုတ်တရက် ခြေဖုတ်
လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာတဲ့အထိ သူမရဲ့ အဖြေစကားတစ်ခွက်
အတွက် ရှော့ရနေခဲ့ရလေသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး တကယ်ချစ်ပေးပါ ချစ်သူရယ်။

သူသည် သူမနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ တစ်လပြည့်တဲ့
အထိ သူမနှင့် ချစ်သူဖြစ်လာရသော အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်
သေးချေ။ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ ခံစားရတုန်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
လည်း မယုံတာက မယုံတာသပ်သပ် ဖြစ်သလို သူမကို ချစ်
တာကလည်း ချစ်တာသပ်သပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ
အိပ်မက်လိုပဲ ခံစားရသလို တစ်ခါ တစ်ခါမှာတော့လည်း ကိုယ့်
ချစ်သူဟူသော အသိဖြင့် ကြည်နူးလှိုက်မြာသော အသိကိုလည်း
ခံစားရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမနှင့် ချစ်သူဖြစ်တာ တစ်လပြည့်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူက ညစာစားပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ခဲ့သည်။
သူမက ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် သပ်သပ်လာမည်ဖြစ်လေရာ သူက
မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညနေခြောက်နာရီမှာ ချိန်းထားသည့်

မို့ ခြောက်နာရီထိုးခါနီးလေလေ သူ့ရင်ခုန်နှုန်းတွေက ပို၍မြန်လာလေလေပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူမ ဘယ်လောက်များ လှပနေမှာပါလိမ့်။ သူသည် ချစ်သူအချောအလှကို ဂုဏ်ပြုဖို့အတွက် လှပလွန်းသော သစ်ခွပန်းစည်းကြီးကိုတောင် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသေးလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ အကျည်းတန်သော ပုံရိပ်တစ်ခုက တိုးဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒါကတော့ သူမနှင့်အတူ ဒေါက်တာစစ်လင်း ဆိုသောလူကိုပါ အတူတွဲဝင်လာတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ရင်ခုန်နှုန်းနှင့်အတူ ငြိမ်ညောင်းလာသော နှလုံးသားဟာ အမြင့်တစ်နေရာမှ ပြုတ်ကျသွားသလို ဟာခနဲ ဖြစ်လိုသွားလေသည်။

သူမ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း ကြည်နူးစွာ ကျင်းပမယ့် ညစာစားပွဲမှာ ဒီလူက ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ သူမေးသော မေးခွန်းတွေကို သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိနေတုန်းမှာပဲ သူမကအနားသို့ ရောက်လာပါသည်။

သိပ်အကင်းပါးလွန်းသော သူမသည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်၊ ဘာပြောချင်တယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

(အဲဒီအရည်အချင်းကိုတော့ သူ တော်တော်ပဲ သဘောကျပါသည်။)

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သူမက အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီး စမေးသည်။ သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြမိပြီး ရင်ထဲက ဒေါသအလိပ်လိုက်ကို ချီချနေရသည်။ လောကမှာ ပွင့်ထွက်ချင်သော အရာတစ်ခုကို ချုပ်တီးထားရတာလောက် ပင်ပန်းသောကိစ္စ မရှိဘူးဟု သူ ထင်ပါသည်။

သူသည် ရိုင်းတယ်ပဲဆိုဆို သူမရဲ့အဖော် ဒေါက်တာစစ်လင်းကို အားနာပါးနာနဲ့တောင် ထိုင်ပါဟု မဖိတ်ခေါ်မိချေ။ ခိတ်ထဲမှာလည်း ဒီလောက် မျက်နှာပြောင်တဲ့ ဆရာဝန်ကို မမြင်ဘူးဟု တွေးနေမိသေးသည်။

နေဦး ... မျက်နှာပြောင်တယ် ဆိုတာထက် မြူအပေါ်မှာ ဒီလောက်ဂရုစိုက်နိုင်တာ၊ မျက်နှာပြောင်မှန်း သိပါရက်

နဲ့ကို မြို့အတွက်နဲ့ဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးကို သူက မနှစ်ခြိုက်နိုင်တာပဲ ဖြစ်လေသည်။

“မြို့ ဘယ်နှနာရီလောက် ပြီးမလဲ”

သူက ဆရာဝန်၏ စကားသံကြောင့် မြို့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

မြို့က သူ့ကိုကြည့်မနေပါ။ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ဆရာဝန်ကို မော့ကြည့်ကာ ...

“ခုနစ်နာရီလောက်ပေါ့၊ နောက်ကျလည်း ရပါတယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... အေးအေးဆေးဆေးပဲ စားကြပါ၊ ကိုထင်ရှား ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ ... ဟုတ် ...”

သူက နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ ယောင်နှုတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနှင့် အတူလာတာကို သူက မကျေနပ်နိုင်တော့ပါ။

သူမ ရောက်လာတာကို လက်ကမ်းကြိုကာ ထိုင်ခိုင်းမည်။ နောက် ပန်းစည်းကြီး ပေးအပ်မည်။ သိပ်ချစ်တာပဲ မြို့ရယ်ဟု တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောမည်။

ပြီးတော့ ... ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟု မေးမည် စသဖြင့် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ကြိုတင်ကြံစည်ထားသော ကိစ္စမှန်သမျှ ဘာကိုမှ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်တော့ချေ။

“ဘာလဲ ... စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ ပျက်စီးသွားလို့ စိတ်ကောက်နေတာလား”

သူက ပြုံးပြုံးလေး လှည့်မေးလာသော မြို့ကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်မိသည်။ ပြီးလျှင် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်အောင့်၍ ချပစ်လိုက်လေသည်။ မြို့သည် သူ့ကို တစ်ချက်လောက် စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့်ကို သူ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိတာကိုတော့ တကယ်ပဲ ကြည်နူးသည်။ သို့သော် ကြည်နူးပြီးတော့ ကြေကွဲရလေသည်။

သူ ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာတောင် သိသောသူသည် သူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ဆိုတာလည်း မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ချေ။ ဒါနဲ့များတောင် ...

“မြို့ ... မင်း ဒီလောက် လုပ်ရက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တကယ်မထင်ဘူး၊ မင်း ဒီလိုလုပ်လာရင် ကိုယ် ခံစားရ

မှာကို သိသိကြီးနဲ့ ဒီလိုလုပ်လာတာ မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား
မရှိဘူးလား ဒါပဲဖြေ”

“အပြစ်မရှိဘူး”

သူမက ရေဖန်ခွက်ကို ယူသောက်ရင်း အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ ဖြေလေသည်။ သူသည် ဆံပင်ကို ဖရန့်ချိရိုးထုံးထား
ကာ လှပသော ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမကို ဒီ
တစ်ခါလောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့နေ့ မရှိဘူးဟု ထင်လေသည်။

“ကျွတ် ... မင်း ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ် စာရေးဆရာမပဲ။
ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတာလဲ ထင်ရှားရယ်။
ကိုကြီးက ကျွန်မတို့နဲ့တူ ညစာစားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။
အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မကတောင် သူ့ကို ညစာ
စားဖို့ ခေါ်သေးတယ် ...

သူက အားနာလို့ မစားတာ”

“ဪ ... ငါကပဲ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ့်ပုံပေါ့၊
ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပွဲပဲလေ၊
သူက ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျွန်မက မကျွေးသင့်ဘူးလား ...

သူများတွေလည်း ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ
ကို မုန့်ကျွေးတာမျိုးတွေ ရှိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဖြောင့်
ဖြောင့်တွေစမ်းပါ”

“ဒီမှာ မြူ။ မင်းရဲ့ရှိရှိသမျှ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း၊
မင်းရဲ့တစ်နိုင်ငံလုံးက ပရိသတ်တွေကိုပါဖိတ်ပြီး ဆီဒီးနား
မှာ တစ်လပြည့် Anniversary အတွက် ကျွေးချင်သလား ...

ကိုယ်ကျွေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အထူးစပါဟ်ရှယ်
မျိုးတော့ မင်း လုပ်စရာမလိုဘူး”

သူမက သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တစ်ခဏမျှ ငေးမော
ကာ မျက်လွှာချသွားသည်။ အဲဒီလို အလျှော့ပေးလိုက်သော ပုံစံ
သည် စကားလုံးပေါင်းများစွာနှင့် အော်ဟစ်ရန်တွေ့တာထက်
သူ့ရင်ကို နာကျင်စေသည်။ သူမ မျက်နှာမကောင်းတော့လည်း
သူ မပျော်ပိုက်နိုင်ပေ။ စိတ်လည်း မကောင်းပါ။ သူ့ဒေါသတွေ
သည် သူမရဲ့ မျက်လွှာတစ်ချက်အောက်မှာတင် ကျဆုံးအရည်
ဆျော်ကျလို့ သွားသည်။

သို့သော် မကျေနပ်တဲ့စိတ်ကတော့ ကျန်တုန်းပဲ
ဖြစ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့ နည်းနည်းလေးမှ မငဲ့ညှာရတာလဲ
မြူ။ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
မသိဘူးလား ...

ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မင်းကို အတူတွဲ မတွေ့ချင်ဘူး
လေ၊ အဲဒါကို မင်း ဆင်ခြင်မပေးနိုင်ဘူးလား။”

“သူက တခြားယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်
လေးတည်းက ချီပိုးထိန်းကျောင်းလာတဲ့သူ။ အခုထိ ရှင်
မနမ်းရသေးတဲ့ ပါးပြင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ခဏခဏ
နမ်းရှိုက်ဖူးခဲ့တဲ့သူ။ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ကို ရှင်
သဝန်တို့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ထင်ရှား။”

“ဘာလဲ မြူ။ မင်းက သူ့ကိုယ်လို့ နာနေတာလား။”

“ကျွန်မဘဝမှာ တခြားတစ်ယောက်အတွက် ကြားထဲက
ဝင်နာပေးတဲ့ထုံးစံ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြနေတာပဲ
ရှိတယ်”

“ကျွတ် ... ဒါဆို နေပါဦး။ သူက ညစာစားဖို့ လိုက်လာ
တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် မင်းနဲ့အတူ ပါလာ
ရတာလဲ။ မင်းကို လိုက်ပို့တာလား။ မင်း ကားမမောင်း
နိုင်ရင်လည်း ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရတာပဲ ...

ကိုယ်က မင်းရဲ့ တရားဝင်ချစ်သူ မဟုတ်ဘူးလား
မြူ။ မင်း ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပေးပါဦး။”

သူမက သူ့ကို ငေးငေးလေး ပြန်ကြည့်ကာ သက်
ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။ သူမကို သက်ပြင်းချအောင် လုပ်နိုင်
သူအဖြစ် အခုချိန်၌ သူ ဂုဏ်မယူနိုင်တော့ပေ။ သူမ ချသော
သက်ပြင်းတွေထက် သူက အဆတစ်ထောင်လောက် စိတ်ပင်ပန်း
ဆင်းရဲရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်ပါတယ် ထင်ရှား။ ကျွန်မ နှလုံးသား
က ရှင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ ...

ကျွန်မ မလိမ်တတ်ဘူး။ ရည်းစား လေးယောက်
ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘွိုင်းဖရန့်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဘယ်တစ်ယောက်
ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူ့အတွက်မှလဲ သက်ပြင်းမချခဲ့
ဖူးဘူး ...

ကျွန်မ ရှင်အပေါ်မှာ ခိုင်မာတဲ့ အချစ်တစ်ခုကို ပေးပြီးပြီပဲ။ အဲဒါနဲ့တင် မကျေနပ်ဘူးလား။”

“ကိုယ်မှ မခံစားနိုင်တာပဲ မြူ။ ကဲ ... ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့် ရဲ့မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာမယ် ဆိုပါစို့ ...

မင်း ကျေနပ်နိုင်မှာလား ... ပြော”

“ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ရှင်ချစ်သူ သူက ရှင် သူငယ်ချင်းပဲလေ”

သူက သူမကို မကျေမနပ်နှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို နှစ်သိမ့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာကာ ...

“ရှင် စိတ်ချချနေစမ်းပါ ထင်ရှားရယ်၊ နောက်ကိုလည်း ကိုကြီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ သဝန်မတိုလေနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ ဖြစ်ချင်မှဖြင့် ရှင်နဲ့တွေ့လာစရာအကြောင်းတောင် မရှိဘူး ...

အခုနက ရှင်လုပ်ပုံဟာ ကျွန်မကို သိပ်မျက်နှာပူစေ တာပဲ”

“ငါက မင်းကိုကြီးကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ထွက်သွားလို့ ပြောနေလို့လား”

“ရှင် လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က အဲဒီလို ပြောတာ ထက် အများကြီးဆိုးတယ်ရှင်။ လူကြီးလူကောင်းဆန်စမ်း ပါ ထင်ရှားရယ်”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ရင်းမှ ...

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကလေးကချေ ဆန်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး မြူ။ တကယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ... မင်းက”

သူ့ရဲ့ ပွစိ ပွစိ အပြောကို သူမက အသာအယာပဲ ရယ်မောနေပါသည်။ သူမရဲ့ ရယ်သံလေးသည် ခက်ထန်နေသော သူ့နှလုံးသားကို ချောမြူနေသလိုရှိကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ညောင်းလို့လာသည်။ သူမက သူ ဒေါသထွက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဒေါသနှင့် ပြန်မရှင်းတတ်ချေ။

သူမသာ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်ပါက သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေမှာ ဒီထက်တင်းမာဖို့ပဲရှိမည်။ ဒေါသလည်း မရှိ။ အလျှော့ပေးခြင်းလည်း မပါသော သံတမန်ဆက်ဆံရေးကို စနစ်တကျ သင်ထားသည့်အလား ကျွမ်းကျင်လွန်းလေသည်။

“ထင်ရှား ... ထင်ရှား ... ဘဝမှာ သိပ်စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့
သိလား၊ စိတ်ကူးတွေ ပြိုပျက်သွားရင် သိပ်ခံစားရတတ်
တယ် ...

ရှင်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လေ့ကျင့်ပေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ... အခု မင်းက ကိုယ့်ကို စာသင်ပေးနေတာလား။
လာမလုပ်နဲ့နော် ဝါသနာမပါဘူး”

သူမက သူ့ကို ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ပြုံးကြည့်လျှင်
အဲဒီအကြည့်အောက်မှာတင် သူ့နှလုံးသား တစ်ခုလုံး အရည်ပျော်
သွားသည်။

“ကဲ ... လူကို ရောက်တည်းက ဆူပူနေပြီး ဘာမှလဲ
မကျွေးသေးပါလား။ ဟိုပန်းစည်းကလည်း ကျွန်မကိုပေး
မှာမဟုတ်လား။ ရည်ရွယ်ထားပြီးရင် ပေးတော့လေ”

သူက သူမကို မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ရင်းမှ ဘယ်လို
မှ မခွဲနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အတိအကျ သေချာလို့ သွားခဲ့လေသည်။
မြူသာ သူ့ဘဝကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် သူ သေသွားနိုင်
တယ်။

“မြူ အပြန်ကျရင် မြူကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဟိုလူ
ကို လာမကြိုနဲ့တော့လို့ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်”

“ဪ ... ထင်ရှားကလည်းလေ။ ဒီလောက် လမ်းကြို
နေတဲ့ဟာကို၊ ကိုကြီးက ဒီနားက သူ့ဆရာတစ်ယောက်
ဆီကို ဝင်နေတာပါ”

“မြူ ... ဒီလောက်လေးတောင် ကိုယ့်ကို မလိုက်လျောနိုင်
ဘူးလားကွာ၊ အခုနက မင်းကြောင့် ပြိုကျသွားရတဲ့ စိတ်
ဓာတ်ကို မင်း ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတော့မှာလား ...

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ်ချစ်သူက တခြားယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြန်သွားတာမျိုး ကိုယ် ဘယ်လိုမှ
ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ...

မင်းကို ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမှ ဖြစ်မှာ မြူ။ ပြီးတော့
ဒီည မင်းနဲ့အတူတူ ကိုယ် ဘုရားတက်ချင်သေးတယ်”
“ဘုရားတက်မယ် !”

သူမက မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ သံယောင်လိုက်ရွတ်
လျှင် သူက ကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်တို့ အတူတူ တစ်ခါမှ ဘုရားမ
တက်ဖူးသေးဘူးလေ။ ဒီနေ့တော့ အမှတ်တရ အနေနဲ့
တက်ကိုတက်မှ ဖြစ်မှာ ...

ဘုရားမှာ မင်းနဲ့အတူတူ ဆုတောင်းမယ်။ ဘုရား
ဖူးမယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ ကဲ ... ကဲ ... ဒေါက်တာ
ကြီးဆီ မြန်မြန် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ လာမကြိုနဲ့တော့လို့
အားလည်းနာတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်လို့၊ ဟုတ်ပြီ
လား”

မြူသည် သူ့အပြောကို အနည်းငယ်ပြီးကာ ခေါင်းကို
ခါယမ်းရင်းလက်တွေကတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းခလုတ်တချို့ကို နှိပ်
ခေါ်နေတာတွေ့လျှင် သူသည် “ငါကွ” ဟု လက်ခမောင်းထခတ်
ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားလေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူဟာ လိုချင်တာရသွားသော
ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ပျော်ရွှင်မှုတွေက တရိပ်ရိပ်တက်
လာလျက် မြူနှင့်အတူတူ ညစာစားသည်။

မြူ သောက်မည့်ရေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငဲ့ပေးသည်။
တချို့ အသားတွေကို ခွံကျွေးသည်။ မြူကို ဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိ

အောင်ကို ချစ်ရတာဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီနောက် မြူရဲ့လက်ကလေး
ကိုတွဲကာ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ တက်သည်။

ရွှေရောင်အတိဖြင့် ဝင်းအိသပ္ပာယ်နေသော ဘုရား
ကြီးရဲ့အရိပ်သည် သူ့ရင်တစ်ခုလုံးအား တစ်မဟုတ်ချင်း ငြိမ်းအေး
လို့ သွားစေပါသည်။

ဘုရားကို အတူတူဝတ်ချပြီးသောအခါ သူက မြူ
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မြူက သူ့ကို နားလည်စွာပဲ ပြုံးပြ
လို့ လာသည်။ သိပ်မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေး။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်”

မြူက သူ့စကားကို အခုနပြီးတာထက် ပါးနစ်ဖက်
ခွက်ဝင်သွားအောင်ပင် ပြုံးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။
သူ မေးတာကို မဖြေပါ။

သူသည် ထိုပုံစံကို မချင့်မရဲဖြင့် အသည်းတယား
ယား ရှိသော်လည်း ဘုရားပေါ်မှာ ဖြစ်နေ၍ အောင့်အည်းထိန်း
ချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

မြူက ဘာဆုတောင်းလဲ မသိရပေမယ့် သူကတော့
ရင်ထဲမှ တကယ့်ဆန္ဒစစ်တစ်ခုကို ဆုတောင်းခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်တို့ နှစ်ဦးသား ဘယ်တော့မှ
မခွဲပါရစေနဲ့ ဘုရား”

သူသည် မြူကို အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့ပါသည်။
(အသည်းနှင့်စွာ ...)။

မြူသည် ညလုံးပေါက် စာထိုင်ရေးနေခဲ့ပြီး တစ်
ရေးမှ မအိပ်ရသေးသော်လည်း လန်းဆန်းလို့ နေပါသည်။ နာရီ
ကိုကြည့်လိုက်လျှင် မနက်ငါးနာရီ ထိုးလှပြီ။ မြူက မျက်နှာသစ်
ပြီးတဲ့နောက်တွင် တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် အားကစားဘောင်းဘီနက်
ပြာရောင် ဘေးလိုင်းစင်းအဖြူပါသော ဝတ်စုံကို ခပ်သွက်သွက်
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးတဲ့နောက် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ခြံထဲသို့ နှင်းခဲ့သည်။

အဲဒီနောက် ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်၊ ခြံထိပ်က အုတ်
ခုံလေးမှာ သုံးမိနစ်လောက်ပဲ ထိုင်ရသေးသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ
ခြံတံခါးက ကျွဲခနဲပွင့်လို့လာကာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလျှင်
မြူက လက်တစ်ဖက်ပြုလျက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“ဟယ်လို ... ကိုကြီး၊ ဂွတ်ဒ်မောနင်း”

“ဟော ... မြူ။ မောနင်း မောနင်း ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကိုကြီးက မြူကို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲ နှုတ်ဆက်လျှင် မြူသည် ညကကိစ္စကို ကိုကြီးအား အားနာစွာဖြင့် မျက်နှာပူမိသည်။ မနက်အိပ်ရာနိုးကာစ ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာသည် လန်းဆန်းနူးညံ့ကာနေသည်။ မြူက ကိုကြီးရဲ့အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်းမှ ...

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကိုကြီးနဲ့ အတူတူ လိုက်ပြီးလမ်းလျှောက်မလို့လေ”

“ဟုတ်လား ... အစောကြီး နိုးနေတာလား”

ကိုကြီးက လမ်းစလျှောက်ရင်းမှ မေးလျှင် မြူက ဆောင်းလားသော ကက်ဦးထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်လျက် ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ ကိုကြီးက ကျန်းမာရေးသို့ကစားသူပီပီ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မြူသည်လည်း ကိုကြီးနှင့်အတူတူ သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းကြီးတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်ရတာကို အတော်နှစ်သက်ဖူးသည်။

သို့သော် မြူက စာရေးတာ ညဉ့်နက်သဖြင့် မနက်စောစော မထနိုင်တော့လေရာ တစ်ခါတလေ ဝတ္ထုရေးတာနားထားသော အချိန်မျိုးတွေသာ လျှောက်ဖြစ်တော့လေသည်။

“ဘာလဲ ... တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

မြူက ငြိမ်ပြီးပြီးနေ၍ ကိုကြီးက အတပ်သိစွာနှင့် မေးလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကိုကြီးက မြူကို ပူပူပင်ပင်နှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မြူရယ် ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လို့ ကိုကြီး ပြောထားတယ်လေကွာ။ အဲဒါဟာ လုံးဝမကောင်းဘူးနော်၊ လုံးဝမကောင်းတဲ့အကျင့်၊ သိလား ...

လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိရတယ် မြူ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ရမယ်။ မြူအနုပညာဟာ အနုပညာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်တဲ့ အနုပညာတော့ မဖြစ်ရဘူး”

မြူက ဆူဆူပူပူ ပြောနေသောကိုကြီးကို ပြီးပြန်လိုက်ရင်း ...

“အင်းပါ ကိုကြီးရာ။ ကိုကြီး ပြောတာတွေကို နားလည်ပါတယ်။ ညက ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ရေးနေတာဆိုတော့ မြူလည်း မရပ်ချင်တော့ဘူးလေ။ ရပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ဆက်ရေးရင် အခုရေးသလောက် ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ် ...

ပြီးတော့ ... ပြီးခါနီးပြီ ဆိုတော့လည်း ပြီးသွားချင်တာပေါ့နော်။ အခုတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘယ်သွားသွား ဒီဝတ္ထုကပဲ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာလေ”

“အဲဒါ အိပ်လိုက်တော့ပေါ့ မြူရဲ့။”

“ဪ ... မအိပ်ချင်သေးဘူးလေ။ တစ်ညလုံး ထိုင်နေရတာဆိုတော့ အညောင်းပြ အညာပြပေါ့။ ပြီးတော့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလည်း စားချင်လို့ ...

အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ရေနွေးနွေးလေးနဲ့ ရေချိုးပြီး အိပ်လိုက်တော့မယ်လေ။ နေ့လယ်ခင်းလောက်မှန်းရင် လူက အားပြန်ပြည့်ပြီး အရမ်းကိုလန်းဆန်းသွားပြီပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

မြူရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် အပြောကို ကိုကြီးက ဟုတ်ပါပြီဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့သာ တုံ့ပြန်သည်။ မြူသည် ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်မိသည်။ ညက ကိစ္စအတွက် ကိုကြီးကို မြူ လုံးဝစိတ်မကောင်းပေ။ မြူဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တုန်းက ... “အင်းလေ ... ရပါတယ်၊ သိပ်တော့ ညဉ့်မနက်စေနဲ့နော် ညီမလေး” ဆိုသော အသံဟာ မသိမသာတုန်ခတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

မြူအပေါ်တွင် ကိုကြီးထားရှိသော အရာမှာ အချစ်မဟုတ်။

အင်မတန် နက်ရှိုင်းလွန်းသော မေတ္တာဆိုတာ သူ (ထင်ရှား) ဘာကြောင့် နားလည်မပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။

“ကိုကြီး ... ဟို ... ဟိုလေ ...”

“မြူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီး သိပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်”

“ဆောရီးပါ ကိုကြီး၊ မြူလေ ...”

“မြူ”

မြူသည် ကိုကြီး ခေါ်လိုက်သောကြောင့် စကား ဆက်ခွင့် မရတော့ဘဲ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကိုကြီးက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ ...

“မြူ... ထင်ရှားကို တကယ်ချစ်သွားခဲ့တာ သေချာလား”

မြူက ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာများထဲသို့ တည့်တည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုကြီး ကျေနပ်ပါတယ်။ ဝမ်းလည်း သာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာရတာလဲဟင်”

“မြူ အချစ်ကို တကယ်တွေ့ရှိသွားလို့၊ ပြီးတော့ ထင်ရှားကလည်း မြူကို တကယ်ချစ်လို့ပေါ့”

ကိုကြီးက လမ်းပြန်လျှောက်သည်။ မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ဘေးက လမ်းပြန်လျှောက်ရင်းမှ တသိမ့်သိမ့် ခုန်လာသော ရင်အစုံဖြင့် ထပ်မေးမိသည်။

“သူ့ကို ကိုကြီး ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”

“အဲဒါကို ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ လာမေးရလား ခွေးစုတ်မလေးရဲ့”

မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ ချစ်စနိုးမာန်မိသံကို နံနက်ခင်း ငှက်ငယ်လေးတွေ လန့်ပြေးသွားသည်အထိ တဟားဟားရယ်မိလေသည်။ ခဏကြာလျှင် ကိုကြီးကပါ လိုက်ရယ်တော့သည်။ ကိုကြီးက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ထင်ရှားက စိတ်ရင်းကောင်းမယ့်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ မြူနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သဘောမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံရှိတယ် ...

သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ အဓိက ပေါ်လွင်နေတာက မြူကို အရမ်းချစ်နေတယ် ဆိုတာပဲ။ ဒါက ဘေးလူကြည့်ရင်တောင် သိသာတယ်။ ကိုယ်တို့ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ပိုသိတာပေါ့။ မဆိုပါဘူး မြူ လူရွေးတော်သားပဲ”

မြူက ကိုကြီးရဲ့အပြောကို မချီပြီးသာ ပြီးမိသည်။

“မြူ ဘာတော့ မြူကို အရမ်းမချစ်စေချင်ဘူး။ အချစ်ကြီးတာက သိပ်ဒုက္ခကြီးတယ်။ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နားလည်မှုရှိတဲ့လူပဲ ဖြစ်စေချင်တာ”

“ဪ ... ဒါကတော့ မြူ ဖျောင်းဖျာမှာပေါ့”

“အင်း ... မြူမှ အဲဒါမျိုးတွေ ဝါသနာမပါတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကိုတော့ မြူ ကြိုတောင်းပန်ထားချင်တယ်နော်၊ တစ်ခုခုဆိုရင်လေ သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ပါ”

“ဪ ... မြူ ... မြူ ...။ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်နဲ့မှ တောင်းပန်စကား မပြောတတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။ ဘာကိုမှ အုံးမစားဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး။ ထင်ရှားကို တော်တော်ပဲ ချစ်သလား မြူ”

မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်မိလာသည်။ သူ့ကို မြူ ဘယ်အချိန်က စချစ်မိသွားသလဲ ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့ချေ။ သတိထားမိသော ဒီအချိန်မှာတော့ သူ့ကို မြူ သိပ်ချစ်နေမိခဲ့ပြီ။

သို့သော် မြူအချစ်က သူ့အချစ်နဲ့တော့ နည်းနည်း ကွာခြားသည်ဟု ထင်သည်။ မြူအချစ်က ချစ်သူကို ပြုံးကြည့်နေရလျှင်လည်း ကျေနပ်သော အချစ်ဖြစ်ပြီး သူကတော့ ချစ်သူကို အမြဲအရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပိုင်စိုးလိုသော အချစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

(နည်းနည်း အသက်ရှူကျပ်စေသော အချစ်မျိုးဆိုပါတော့။)

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ မြူ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြူချစ်တဲ့ အချစ်က မြူကိုယ်မြူလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေသလို သူ့ကိုလည်း ဝန်မပိုစေတဲ့ အချစ်မျိုးပဲ ...

ကိုကြီးတော့ နားလည်နိုင်မယ်နဲ့တူတယ်။ သူကတော့ အဲဒီအချစ်မျိုးကို အချစ်လိုတောင် သတ်မှတ်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အဲဒီအတွက် မြူမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ”

မြူသည် အဲဒီစကားကြောင့် မသက်မသာ ပြုံးမိသည်။ ကိုကြီးကတော့ နောက်ထပ် အရေးကြီးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“မြူရဲ့ personal ကို ဝင်စွက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး စေတနာကို မြူ နားလည်မှာပါ။ တကယ်လို့ ထင်ရှားက လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုလာရင် သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ မြူ ...

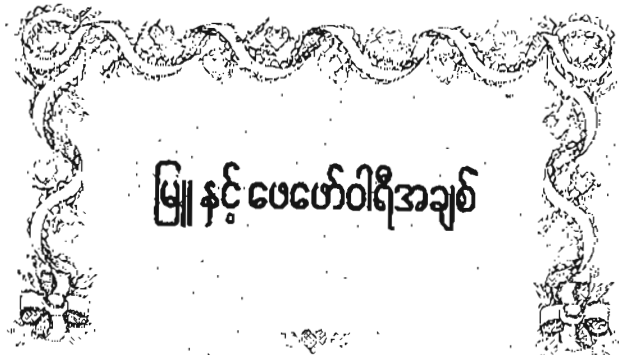

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အချစ်ထက် လျှို့ဝှက်နက်နဲတယ်”

“မြူ သဘောပေါက်ပါတယ် ကိုကြီး”

ကိုကြီးက မြူကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ဘာစကားမှ ထပ်မံဆက်တော့ပေ။ မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ နံဘေးမှာ လျှောက်လာခဲ့ရင်းမှ ထိခိုက်ရှုလွယ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် သူ့ကို သတိရတမ်းတလာသည်။

လောကမှာ အချစ်တစ်ခုနဲ့ပဲ အရာရာပြည့်စုံနေရင် ကောင်းမယ် ထင်ရှားရယ်။ အချစ်ကလွဲပြီး ဘာမှထည့်မစဉ်းစားရရင် ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ် ဖောက်ဖျော်သလို မလွယ်ကူဘူးလေ။

မြူ နှင့် ပေဟော်ဝါရီအချစ်

သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည် မြူအတွက်တော့ အရာရာကို နားလည်ပေးခြင်းဖြင့်သာ ကျဆုံးစေခဲ့ရသည်။ မြူက သူ့ကိုချစ်သော အချစ်မှာ ငြိမ်းချမ်းလွန်းသော နှလုံးသားဖြင့်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်သော အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူက ချစ်သော အချစ်ကတော့ အဓိကမှာ သဝန်တို့ခြင်းက ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်လေသည်။

ချစ်သူတွေကြားက သဝန်တို့မူသည် အတိုင်းအတာ တစ်ခုလောက်အထိသာ ပျော်ဖို့ကောင်းလျက် ဘောင်တစ်ခုကျော် သွားလျှင်တော့ အင်မတန် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ့ရဲ့သဝန်တို့မူမှာ ဘောင်မကျော်သေးသော်လည်း အဲဒီဘောင် အနားသို့ ရောက်လှရောက်ခင် ဖြစ်သဖြင့် အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက် လာလျှင်တော့ မြူသည် တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျရလေ့ရှိသည်။

ကျန်တဲ့နေရာကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပေ။ အထူး သဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားပီသသော စိတ်ဓာတ် ရှိမှ အထင်ကြီး လေးစားတတ်သည့် မြူအတွက်တော့ သူဟာ အထင်ကြီး မြတ်နိုးစရာကောင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ မြူအပေါ်မှာ အလိုက်သိတတ်ပုံ၊ ကြင်နာတတ်ပုံ၊ ဖြည့်ဆည်းတတ်ပုံတို့မှာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှမတူ။

(ကိုယ်ငါးချဉ်မို့ကိုယ်ချဉ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။)

သို့သော် သူ့ရဲ့ဝန်တို့မူတွင် တစ်ခုချိုးကျူးစရာ ကောင်းတာက အတိတ်နောက်ကြောင်းတွေလွန်ကာ စကားမှာ ခထိုးတတ်ခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ သူ သဝန်တို့ သည်မှာ ဝေးဝေးလံလံက ဘောလုံးမင်းသား စီရော်နယ်ဒိုကိုတောင် ခချန်ပေ။ မြူက ရော်နယ်ဒိုကို နှစ်သက်သဘောကျသူ ဖြစ်လေ ရာ ရော်နယ်ဒို၏သတင်းမှန်သမျှ အင်တာနက်ထဲတွင် မလွတ် တမ်း ဖတ်သူဖြစ်သည်။ သူက အဲဒါကိုလည်း လုံးဝမကြိုက်ချေ။ ဘယ်လိုမှ ပိတ်ပင်တားဆီးလို့လည်း မရလေရာ သူက မကျေမနပ် နှင့် အမြဲဘုပြောတတ်လေသည်။

“မိန်းမတွေများ အတော့်ကိုပဲ မျက်နှာပိုးမသေကြဘူး။
ရုပ်ချောတဲ့လူဆို တော်တော်ကြိုက်တတ်ကြတယ် ...

လှတာမက်လို့ ညစာခက်မယ့် မိန်းမတွေ”

“ဟယ် ... ကျွန်မက သူ့ကို လှလို့ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သူ့စတိုင်လ်ကို သဘောကျတာပါ။ ပေါ်တူဂီသား
ဖြစ်ပေမယ့် ပုံစံက စမတ်ကျတယ်” “

“ဟွန်း ... ပေါ်တူဂီသား ဓားပြတွေချည်းပဲ။ အရင်တုန်းက
ဆို ပေါ်တူဂီဓားပြက နာမည်ကြီးပဲ”

မြသည့် ကလေးဆိုးလို ပြောနေသော သူ့အပြောကို
သဘောတကျနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ်မိလေသည်။
ဒါကို သူက မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ...

“လှလို့ ကြိုက်တာ မဟုတ်ရင် အဲဒီကောင်ကို မကြိုက်ဘဲ
ဟို ခေါင်းတုံးရော်နယ်ဒိုကို ကြိုက်ပါလား၊ ဝိန်းရူနီကိုကြိုက်
ပါလား။”

“မကြိုက်ပါဘူး၊ ရူနီက မျောက်နဲ့တူတယ်၊ နီစပ်စပ်နဲ့
ကျွန်မက ရော်နယ်ဒိုကိုပဲ သဘောကျတာ။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့

က စိတ်သဘောထားချင်လည်း တော်တော်နီးစပ်တယ် ...

သဘာဝဆန်ဆန် နေတတ်တာတွေ၊ ဖော်ရွေပွင့်
လင်းတာတွေ၊ သူ့ပရိသတ်တွေဆီကလာတဲ့ စာတွေကို
တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက် အချိန်ပေးပြီး ပြန်တတ်တာကအစ
တူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။
ကျွန်မက တစ်လုံးတည်းပေမယ့် သူ့နာမည်အပြည့်အစုံက
ခရစ္စတီယာနီရော်နယ်ဒို ဒို့စ်ဆန်တို့စ် အေဗီရို တဲ့။ ဒီလို
နာမည်ရှည်တာကျတော့လည်း ကျွန်မချစ်သူနဲ့ တူသွားပြန်
ရော ... နော့ ...”

မြူက သူ့ပခုံးကိုတိုက်တာ ပြောလိုက်လျှင် သူက
နှုတ်ခမ်းကို အရုပ်ဆိုးအောင် မဲ့ရွဲပြနေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ
တော့လည်း စိတ်ကောက်တတ်ပြန်ပါသေးသည်။ အခုချိန်မှာတော့
ဓာတ်ပုံသင်တန်းက ပြီးသွားပြီမို့ သူလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အေးအေးဆေးဆေး ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့် မြသည့် တစ်ပတ်
မှာ လေးရက်လောက်တော့ တွေ့ဖြစ်လေရာ သူက အရင်အချိန်
တွေအကြောင်း အမြဲတမ်းတ၊ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောပြတတ်သည်။

“အဲဒီတုန်းကကွာ ဓာတ်ပုံသင်တန်း တက်ရတာ ဘာမှန်း
ကို မသိလိုက်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ဆရာမမျက်နှာကိုပဲ ခိုး
ငေးနေမိတာ၊ ကြာလာတော့ ဘေးကလူကပါ ရိပ်မိလာရော၊
ခင်ဗျား အကြံဆိုးကြီးနဲ့ လာတက်နေတာ မဟုတ်လားတဲ့ ...

ဆက်သွယ်လုပ်တဲ့။ အားပေးတယ်တဲ့”

“အဲဒီ ထင်ရှား တစ်ယောက်ဟာလေ အချိန်တွေကို သိပ်
ဖြုန်းတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဝါသနာမပါဘဲနဲ့လည်း လာတက်
သေးတယ်၊ တို့များဖြင့် အဲဒီလို ဝါသနာမပါရင် လုံးဝ
လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး”

“ဪ ... ဒီကချစ်ရတဲ့သူကိုးဗျ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။
အဲဒီလို မတက်ရင် မြို့ကို ဘယ်လိုလုပ် တွေ့ခွင့်ရမှာလဲ”

“ဟင် ... ဒီအတိုင်းလိုက်ပေါ့၊ သူများတွေတောင် ...”

မြို့က ရုတ်တရက် ပါးစပ်မှ ထွက်သွားတာကို
အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်သော်လည်း သူကတော့ ဘာကိုဆို
လိုတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်စွာဖြင့် မြို့ကို ခပ်စူးစူးကြီး
ကြည့်လို့လာလေသည်။ မြို့သည် စကားမှားသွားတာကို သိလိုက်
သော်လည်း ဘယ်လိုမှ ပြင်၍မရတော့ချေ။

“သူများတွေနဲ့ လာမနှိုင်းနဲ့ မြို့။ ကိုယ်က မင်းတွေဖူးခဲ့
တဲ့ ယောက်ျားတွေလို မဟုတ်ဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် မြို့နဲ့လုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်
အောင့်မျက်သွားသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြုံးလေးပဲ နေ
လိုက်သည်။ မြို့ကတောင် သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဆောရီး ထင်ရှား။ ကျွန်မ အဲဒီလို ဆိုလိုတာ၊ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ မိန်းမပိုး
နည်းစနစ်ကို ဆိုလိုတာပါ”

သူက မြို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်း သိသဖြင့်
မျက်နှာထားကို တစ်ထစ်လျှော့ကာ ...

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ အချစ်က သူများနဲ့ မတူတာကို မင်းက
လာနှိုင်းတာကိုး မြို့ရဲ့။ မင်းကို ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင်
ချစ်တယ် မြို့။ အဲဒါကို မင်း သိထားပေး ...

တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်နဲ့လုံးသားကို မင်း မြင်ယောင်ကြည့်
လိုက်။ ကိုယ်ဘဝတစ်ခုလုံး မင်းအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ထား
တယ်၊ ပဲဟုတ်ပြီနော်”

သူက ရွန်းရွန်းစားစား အကြည့်များနှင့် ရဲရဲတောက်ပသော နှလုံးသားစကားများကို ပြောလျှင် မြူသည် ရင်ထဲမှာသာ သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။ လူတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအောချစ်တာမျိုးကို မြူက လုံးဝအားမပေးချေ။ သူက ကိုယ့်ကို အဲဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာကိုလည်း ဂုဏ်ယူခြင်းမရှိ မနှစ်ခြိုက်ပါ။

အဲဒီချစ်ခြင်းမျိုးသည် သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လေသည်။ မြူအတွက်နှင့် သူ့ သောကရောက်ရတာမျိုး မလိုလားသလို သူ့အတွက်လည်း မြူ သောကမရောက်ချင်ပါ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချည်နှောင်ခြင်းကင်းသော ချစ်ခြင်းမျိုးကိုသာ မြူက သဘောကျပါသည်။

“မြူ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

သူက မြူဆံပင်လေးတွေကို ညင်သာစွာ သပ်တပ်ပေးရင်း မေးလာလျှင် မြူသည် ချစ်ရသော အနီယောက်ျားသားကို မော့ကာပြုံးပြမိသည်။ သူသည် မြူကို အသေးစိတ်ကအစ ဂရုပြု၍ ချစ်နိုင်လွန်းသော ယောက်ျားဖြစ်သည်။ မြူဝတ်သော အဝတ်အစားကအစ ဂရုတစိုက်နှင့် အကြံပေး ဝေဖန်တတ်သူ၊ ဝယ်ပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်သေးလေသည်။

“မြူ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်သလားဟင်”

“အခုထိ မယုံသေးဘူးလား”

“မယုံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မြူကို ဆုံးရှုံးသွားမှာကို အရမ်းကြောက်နေမိတယ် ...

စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ကွာ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် ကိုယ့် မြူကို မယုံဘူး သိလား။ မယုံဘူးဆိုတာ မြူရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မြူ ကိုယ့်ကို သိပ်မချစ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ နည်းနည်းပဲ ချစ်တယ်လို့ ထင်တယ်”

မြူသည် သူ့မျက်နှာကို ငေးနေမိရာမှ မျက်နှာလွှဲပစ်ကာ ဓါးသက်စွာ ပြုံးမိသည်။ သူက မြူပန်းကို ကိုင်လှည့်ကာ ...

“အဲဒါ ဟုတ်လား မြူ”

“ဒီမှာ ထင်ရှား၊ အချစ်စစ်တစ်ခုမှာ များများချစ်တာတွေ နည်းနည်းချစ်တာတွေဆိုတာ မရှိဘူး။ အချစ်ဟာ သူ့ဟာ သူပဲ ရှိနေတာ ...

များတာတွေ နည်းတာတွေက ကိုယ့်စိတ်ကဖြစ်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်က လှည့်စားတာ၊ ချစ်တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ၊ မုန်းတာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်ကလေးကို တစ်နေရာမှာ တန်းနေအောင် ထားဖို့ဆိုတာ ခက်တယ် ...

ဒါကြောင့် များများချစ်တယ်တွေ နည်းနည်းချစ်တယ်တွေ ဖြစ်နေတာ။ အမှန်တော့ အချစ်ဟာ စိတ္တဇနာမ်ပါ။ ဒါကြောင့် များတယ် နည်းတယ် ဆိုတာ မရှိဘူး။ လုံးဝကို မရှိပါဘူး၊ လူတွေရဲ့အဆင်ပါ။”

သူက မြူ ပြောတာကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ နားထောင်နေလေသည်။ သိပ်တော့ ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ပါ။ မြူသည် ဆက်ပြောနေလျှင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တော့မှန်း သိသဖြင့် ပြန်ဖို့အတွက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျှင် ခြေထောက်တွေက ထုံကျင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် လဲပြီလို့ ကျသွားလေသည်။

အဲဒီတော့မှ သူက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် မြူကို အလန့်တကြား ဆွဲထူသည်။

“မြူ ... မြူ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ နေကောင်းရဲ့လား။”

သူက သူ့ပယောဂ မကင်းဘူးထင်၍ တုန်ယင်ဆို နင့်သော အသံဖြင့်မေးလျှင် မြူသည် ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း လက်ကာပြလိုက်ရသည်။ ခြေထောက်ကတော့ ထုံနေသဖြင့် တော်တော် နှင့် ထ၍မရသေး။

“မြူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ခေါင်းမူးလို့လား၊ အိပ်ရေးတွေ ပျက်ထားလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေထောက်တွေက တစ်ခါတစ်ခါကျ ထုံနေတတ်လို့ပါ။ ဘာလို့မှန်း မသိဘူး၊ အဲဒီလို ထုံ၊ ထုံ နေတတ်တယ်၊ လေးဖက်နာများ ဖြစ်ချင်နေပြီလား မသိပါဘူး။”

သူက မြူလက်တွေကို နွေးထွေးအောင် ဖျစ်ညှစ်ပေးနေရင်းမှ ကြင်နာသော စိုးရိမ်မကင်းစော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လို့လာလျှင် မြူသည် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ အေးချမ်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦးနော် မြူ၊ ညဘက်ညဉ့်နက် တွေထိလည်း စာမရေးနဲ့ အိပ်ရေးဝဝအိပ်။ နောက်ပြီးတော့

မြို့ အားကစားတစ်ခုခု လုပ်ပါလား၊ Gym မှာ ကစားတာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တင်းနစ်ရိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုယ်နဲ့အတူတူ တင်းနစ်လာရိုက်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“အင်း ... နောက်မှပေါ့”

“မြို့ ... မင်းကို တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ ကိုယ် သဘောမကျတော့ဘူးကွာ၊ စိတ်လည်းမချဘူး။ ဆုံးရှုံးသွား မှာလည်း စိုးတယ် ...

မြို့ကို စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တယ် ...

ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လေ မြို့”

မြို့သည် တစ်နေ့မှာ သူ ဒီလိုပြောလာမယ်မှန်း မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ထူးပြီးမအံ့သြတော့ပါ။ ထို့အတူစွာ ပင် ငြင်းစရာလိုရယ်လည်း မမြင်ပေ။ သူ့ကို မြို့ချစ်သည်။ သူ ကလည်း မြို့ကို ပြောစရာမလိုအောင် ချစ်သည်။ ဒီအတွက် မြို့ တို့ ချစ်ခြင်းသည် လက်ထပ်ခြင်းမှာ ပေါင်းဆုံလေမည်။

“ထင်ရှားရဲ့ အိမ်ကိုရော အသိပေးပြီးပြီလား”

“အာ ... ကိုယ့်အိမ်က မြို့ကို မြန်မြန်လက်ထပ်စေချင် နေတာ၊ မမကလည်း မြို့ကို ယောက်မတော်ရမှာမို့ အရမ်းပျော်နေတာ။ သူက မြို့ပရိသတ်လေ ...

ကဲ ... ဒီတော့ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့လောက် လက် ထပ်ဖြစ်ကြမလဲ၊ မြို့ ရွေး”

“ထင်ရှားပဲ ရွေးပါ”

“မြို့ ရွေးပါကွာ။ ကိုယ်တို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ထူးခြားတဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့လည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီတော့ အခုလာ မယ့် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

မြို့သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်းမှ ...

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါ ထင်ရှား မြို့ကို စပြီးတွေ့ခဲ့တဲ့ နေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဆို အဲဒီနေ့ကို ဟိုတယ်ဒီတရအောင် အခုတည်းက ဘွတ်ကင်လုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ကောင်းလိုက် တာကွာ၊ အဲဒီနေ့လေးက အရမ်းအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ မြို့ရယ် ...

ကိုယ်တို့ မခွဲရတော့ဘူးပေါ့နော်”

၂၃၆

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သူက မြို့ရဲ့လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လျက် သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားရင်း ပြောလေသည်။ မြို့သည် သူ့မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုလည်း မြို့ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားချင်ပေဘူး။

“ကိုယ်က အခုလာမယ့် Feb 14th ကို မြို့နဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြတ်သန်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ချစ်သူဘဝနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့လေးမှာပဲ မြို့ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိဘူးကွာ...”

ကိုယ်တို့ ချစ်သူတွေဘဝနဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်ကို မနှဲရဘူးပေါ့နော်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို နှဲရတာတွေထက် အရမ်းထူးခြားသွားတယ်လေ”

“အား ... ဟုတ်တယ်။ That's right ! အခုမှ အောက်တိုဘာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ လိုသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ ဝယ်လ်ဒင်ကို အထူးခြားဆုံး ကျင်းပရမယ်။ မြို့က စာရေးဆရာမပဲကွာ၊ စိတ်ကူးဆန်းလေးတွေ စဉ်းစား

တတ်မှာပါ။ စဉ်းစားထား မြို့ ဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ ကိုယ့်ကိုပြော ... နော် ...

မြို့ ဘာတွေ ဖြစ်ချင်လဲ”

“မြို့က အရမ်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြီး မမျှော်လင့်ပါဘူး ထင်ရှားရယ်၊ မြို့ ဖြစ်ချင်တဲ့ ပထမဆန္ဒက ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်မှာ ထင်ရှားနဲ့မြို့ လက်ထပ်မယ်၊ နောက် မြို့တို့ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ ရှိတဲ့နေရာမှန်သမျှ မြို့ သွားချင်တယ် ...

မြို့ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာ 'တစ်နှစ်ခွဲစာ ဆောင်းပါး ရေးပေးဖို့ သဘောတူထားတယ်၊ တစ်လကို တစ်ပုဒ်နဲ့ မြို့ ခရီးသွားနေသည်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ခရီးသွားဆောင်းပါး လေးတွေပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ထင်ရှားလှတဲ့ ဒေသတွေ၊ ဥပမာ ... ပင်းတယတို့ ကျိုက်ထီးရိုးတို့ အဲဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေလည်း စပါယ်ရှယ်ရိုက်ပြီးထည့်မှာ၊ အဲဒါ မြို့ အရမ်းလုပ်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ...

မြို့ပရိသတ်တွေအတွက် မြို့ရဲ့ပေးဆပ်မှုတစ်ခုပေါ့။ အဲဒီခရီးကို ထင်ရှားနဲ့အတူတူ သွားရရင် မြို့ဘဝမှာ

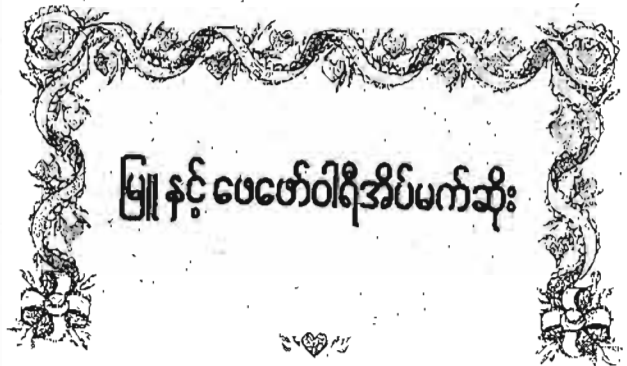

ဘာမှမလိုတော့လောက်အောင် ပြည့်စုံသွားပါပြီ ထင်ရှားရယ်”

“ကိုယ့်အဖို့ကတော့ မင်းထက်တောင် ပြည့်စုံပါတယ် မြူ”

သူက အလွန်တရာ ခံစားနစ်ဝင်သွားသော လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောကာ မြူကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်တော့လျှင် မြူသည် ချစ်သူရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ရင်ခွင်ရိပ်အောက်တွင် ကျေနပ်စွာဖြင့် မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ကာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ဘဝတွင် ဒီလောက် လုံခြုံနွေးထွေးသော ခံစားမှုမျိုးကို မေမေဆုံးသွားပြီးတည်းက မခံစားရတာ တော်တော်ကြာနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ အကြင်နာရိပ်အောက်မှာ တစ်သက်လုံး ခိုလှုံခွင့်ရတော့မည် ဟူသော အဖြစ်သည် မြူအတွက်တော့ တွေးကြည့်တာနှင့်ကို လုံခြုံနွေးထွေးလွန်းနေခဲ့သည်။

ချစ်သူနှင့် လက်တွဲတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပြီးသည့် အချိန်မှစပြီး မြို့တွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိမှုတွေ သိသိသာသာကို တိုးလို့လာခဲ့လေသည်။ ချစ်သူကလည်း မြို့ကို ယုံကြည်ချစ်ခင်လာသည့်အလား အရင်ကလောက် သဝန်မတိုရှာ တော့။ မြို့က ကိုကြီးရဲ့မိဘတွေနှင့် ကိုကြီးကို လူကြီးအရာမှာ ထားကာ ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် မြို့ လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်း ကို အသိပေးထားခဲ့သည်။ ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်ရှားနဲ့ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ လေပြည်တွေ လိုပင် နူးညံ့နေခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က မြို့သည် ကိုကြီးရဲ့မေမေက တမင်လာ စားဖို့ ခေါ်သဖြင့် ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ ညစာသွားစားခဲ့ချိန်ဖြစ်သည်။ ညစာစားအပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ အထွက်တွင် မြို့ဦးခေါင်း

တစ်ခုလုံးကို မီးစနှင့် ဆောင့်ထိုးခဲလိုက်ရသလို ပူခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခခဲမရပ်နိုင်တော့လောက်အောင်ပင် ဦးခေါင်းကိုကိုင်ကာ ပြိုလဲလို့ ကျသွားခဲ့လေသည်။

ကိုကြီးနှင့် အန်တီတို့၏ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်သံ ကို နားစွန်နားဖျားသာ ကြာလိုက်ရလျက် မြို့ ဘာကိုမှ မသိတော့ သေး။

အဲဒီနောက်မှာတော့။

မြူ သတိရလာသောအခါ ပထမဆုံး တွေ့ရသည်မှာ ကိုကြီးရဲ့ စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကြီးက မြူ လှုပ်ရှားလာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“မြူ ... သတိရလာပြီလား၊ ဘယ်လိုနေလဲ သက်သာလား”

“အင်း ... သက်သာပါတယ်၊ အခုတော့လည်း ကောင်းလို့ပဲ။ ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲဟင်”

“မနက် ရှစ်နာရီရှိပြီ။ ညက မြူ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး သတိလစ်သွားတာလေ၊ အသက်မရှူတော့လို့ ပါးစပ်ကနေပြီး တောင် အောက်ဆီဂျင်သွင်းရတယ် မြူရယ်”

“ဟုတ်လား”

မြူသည် တအံ့တဩနှင့် ပြန်မေးမိကာ မနက်ခင်းရှစ်နာရီ ဆိုသဖြင့် မနက်ခင်းတိုင်း ဖုန်းဖြင့်လှမ်းနှိုးတတ်သော

ချစ်သူကို သတိသွားရမိသည်။ အို ... မြူဖုန်းက အိပ်မှာကျန်နေခဲ့တာပဲ။ သူတော့ ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ ဖြစ်နေတော့မယ်။

မနက် ... မနက် သူ့အသံလေးကို ကြားရမှ နေသာကျေနပ်သော မြူကလည်း ...

ကိုကြီးဆီကဖုန်းကို တောင်းဆက်ဖို့ ကျတော့လည်း သိပ်ကဲလွန်းရာ ကျမှစိုးတာရော၊ ကိုကြီးကို အားနာတာရော ကြောင့် မတောင်းဖြစ်တော့ချေ။ ပြီးတော့ သူ သိသွားရင်လည်း စိတ်ပူစိုးရိမ်ပြီး ဝရုန်းသုန်းကား ရောက်လာမှာရော ...။

အနားမှာ ကိုကြီး ရှိနေတာကို သူ့စိတ်ထဲမှာ ခုသွားမှာရော ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းနိုင်သဖြင့် မြူက ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက်သည်။

“မြူ နေကောင်းတယ် ကိုကြီး၊ ဆေးရုံက ဆင်းမယ်လေ”

“ဆင်းတာပေါ့၊ မြူ။ ဒါပေမဲ့ မြူ ဆေးစစ်ကြည့်ဖို့လိုမယ်”

“ဆေးစစ်ရမယ် ! ”

မြူက သံယောင်လိုက်ပြီး မေးမိလျှင် ကိုကြီးက တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်ပြောသည်မှာ ...

“ဟုတ်တယ် မြူ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ခေါင်းကိုက်သတိလစ် သွားရအောင် မြူ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မြူသိ ရမယ်လေ။ သိပ်မကြာခင် မြူက လက်ထပ်တော့မယ့် သတို့သမီးလောင်း မဟုတ်လား ...

အာရုံကြောတွေ ခဏ ခဏ ထုံထိုင်းသလိုဖြစ်တယ်၊ ခေါင်းအမြဲကိုက်တတ်တယ်၊ ဒါတွေက တစ်ခုခုပဲလို့ ကိုယ် ထင်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာကြီးကလည်း ပြောခဲ့တယ်၊ မြူကို ဆေးစစ်ပေးပါတဲ့၊ အခု တစ်ခါတည်း စစ်သွားကြ တာပေါ့။ ဆေးစစ်ပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့ မြူ”

မြူသည် ကိုကြီးရဲ့ စကားကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညိတ်ပြရင်းမှ သူ့မျက်နှာကို ပြေးမြင် လေသည်။

အခုချိန်မှာ မြူ ဆေးစစ်ဖို့ထက် မြူထံကို ဖုန်းဆက် လို့မရသဖြင့် စိတ်တိုနေမည့် သူ့ကိုပဲ သတိရနေခဲ့မိတာဖြစ်သည်။
ဪ ... မြူလည်း သူ့ကို ရင်နဲ့အမျှ ချစ်နေမိပြီပဲ။

“ပြောစမ်းပါဦး မြူရာ၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဖုန်းခေါ်နေတာ လုံးဝမကိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မကိုင်ရတာလဲ၊ ဒီမှာ နေလို့ ထိုင်လို့ မရတာ သိရဲ့သားနဲ့”

ထင်ရှားသည် စကားတွေကို ထိန်းပြောနေရသော် လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် မြူကို ပဲခုံးမှလုပ်ကာ လှုပ်ကာ မေးပစ်ချင် တာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြူအမူအရာတွေက သိပ်အသည်း ယားဖို့ ကောင်းလေသည်။

“ဆောရီးပါ ထင်ရှားရယ်၊ မြူ မနေ့က နေမကောင်းလို့ ပါ”

မြူက အဲဒီလို ဖြေလိုက်တော့လည်း သူက စိုးရိမ် ကြီးသွားရပြန်သည်။ မြူရဲ့နဖူးကို ကပျာကယာစမ်းကာ

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ ကွာ၊ ဆက်လည်း ကိုယ့်ကို မင်းက အိမ်လာခွင့်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ ...

ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ လက်ထပ်ရအောင်ဆို တာ ...

အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ မနက်က တော်တော်ဖြစ် နေလို့ ဖုန်းမဖွင့်နိုင်တာလား”

“ညကပါ၊ ညက ခေါင်းအရမ်းကိုက်တာနဲ့ အိပ်ဆေးနဲ့ တွဲသောက်လိုက်တော့ မနိုးဘူး ဖြစ်သွားတာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ပြော တာ။ မေမေနဲ့ မမက မြို့ကို တွေ့ချင်နေကြတယ် မြို့ရဲ့၊ အဲဒါ အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်၊ မြို့ အားတဲ့တစ် ရက်လောက်ပေါ့၊ ဘယ်နေ့လောက် အချိန်ပေးနိုင်မလဲ”

သူ့စကားကို မြို့က နှုတ်ခမ်းကိုကံက တစ်ချက် စဉ်းစားနေသည်။ သူက ဘေးတိုက်မကျတကျ မြင်နေရသော မြို့ မျက်နှာလေးကိုငေးကာ ရင်ထဲမှာလည်း အချစ်စမ်းရေတွေက တသွင်သွင် စီးလို့နေလေသည်။

အခုတော့လည်း မြို့ဟာ သူ့ကို တကယ့်နှလုံးသား အစစ်နှင့် ချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ယုံကြည်လာခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

မြို့သည် အချစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ သိပ်အားမ ထုတ်သော်လည်း သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာတော့ ချက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် အမြဲပြောပြနေတတ်သူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း ... နောက်တစ်ပတ် ဆန်းဒေးလေ၊ မြို့ စိမ်းလန်း စိုပြည်မှာ စာသွားရေးမလို့၊ အဲဒါ ထင်ရှား မြို့ ပြီးမယ့် အချိန်လောက် လာခဲ့ပေါ့ ...

အဲဒီကနေ သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ကိုယ် လာခေါ်မယ်၊ အဲဒီနေ့ကိုတော့ ဆရာမရဲ့ စာရေးတဲ့အချိန်ကို လျှော့လိုက်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

မြို့က ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သူက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားဟန်ဖြင့် မြို့နဖူးလေးကို သူ့နဖူးဖြင့် ဦးတိုက် လာသည်။

“ချစ်တယ် မြို့ရယ်၊ အရမ်းကို ချစ်တာပဲ၊ ခွဲကိုမခွဲချင်တော့ ဘူး သိလား”

သူ့အပြောကို မြူက ကြည်နူးဟန်ဖြင့် အသာပြုံးနေလေသည်။ သူက မြူလက်ဖျားလေးများကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လျက်

“မြူ ဝတ်မယ့် သတို့သမီးဝတ်စုံ၊ မိတ်ကပ်ကိစ္စ ဘာညာကိုလည်း မမနဲ့အတူတူ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်နော် ... သိလား အဲဒီနေရာတွေကို မမက အဖော်လိုက်ပေးလိမ့်မယ်”

“အင် ... ထင်ရှားကရော”

သူက အားကိုးစွာ မခွဲနိုင်သလို မေးလာသော မြူရဲ့မေးစရာလုံးလုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ကိုယ် မအားတဲ့ အချိန်ကျမှပါ မြူရဲ့။ ဘာလဲ မြူက ကိုယ့်ကို မခွဲနိုင်လို့လား”

“အင်းပေါ့”

မြူရဲ့ ခပ်ချွဲချွဲလေသံလေးက သူ့နှလုံးသားကို လုံးဝမချင့်မရဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဖြူဝင်းနူးညံ့လှပနေသော မြူရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကို အုပ်မိုးငုံချလိုက်လျှင် မြူက မျက်ခုံးရှုံ့ကာ မျက်နှာတွန့်သွားသည်။

မြူ တွန့်သွားပုံကိုကြည့်ကာ သူက ဟက်ခနဲရယ်မိသည်။

သူက မြူရဲ့နားတစ်ဖက်အနားသို့ ခပ်တိုးတိုးကပ်

၍ ...

“မင်းကို မနမ်းရက်လောက်အောင်ကို ချစ်တာပါ မြူရယ်”

ပြီးနေသော မြူနှုတ်ခမ်းလေးသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှပဆုံး နှုတ်ခမ်းလေးပဲ ဖြစ်ပါမည်။

ဒီနေ့ မြူရဲ့ဆေးစစ်ချက်အဖြေကို သိရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မြူဟာ တစ်ညတာ ဆေးရုံတက်လိုက်ရသော အဖြေကို ထင်ရှားအား လုံးဝဖွင့်ပြောပြထားခြင်း မရှိသဖြင့် ဆေးစစ် အဖြေလွှာ သွားယူသောအခါမှာလည်း အသိမပေးခဲ့ပါ။

သန်ဘက်ခါမှာ ထင်ရှားရဲ့ အမေနှင့် အစ်မကို သွားတွေ့ရမှာ ဖြစ်သဖြင့် မြူက သူ စိတ်ပူမှာစိုးကာ ပြောမပြ တော့ပေ။ သူကား မြူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လွန်လွန်ကဲကဲ စိတ်ပူစိုးရိမ်တတ်သူဖြစ်သည်။

မြူ ဆေးရုံရောက်သွားသောအခါ ကိုကြီးက မြူကို အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ ကိုကြီးက မြူကို အားပေးအပြုံး တစ်ခုဖြင့် ...

“လာ ... မြူ၊ ကိုကြီး ဆရာကြီးကို ပြောထားပြီးပြီ၊ တစ် ခါတည်း ဝင်တွေ့ရအောင်”

“တွေ့စရာ လိုသေးလို့လား ကိုကြီး။ အဖြေလွှာယူပြီးရင် ပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား”

“တွေ့ရဦးမှာပေါ့ မြူရယ်”

ကိုကြီးကို မြူပရုံးလေး တစ်ဖက်ကို ဖွဖွပုတ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။ မြူသည် ပါးနပ်သိမြင်သူပီပီ ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမဆိုကို သွေးအေးတည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သော မြူသည် အသက်ကို ဝဝရှူရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မြူဟာ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ စကားပြောဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့တော့ သည်။

“ထိုင်ပါသမီး၊ ခြေထောက်မှာ မကြာခဏ ထုံထိုင်းတယ်၊ ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်လို့ သိရတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ ခြေထောက်မှာ ဘာများဖြစ်နေ လို့ပါလဲ”

“ခြေထောက်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီး”

ဆရာကြီးက တစ်ခွန်းပြောပြီး မြို့မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ မြို့သည် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက် ရင်ဘတ်ထဲ၌ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ခုန်လာသည်။ ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ အရိပ်အကဲဖမ်းလို့ မရအောင်ဘဲ တည်ငြိမ်လို့နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတည်ငြိမ်နေပုံမှာ ကိုကြီးသိထားပြီးသားဆိုတာ မြို့သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မြို့သည် ရင်ဘတ်ကို အနည်းငယ် မတ်လိုက်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်”

“တကယ်တော့ အန်ကယ်အနေနဲ့ ဒီလိုစကားမျိုးကို ကာယကံရှင်တွေကို တိုက်ရိုက်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးမှာက အုပ်ထိန်းသူတွေလည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတာရယ်။ သမီးဟာ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တယ်လို့ မောင်စစ်လင်း ထံက သိရတဲ့အတွက် သမီးကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

ဆရာဝန်က စကားစကို ခဏနားရင်း မြို့ကိုအကဲခတ်သည်။ မြို့သည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော ပုံစံဖြင့် ဆရာဝန်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။

“သမီးကို ဆရာတို့ ဆေးစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘာသွားတွေ လဲဆိုတော့ ဦးနှောက်နှစ်ခုဆက်တဲ့ နေရာမှာ အကျိတ်တည်နေတယ်။ အဲဒီ အကျိတ်တည်တာဟာ အရမ်းဆိုးရွားနေတယ် သမီး။ ဦးနှောက်အကျိတ်တည်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပါ ...

အရမ်းကို အန္တရာယ်ရှိနေပါတယ်။ အကျိတ်တွေဟာ နေ့တိုင်းပျံ့ပွားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခေါင်းအမြဲကိုက်တာ၊ အာရုံကြောတွေ ထုံထိုင်းတာတို့ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ”

မြို့ခေါင်းထဲတွင် ဆစ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မြို့သိခဲ့ရသလောက်ကတော့ မြို့ရဲ့ဖေဖေဟာ ဦးနှောက်အကျိတ်တည်သောရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြို့သည် လေသံကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီတော့ ကျွန်မ နေရဖို့ အချိန် ...”

မြူရဲ့စကား မဆုံးခင်မှာပဲ ကိုကြီးက မြူရဲ့လက်
တစ်ဖက်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ ...

“အကျိတ်တွေဟာ အမြန်ဆေးကုသမှု မခံရင် သုံးလတောင်
ခံမှာမဟုတ်ဘူး သမီး၊ ခွဲစိတ်ရင်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိ
နိုင်တော့ပါဘူး ...

ဒါဟာ သမီးကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး ...

သမီးဟာ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်
လို့ အရာရာကို ကြိုသိထားရအောင် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိ
အောင် သမီးရဲ့အခြေအနေမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ
တာပါ”

ဆရာဝန်ရဲ့စကားဆုံးတွင် မြူသည် စုပ်ဝဲတစ်ခုထဲ
သို့ ရောက်သွားသလို မွန်းကျပ်နစ်မြုပ်သွားလေသည်။ အခုမှ
ခြေထောက်တွေတင်သာမကဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ထုံထိုင်းလျက်
ခံစားချက် မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မြူနားစည်ဝတွင် ဆရာဝန်ပြောသော စကားတွေက
ပဲ့တင်သံလို အကြိမ်ကြိမ် ထပ်နေသည်။ ဦးနှောက်နှစ်ခုဆက်တံ့
နေရာက အကျိတ် ...။

အကျိတ်တွေ အရမ်းပြန့်ပွားနေတယ် ...

အမြန်ဆေးကုရင်တောင်မှ သုံးလ၊ ခွဲစိတ်ဖို့ရာမျှော်
လင့်ချက်မရှိ ...

စသဖြင့် ... စသဖြင့် ...။ ဪ ... ဇာတ်လမ်းတွေ
ဖန်တီးနေတဲ့ မြူရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဒီလိုအကျိတ်မျိုးလည်း ရှိသတဲ့
လား။

မြူက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက်လျှင် ကိုကြီး
က အင်မတန် ကြေကွဲနာကျင်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်
လာခဲ့သည်။

ဆေးခန်းက အပြန်တွင် ကိုကြီးက မြို့ကို အိမ်ထဲ
အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောခဲ့သော
ကိုကြီးသည် မြို့မျက်နှာကိုတော့ မှန်တစ်ချပ်လှိပ် အရိပ်တကြည့်
ကြည့် ရှိနေခဲ့ရာမှ အိမ်ရောက်လျှင်တော့ လူသေမျက်နှာလို ဆေး
စက်နေသော မြို့မျက်နှာထားကို ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဟန်ဖြင့် ...

“မြို့ တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပါလား၊ ပေါက်ကွဲချင်ရင်လည်း
ပေါက်ကွဲလိုက်ပါ မြို့၊ ငိုချင်ရင်လည်း အရမ်းငိုချလိုက်
စမ်းပါ ...

ဒီလိုကြီး ဖြစ်နေတာက ကိုကြီးကို ပိုပြီး နာကျင်စေ
လို့ပါ”

မြို့က ကိုကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုကြီးရဲ့
မျက်လုံးတွေက နီရဲစိုစွတ်နေသည်။ ဘုရားရေ ... ခံနိုင်ရည်နည်း

သားနဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကြီးတောင် ဒီလိုဖြစ်
နေခဲ့ရင် မြို့ကို အရူးအမူး ချစ်ရှာတဲ့ ထင်ရှားသာဆိုရင်ရော ...

ဒီလို တွေးလိုက်တော့မှ မြို့နဲ့လုံးသားထဲတွင် မျက်
ရည်မိုးတို့ ရွာသွန်းလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကြီး ... အဲဒါ ... အဲဒါ တကယ်လားဟင်။ မြို့
နောက်သုံးလကြာရင် သေရတော့မယ် ဆိုတာ တကယ်
လား။ ဖြစ်နိုင်လား ကိုကြီး ... ဟင်။ ဖြစ်သင့်လား ...
မြို့ ... မြို့ဟာ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ၊ ရတောင့်
ရဲတဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တည်ဆောက်
ထားခဲ့ရတဲ့သူပါ ...

မြို့မှာ မြို့ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေရှိတယ်၊ မိတ်
ဆွေတွေရှိတယ်၊ နောက် ... မြို့ကိုအရမ်းချစ်တဲ့ ချစ်သူ
တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူနဲ့လက်ထပ်တော့မယ့် သတို့သမီး
လောင်းတစ်ယောက်က နောက်သုံးလနေရင် သေမယ် ...

လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ထိတောင် မရောက်ဘဲ သေရ
တော့မယ်၊ ဆေးကုသဖို့ ပြန်ကောင်းလာဖို့ အခွင့်အရေး
လေးတောင် မရှိတဲ့သူပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုကြီး”

မြူက မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး မေးလျှင် ကိုကြီးက မဖြေနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ဆိုနှင့်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“လောကကြီးက မတရားဘူး၊ လုံးဝမတရားဘူး၊ မြူ ...

မြူကျမှ ဘာလို့ ဒါမျိုးလာဖြစ်တာလဲ၊ စောစောစီးစီး ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါလား ...

မြူ ... မြူ ... ဘာလုပ်ရတော့မလဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဟင် ... ထင်ရှားကို မြူ ဘယ်လိုပြောပြရတော့မှာလဲ”

“ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မြူ၊ မြူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

မြူသည် ဆိုဖာပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် ပုံလဲကျသွားကာ အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်နေမိခဲ့သည်။ ကိုကြီးက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲထည့်ကာ ခေါင်းငုံ့ကြွေကွဲလျက် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ချေ။ မြူအတွက်နှင့် တခြားလူတွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတာမျိုးကို မြူ လုံးဝမနှစ်မြို့ချေ။ မြူသည် ကိုကြီးခံစားကြေကွဲနေရပုံကို ငေးကာ မျက်ရည်ဥကြီးများက ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြူ မေမေ ဆုံးပါးခါနီးတုန်းက မြူကို ဆုံးမစကား ပြောကြားခဲ့တာကို ဖျတ်ခနဲ ကြားယောင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သမီး မြူ။ လူဆိုတာ တစ်နေ့ သေရမှာချည်းပဲ။ ကြီးလို့ ငယ်လို့ ဆင်းရဲလို့ ချမ်းသာလို့ စောသေးတယ်၊ နောက်မှ သေတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတာ လမ်းဆုံပဲ သမီး။ လူမှာ လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ အကုန်ရှိပါတယ်။ ကောင်းရာသုဂတိကိုလည်း ရောက်အောင် ကြိုးစားခွင့်ရှိပါတယ်။ အပါယ်ကိုရောက်မယ့် စိတ်နေသဘာဝနဲ့ အလုပ်များကိုလည်း လုပ်ဖို့လွယ်ပါတယ် ...

သမီးကို မေမေ အားလုံးစိတ်ချတယ်။ တစ်ခုပဲ မှာချင်တာက သမီးလည်းပဲ လူထဲက လူတစ်ယောက်မို့ တစ်နေ့ သေဆုံးရမှာပဲ ...

အဲဒီအချိန်ကျရင် သေခြင်းတရားကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ပါ။ ဘဝမှာ ကိုယ်နေရဖို့အချိန် သိပ်မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ သိရရင် လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ပြီးအောင်လုပ်ပါ။ သံယောဇဉ်တွေကို ဖြတ်ပါ။ သေခြင်းတရားကို မကြောက်

မရှုံ့ ရင်ဆိုင်ပြီး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ပဲ လူ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်
ခဲ့ပါ ...

အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးမို့ပါ သမီး”

မေမေ ... မေမေရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးမစကားတွေ
ဟာ တန်ဖိုးရှိလွန်းလှပါလား။ မေမေသည်လည်း ပြောရင် ပြော
တဲ့အတိုင်း ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ကာ လောကကြီးထဲက အေးအေး
ဆေးဆေးလေး ထွက်သွားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။ ငါကရော ... ငါ
ကရော ... ဘာလို့ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဆရာမင်းလူ ရေး
တဲ့ “အမှောင်ရဲသူများ” ဝတ္ထုထဲက သေခြင်းတရားကို ရဲရဲရင့်
ဆိုင်သွားတဲ့လူတွေကို ငါ သိပ်အားကျခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား။

ငါရော ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ မြူ
သည် တွေးရင်း တွေးရင်းမှ ကိုယ့်စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်
အောင် ပြန်ထိန်းနိုင်လာသည်။

ပြီးတော့ မြူ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကိုလည်း အမှန်
ကန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်လာလေသည်။

“ကိုကြီး ... မြူကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ တစ်ခုလောက်
ကူညီပါ”

ကိုကြီးက မြူကို အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်လာသည်။ ဟင့်အင်း ကိုကြီး။
မြူအတွက် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့။ မြူ ချစ်ရတဲ့လူတွေ မြူအတွက်
ကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမှာကို မြူ မလိုလားဆုံးပဲ။

“မြူ ... ထင်ရှားအတွက် ကိုကြီးကို အသုံးချရလိမ့်မယ်”

“မြူရယ် ... သူလည်း မြူကိုချစ်တဲ့သူပဲ၊ အဲဒီလို ...”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကြီး။ သူ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ သိရင်
မြူကို သူ့ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်မယ်။ နောက် မြူအတွက်
နဲ့ ကြေကွဲခံစားရမယ် ...

အို ... မြူ သိတယ်။ သူ တော်ရုံတန်ရုံ ခံစားရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ လေသွားမှာ၊ သူ့ဘဝ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွား
မှာ၊ နောက်ပြီး မြူလည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူ ရှိနေ
မယ်ဆိုရင် မြူ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

မြူ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့်နဲ့ သွားပါရစေ၊ သူ
အတွက်ရော မြူအတွက်ရော အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့်
လမ်းတစ်ခုကို မြူ ရွေးချယ်ပါရစေ ကိုကြီး ...

မြူကို ကူညီပါ”

“မြို့ ဆေးကုရဦးမယ်လေ”

“မြို့ ဆေးရုံမတက်တော့ဘူး ကိုကြီး။ မြို့ကို လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေသာ on ပေးပါ။ မြို့မှာ အချိန်သိပ်မကျန် တော့ဘူး ...

မြို့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်သွားရမှဖြစ်မယ်။ မြို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို လက်စသတ်ရမယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမှာရေးဖို့ ကတိပေးထားတဲ့ ခရီးသွားဆောင်းပါးတွေအတွက် ခရီး တွေ ထွက်ရဦးမယ် ...

မြို့ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ပရိသတ်တွေ မြို့အတွက် အလွမ်းပြောအဖြစ် ဆောင်းပါးတွေကို ဖတ်ပါစေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မြို့ရယ်၊ မြို့ ခရီးသွားဖို့ဆိုတာက”

“ဖြစ်တယ် ကိုကြီး၊ မြို့ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်မသွားခဲ့ရ ရင်သာ မြို့ အသေမဖြောင့်မှာ၊ မြို့ကို ကူညီပါ၊ မြို့ ... မြို့လေ ကိုကြီးကို သေတဲ့အထိ ကျေးဇူးတင်နေပါမယ် ကိုကြီးရယ်”

ကိုကြီးက မြို့ရဲ့စကားကို မခံစားနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ချလိုက်သည်။ မြို့ကတော့ မျက်လုံးများကို

ဖွင့်ထားဆဲ၊ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ထင်ရှားရဲ့ အရိပ်တွေကို မြင် ယောင်ဆဲ ...။

ထင်ရှားရယ် ... ရှင် ကျွန်မအတွက် ခံစားရလည်း တစ်လပါပဲ။ အမုန်းဆိုတာ အချစ်ကို တိုက်စားသွားတတ်တဲ့ သဘောရှိတော့ ရှင်အတွက် အသက်သာဆုံးဖြစ်မယ့်လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်တာပါ။

ရှင်ကို ကျွန်မ မနာကျင်စေဘူးလေ။

သူက အုတ်လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်ဆင်းလာရင်းမှ မြူ စာရေးနေကျ နေရာလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မြူကို မတွေ့ရချေ။

သို့သော် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူ့ကို ရင်းနှီးသိရှိနေသည့် Zephyr မှ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ...

“အစ်ကို ... ဆရာမက ဟိုးကန်စပ်နားက ခုံလေးကို လိုက်လာခဲ့ပါတဲ့၊ အဲဒီမှာ စောင့်နေတယ်”

“ဪ ... သင့်ခံယူ ညီလေး”

သူက ကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကန်စပ်နားက ခုံတန်းလေးတွေထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြူသည် ခုံမှာမထိုင်ဘဲ သူ့ကို ကျောပေးရပ်ကာ ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ လက်ပိုက်

ကာ ငေးနေသည်။ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် မြူရဲ့ဆံ့နွယ်တွေ၊ လုံချည်စတွေက အနားတွေ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေကြသည်။

ထူးဆန်းလေစွ။ ထဘီနှင့် ဘောင်းဘီကို တော်တော် ဝတ်ခဲ့သော မြူသည် ဒီနေ့မှာတော့ အနက်ရောင်ပေါ်တွင် အဖြူအပွင့်ဆင်များ လှပစွာပုံဖော်ထားသော မြန်မာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာ ရင်ပုံးလက်စွဲကဖြစ်ကာ တော်တော်ကို မြန်မာဆန်ပြီး အထက်တန်းကျ လှပပါသည်။

မြူ ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလိုဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတာ ပါလိမ့်။

ဪ ... ဒီနေ့ဟာ သူ့မေမေကို မြူ လိုက်တွေ့မှာပဲ။ ဟား ... သိပ်ဝတ်စားတတ်တဲ့ မြူလေး။

“မြူ”

သူက ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်လျှင် မြူက အသာစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ဟစ်မျိုးပဲ ... မြူပုံစံက တစ်မျိုးထူးခြားနေသလိုပဲ။

“မြူ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သွားကြရအောင်လေ”

“ကျွန်မ လိုက်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့ဘူး ထင်ရှား”

“ဘယ်လို ... မြူ”

သူက အံ့အားတသင့်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ မြူ နောက်နေတာများလား။ ဟင့်အင်း ... မြူ၊ မျက်နှာဟာ ခါတိုင်းနဲ့ လုံးဝကိုမတူဘူး။ ခါတိုင်းမှာ စိတ်ဆိုးနေရင်တောင် မျက်နှာက နွေးနေသေးတယ်။ အခုမျက်နှာသည် ရေခဲလို အေးစက်နေသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

“ထင်ရှား ကျွန်မ ပြောတာကို ရှင် သေချာနားထောင်ပေးပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့။ ကျွန်မစိတ်တွေ ရှင်ဆီမှာ တကယ်မရှိဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ကိုကြီး သိသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ ခံစားနေရတာတွေကို ကျွန်မ လုံးဝမကြည့်ရက်ဘူး။ ကိုကြီး ခံစားသွားရမှာကို မလိုလားဘူး ...

တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ကိုကြီးပဲ။ ကိုကြီးကလည်း ဝန်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် ...”

“တော်စမ်း မြူ”

သူသည် သွေးကြောထဲက သွေးတွေ တဖျစ်ဖျစ်ဖြည့်လာကာ ထပြီးပေါက်ကွဲတော့မတတ် ဖြစ်အောင်ပင် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ဆူဝေလာသည်။ မြူသည် သူ့မျက်နှာကို အေးတိအေးစက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ အဲဒီပုံစံသည် သူ့ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးသည့်အလား ဆတ်ဆတ်ခါမျှကို နာသွားစေလေသည်။

“မြူ ... မင်း ဒါ ဘာသဘောလဲ။ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့ကို မင်း ကစားတာ ပညာပြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မကစားပါဘူး။ အစကတော့ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို ချစ်တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုကြီးက ကျွန်မအတွက် သိပ်အရေးပါတဲ့လူဆိုတာ သိသာလာခဲ့တယ် ...

ကျွန်မ ချစ်တာ ကိုကြီးပဲ”

“တောက်”

သူက တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ မြူကို အသေအကြေ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှလုံးသားများကို

အသေသတ်ခဲ့သူ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမကတော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသည့်အလား သူ့ပေါက်ကွဲခံစားမှုကို အရေးတောင်မစိုက်ပေ။

“ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်ပြီး မထားခဲ့ပါနဲ့တွေ ဘာတွေ ပြောဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ထင်ရှား။ ကျွန်မ လုံးဝဆုံးဖြတ် ပြီးပြီမို့လို့ပါ ...

ကျွန်မ ကိုကြီးကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ”

သူသည် ဒီမိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်မှာ မျက်လုံးထဲမှ အခိုးအလျှံတွေသာမက မီးတောက် မီးလျှံတွေပါ ထွက်လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သူသာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ပါက မြူ ဆိုသော မိန်းမမှာ မီးတောက်၍ ပြာကျသွားလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မြူ”

သူက ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူမက အဖက်လုပ်၍ လှည့်မကြည့်ပါ။ ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးသည် ဘာအပြစ်မှ လုပ်မထားသူတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေကြီးစွာ တည်ရှိလို့နေသည်။ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ဘာကြောင့် ရူးမတတ် ချစ်မိခဲ့ရတာပါလိမ့်။

“ဒီမှာ မြူ ... မင်း ငါ့မျက်လုံးတွေထဲကို တည့်တည့်ကြည့်စမ်းပါ။ ငါပြောမယ့် စကားတွေကို ငါ့မျက်လုံးတွေထဲကို ကြည့်ပြီး နားထောင်ပါ ...

မင်း သတ္တိရှိတယ် ဆိုရင်ပေါ့”

သူမက ရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းအောင်ကို နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တည်း မဲ့ပြိုးကာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ မထိတ်ရီစိုက်ကြည့်လာသည်။ သူသည် အင်မတန် မုန်းစရာကောင်းသော မျက်နှာပေးကို အသည်းခိုက်သော နာကြည်းမှုတို့ဖြင့် အသေအချာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“မင်းဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့မိန်းမ၊ အခုချိန်မှာ မင်းကို ငါ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်နေတဲ့အထိ နာကြည်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိချင်ဘူး၊ အဲလောက်ထိ မင်းကို ရွံတယ် ...

မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ၊ အေး ... စစ်လင်းလို ယောက်ျားမျိုး ရှိနေသရွေ့တော့ မင်း ငေါင်းမောထားဦးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါက စစ်လင်းလို ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး ...

အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်သွား ...

နောက်တစ်ခုက ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)မှာ မင်းနဲ့လက်
မထပ်ရလည်း တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ လက်ထပ်
ပြမယ်။ မင်း သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီပွဲကို တက်လာခဲ့ဦး။
ငါ ဖိတ်စာပို့ပေးလိုက်မယ် ...

ဟုတ်ပြီနော် ... အတိအကျပဲ။ (၂၀၀၉) ဖေဖော်ဝါရီ
(၁၄)ရက်မှာ ငါ လက်ထပ်မှာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ထင်ရှား၊ အဆင်ပြေပါစေ”

သူက ထို့ခန့် တံတွေးထွေးပစ်ချင်စိတ်ကို အတော်
ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ တစ်ဖက်သားရဲ့ စော်ကားမှုကို ရိုင်းပျူမှု
ဖြင့် တုံ့မပြန်ချင်၍သာ သူမ ကံကောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းသာ အဆင်ပြေအောင်နေပါ ...

တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းလည်း အလဲအကွဲ ခံစားရမယ်
ဆိုတာကို မမေ့နဲ့။ ငါ အသက်ရှင်နေသမျှ မင်းကို မုန်း
နေမယ်ဆိုတာ သိထား”

သူက နောက်ဆုံးစကားကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောကာ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခြေအနေတွေက အချိန်တစ်ခု
အတွင်းမှာ မရေမရာစွာနှင့် အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

မာယာများသော နှလုံးသားကို သူက အပြီးတိုင်
ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝထဲတွင် မြူ ဆိုတာမရှိ
တော့။

သူ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ရက်စက် စော်ကားသည့်
မိန်းမကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မတွေ့ချင်တော့ပေ။ သူ့နှလုံးသားတံစိန်
လုံး ပြာကျသလို သူမကိုလည်း ခံစားစေချင်ခဲ့သည်။ သူမကိုပဲ
တမ်းတနေမည်ဟု မထင်ရအောင် သူက မျက်သွယ်နှင့် လက်
ထပ်ဖို့ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

စိတ်ချပါ၊ မြူ၊ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)မှာ မင်းနဲ့လက်မ
ထပ်ရလည်း မျက်သွယ်နဲ့ ငါ လက်ထပ်မယ်။ မင်လို မိန်းမမျိုး
ကို မေ့ပြီး ငါ့ဘဝကို အသစ်က ပြန်စမယ်။

မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ ခဏတာ ခြောက်လှန့်ခဲ့
တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးထဲက နတ်ဆိုးမပဲ။

မြူနှင့်နောက်ဆုံးခရီး

မြူသည် ထင်ရှားနှင့် ခွဲခွာပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်း မှစ၍ လုပ်စရာရှိသော အလုပ်များကို တန်းစီချရေးထားခဲ့သည်။ ရေးလက်စဝတ္ထုကို အပြီးဖြတ်ပြီးသောအခါ ထုတ်ဝေသူထံ အပ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဒီစာအုပ်က (၁၀)အုပ်စာ ငွေကြေးပေးထားသည့် (၁၀)အုပ်မြောက် နောက်ဆုံးစာအုပ်ဖြစ်တာကြောင့် မြူတွင် ထပ်ရေးစရာ မလိုတော့။

ထုတ်ဝေသူက နောက်ထပ် စာအုပ်တွေအတွက် စာမူခကြိုပေးဖို့ ပြောလာလျှင် ...

“နေပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်မ ခရီးထွက်စရာရှိသေးလို့ပါ။ ခရီးက ပြန်လာမှပဲ ပြောကြတာပေါ့” ဟု ဆိုလျက် မြူက လုံးချင်းဝတ္ထုရေးသားတာကို လုံးဝသံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်သည်။ မြူက စာကိုအချိန်မှန်မှန်ဖြင့် ဂရုတစိုက် ကြိုးစားရေးသားခဲ့သူမို့

မြူ ရေးထားပြီးသား စာအုပ်မှာ ဆယ့်ငါးအုပ်တိတိ ရှိနေခဲ့သည်။
 မြူ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့အချိန် ရောက်ရင်လည်း မြူ
 စာအုပ်တွေဟာ ပဲရိသတ်တွေထဲကို ရောက်နေဦးမှာပဲ ဆိုသော
 အသိမှာ စာရေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြူ နောက်ဆုံးစားသုံး
 ခဲ့ရသော ပီတိပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မြူသည် လူ့ဘဝ၏ နောက်
 ဆုံးခရီးရှည်ကြီးကို မထွက်ခွာမီ ခရီးတိုလေးတွေကို စတင်ထွက်
 ခွာဖြစ်ခဲ့သည်။

(မြူ သွားရမယ့် သံသရာခရီးနဲ့ယှဉ်ရင် မြန်မာပြည်
 ခရီးစဉ်ဟာ ခရီးတိုလေးပဲ မဟုတ်လားနော်)။

ခရီးစဉ်တွေ ဟိုရောက် ဒီရောက် အစီအစဉ်မကျမှာ
 စိုးသဖြင့် ကိုကြီးကိုယ်တိုင်ပင် စနစ်ကျသော ခရီးစဉ်တစ်ခုကို
 ရေးဆွဲပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် မြူကျန်းမာရေးအတွက်ရော၊ အဖော်သဟဲ
 အဖြစ်ရော၊ မြူနှင့်လည်း ခင်နေသည့် နာစံတစ်ယောက်ကိုပါ
 အဖော်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်သည်အထိ ကိုကြီးရဲ့ စီစဉ်မှုမှာ
 အတိအကျ ကွက်တိ အဆင်ပြေစေခဲ့သည်။

မြူသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပြင်းထန်စွာ ခေါင်းကိုက်
 တာကလွဲလို့ မြူရဲ့ ခရီးစဉ်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ အပြည့်ဖြင့်
 ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ပျော်စရာတော့ မရှိ။ ပျော်စရာမှန်သမျှသည် မြူ
 အတွက်တော့ ဆေးစစ်ချက်အဖြေ သိရကတည်းက ဝေးလွင့်
 ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်တိုင်း မြူဟာ သူ့ကိုအထူးပဲ
 တမ်းတသတိရသည်။ သူ ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ပြန်ကြား
 ယောင်ကာ နာကျင်ကြေကွဲသည့်ကြားမှ မြူအတွက် သူ မခံစား
 ရဘူးဟူသော အသိဖြင့် ပြန်လည်ဖြေသိမ့်ရလေသည်။ မြူသွားခဲ့
 သော နေရာတွေဟာ တစ်ချိန်မှာ သူနဲ့မြူရဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး
 အဖြစ် မျှော်လင့်တောင့်တထားခဲ့ရသော အရာတွေဖြစ်သဖြင့်
 သူ့အရိပ်တွေနဲ့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်ကင်းနိုင်ချေ။

မြူသည် သူ့ကို နည်းလမ်းမှန်ဖြင့် လွမ်းဆွတ်သတိ
 ရရုံကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အချိန်များမှာတော့ ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့်
 (၃)လဆိုသော အချိန်ကာလကို မေ့လျော့ထားခဲ့ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်
 လိုက်၊ စာရေးလိုက်ဖြင့် ကြိုးစားရှင်သန်နေခဲ့ရပါသည်။

မြို့ရဲ့ခရီးစဉ်များသည် တစ်လကျော်မျှ ကြာခဲ့ပြီး
နောက် မြို့ကျွန်းမာရေး အခြေအနေအရ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်
လာခဲ့ရလေသည်။ ကိုကြီးက ဆေးရုံတက်ခိုင်းသော်လည်း မြို့က
ခေါင်းခါငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

“တက်လည်း ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး ကိုကြီး။ မြို့ကိုယ်
မြို့ သိပါတယ်။ မြို့ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါ
ရစေ ...

မြို့ ဆန္ဒတွေလည်း ပြည့်ဝသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက်
မြို့ ကျေနပ်ပါပြီ”

ကိုကြီးက မြို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြောသင့်
မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံရကာ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ကို ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ထင်ရှားတောင် မြို့ ပြန်မလာခင် တစ်ပတ်ကပဲ စေ့စပ်
သွားခဲ့တယ်”

မြို့သည် မျှော်လင့်ထားပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း
ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ယောင်ယမ်းပြီးမိ
ကာ ခေါင်းတွေကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိလေသည်။ ကိုကြီး
က စကားဆက်ရန် ကျန်သေးဟန်ဖြင့် ...

“လောကကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ မြို့။ ထင်ရှားနဲ့
စေ့စပ်သွားတာ ကိုယ့်ဆရာကြီးရဲ့သမီးလေ၊ မေမျှော်သွယ်
တဲ့”

မြို့မျက်လုံးထဲတွင် သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့ဖူးသော
မြို့ပရိသတ်ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ ရိုးသားအေးဆေး
ကာ နူးညံ့သဘောကောင်းပုံရသော ကောင်မလေးသည် သူ့စိတ်
ကြိုက် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလေး ဖြစ်ပါမည်။

သူ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။

မြို့က အပြုသဘောဆောင်၍ တွေးတောငြိမ်သက်
နေတာကို ကိုကြီးက တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားကာ ...

“မြို့ ... ထင်ရှားကို တွေ့ချင်သလား”

မြူက ကိုကြီးကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်မိကာ ...

“ဟင့်အင်း ... ကိုကြီးနော် မြူကို ကတိပေးပါ။ မြူအကြောင်း သူ့ကို ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့ ဆက်လည်း မဆက်သွယ်ပါနဲ့ ...

သူလည်း လက်ထပ်တော့မှာ၊ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ပြီးသွားချင်တယ် ကိုကြီးရယ်။ မြူကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကူညီပေးပါ”

“မြူရယ် ... အဲဒီ နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ စကားကို ခဏ ခဏ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် မသက်သာလွန်းလို့ပါ”

မြူက ကိုကြီးကို အကြည်လင်ဆုံး ပြုံးပြလိုက်ကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်တရား တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား ကိုကြီးရယ်၊ အဲဒီအမှန်တရားကို မြူ ရဲရဲလက်ခံထားပြီး အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားတာကို ကိုကြီး ကျေနပ်ရမှာပေါ့ ...

လူ့ဘဝကြီးထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ချစ်ခင်နေရသူတွေရဲ့ အတူနေချိန်တွေဆိုတာ တိုးပွားလာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ

ရှိတဲ့အချိန်ထဲက လျော့သွားတာမျိုး မဟုတ်လား ကိုကြီးရဲ့။ ဒါကြောင့် ရှိနေတဲ့အချိန်လေးကို တန်ဖိုးထားပြီး ကိုကြီးလည်း သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ပါ”

“မြူရယ်”

ကိုကြီးက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ အသာအယာ လှဲနေရသော မြူရဲ့ဆံစလေးကို အသာသပ်တင်ပေးရင်းမှ စကားတောင် မဆိုနိုင်တော့ချေ။

“ကိုကြီး မြူကို ကတိပေးပါ။ ကိုကြီး မိန်းမယူပါမယ်လို့”

“မြူကလည်းကွာ”

“ကတိပေးပါ ကိုကြီး။ မြူလေ ကိုကြီးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုလည်း နောင်ဘဝမှပဲ မြူ ဆပ်ပါရစေတော့ ...

မြူအနားမှာ မြူလိုတဲ့ အချိန်တိုင်း အမြဲရှိနေပေးခဲ့တဲ့ မြူကို နားလည်ခဲ့တဲ့ ကိုကြီးရဲ့ သားသမီးတစ်ယောက် အဖြစ် မြူ ပြန်လာခဲ့ချင်လို့ပါ ...

အဲဒီအတွက် ကိုကြီး မိန်းမယူရမယ်နော်၊ ကိုကြီး

မိန်းမ မယူမချင်း မြူ သွားစရာမရှိ ဖြစ်နေမှာ”

“မပြောပါနဲ့တော့ မြူရယ်”

“ကိုကြီး ... မြူကို မြန်မြန်ကတိပေးပါ”

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကြီးက ဆိုနှင့်သော လေသံဖြင့် မြူကို ကတိပေးလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။

မြူသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ပဲ ကိုကြီးကို ပြုံးကြည့်နေ ခဲ့မိသည်။

အဲဒီနောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မြူထံသို့ လက် ထပ်မင်္ဂလာဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့သည်။ သတို့ သားနေရာတွင် မောင်ထင်ရှားသူရိန်ဟု ရေးသားထားလျှက် သတို့ သမီးကတော့ မေမျက်သွယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့မှာ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက် နေ့ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလျှင် မြူသည် ကျချင်လာသော မျက်ရည် များကို အတန်တန်ထိန်းသိမ်းကာ မျက်ရည်ရစ်စဲစွာနှင့်သာ ပြုံးနေ ခဲ့ပါသည်။

“ထင်ရှားက ဒီလောက်ထိတော့ မလုပ်သင့်ဘူးကွာ”

ကိုကြီးက မချီတင်ကဲသံဖြင့် ရေရွတ်လျှင် မြူက ပြုံးရင်း ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။

“သူ့ရဲ့အချစ်ပုံစံက တစ်မျိုးကို ကိုကြီးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ ဖိတ်စာနဲ့ ဖိတ်တယ်ဆိုတော့ မသွားနိုင်ပေမယ့် လည်း လက်ဖွဲ့တော့ ပိုပေးရမှာပေါ့၊ ကိုကြီး ... ဒီဓာတ်ပုံ ကားကို အဲဒီနေ့ကျရင် ပို့ပေးပါနော်”

ကိုကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မငြင်းဆန်ဘဲ ဓာတ်ပုံကားကို လွှဲပြောင်းယူသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကားသည် မြူရိုက် ခဲ့သမျှ ရှုခင်းဓာတ်ပုံတို့ထဲတွင် မြူရဲ့အနှစ်သက်ဆုံး၊ လက်ရာ အကောင်းဆုံး ကားတစ်ကားလည်း ဖြစ်သည်။

သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ငှက်တစ်ကောင်သာ နားနေလျက် ကျန်တစ်ကောင်ကတော့ အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက် ပြေးသွားပုံကို မြူက အမိအရ ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို ဓာတ်ပုံ၏နာမည်ကို မြူက “စွန့်ခွာခြင်း”ဟု ပေးထားခဲ့ပါသည်။

လောကမှာ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း ကိုယ့်
က သူများကို စွန့်ခွာတယ်...

တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း သူများက ကိုယ့်ကို
စွန့်ခွာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မမြဲတတ်ဘူး ထင်ရှားရယ်။

“ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)”

တချို့သူတွေအတွက်ကတော့ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်
သည် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ၊ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်
ရာများနှင့် ခမ်းနားနေခဲ့သော်လည်း တချို့အတွက်ကတော့ ဝမ်း
နည်းကြေကွဲစရာများနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ပေါင်းများစွာ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲ
ဆောင်သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခဲ့သူ စာရေးဆရာမ မြူကတော့ ဖေဖော်
ဝါရီ(၁၄)ရက်၏ နေ့ခြည်သာသော နံနက်ခင်းစောစောမှာပင် သူ
ချစ်သော အရာအားလုံးကို စွန့်ခွာကာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှ
တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

သူမ သေဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ရေးသားပြီး ကျန်
ရှိနေသေးသော ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် မဂ္ဂဇင်းမှာ တစ်လ တစ်ပုဒ်

ဖော်ပြမည့် အခန်းဆက်ခရီးသွားဆောင်းပါးများက အချိန်အတော်ကြာ ပါနေဦးမှာ ဖြစ်သဖြင့် သူမ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ အိပ်မက်လိုပဲ ဖြစ်နေဦးမည်။

ဒေါက်တာစစ်လင်းကတော့ အိပ်ပျော်နေသလိုပဲရှိသည့် မြို့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို ငေးကာ သူ့ဘဝထဲသို့ ထပ်ရောက်လာဖို့ တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းနေခဲ့လေသည်။

မင်္ဂလာစည်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါမှသာ သူ့မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်ထားသော အပြုံးမျက်နှာပုံးကြီးကို ချွတ်ခွင့်ရတော့တာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဧည့်ခံပွဲချိန် တစ်လျှောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်သော သူမကို ရောက်လာလေမလားဟု မျှော်နေခဲ့သေးလေသည်။ သို့သော် ပွဲပြီးသွားတဲ့အချိန်အထိ သူမရဲ့အရိပ်ယောင်လေးကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သတ္တိမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူက ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်သေးတော့သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မင်္ဂလာပွဲပြီးဆုံးသောအခါ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြင်ထားသော မျက်သွယ်တို့အိမ်ကိုပဲ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစား လဲပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ထမင်းစားရန် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ မျက်သွယ်

ရဲ့အဖေကို အပြင်က ပြန်လာဟန်တွေ့ရ၍ မျက်သွယ်က လှမ်း
ပြီးမေးသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်”

“ဪ ... ဖေဖေလူနာတစ်ယောက်ရဲ့ နာရေးပါ”

“ဟွန်း ... ဖေဖေကလည်း သမီး မင်္ဂလာယူတဲ့နေ့မှာများ
နာရေးသွားရတယ်လို့”

“ဪ ... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကလေးမ
လေးက သနားစရာ ကောင်းလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို
ဖေဖေ လေးစားလွန်းလို့ သွားတာပါ”

“ဘယ်သူဆုံးတာလဲ ဖေဖေ”

မျက်သွယ်က အခုမှ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ဆိုမှာ
မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။ သူကလည်း မျက်သွယ်ရဲ့ဘေးမှာပဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သမီး သိချင် သိမှာပါ၊ စာရေးဆရာမ မြူ ဆိုတာလေ”

သူက ဆတ်ခနဲပင် မျက်သွယ်ရဲ့အဖေကို မော့ကြည့်
မိသည်။ ဦးလေးက သူ့ကို ကြည့်မနေပေ။ မျက်သွယ်သည်လည်း
ကြားသိရသော သတင်းကို အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ...

“သူ ... သူက ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖေဖေလူနာ ...”

“သူက ဦးနှောက်မှာ အကျိတ်တည်တာလေ သမီးရဲ့။
သိတဲ့အချိန်မှာ အရမ်းနောက်ကျနေပြီ။ ဆေးကုရင်တောင်
သုံးလလောက်ပဲ ခံမှာဆိုတော့ သူက ဆေးလည်းမကုဘူး။
ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရင်ဆိုင်
သွားခဲ့တယ် ...

သူလုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို အားလုံး လုပ်သွား
ခဲ့တာပဲ။ တကယ်ရှားတယ်၊ တချို့လူကြီးတွေတောင်
သေမယ်ဆိုတာသိရင် သွေးရူးတန်းရူး ဖြစ်ပေမယ့် သူက
တော့ တကယ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားတ
ဆုံးသွားတော့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲတဲ့
ဘဝကူးကောင်းမှာပါ။ ဖေဖေတို့လည်း သူ့ကို အတုယူ
မယ် သမီးရေ ...

ကဲ ... ကဲ ... မောင်ဆင်ရှား ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့
ထမင်းစားကြစို့”

မျက်သွယ်က သူ့လက်ကို တို့ခေါ်သလား၊ ဘယ်လို
ဆဲလဲ သူ မသိတော့။ သူ ခြေစုံရပ်နေသော ကြမ်းပြင်သည်

ဟက်တက်ကွဲသွားကာ သူ့ကို ဟိုး အဝီစိထိအောင် ဆွဲယူသွား
သည်ဟု ထင်သည်။

မျက်သွယ်ရဲ့အဖေ ပြောသွားသောသူမှာ မြူ မဟုတ်
ဘူးဟု သူ ထင်သည်။ သူသိသော မြူက ဒီလိုပုံမျိုးမဟုတ်။ ဒီလို
သေစရာအကြောင်းမရှိ။ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား မြူ။ မင်း ဖြန်
မြန်လာပြီး ဖြေပေးပါ။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မြူရဲ့အပြုံးလဲ့လဲ့တစ်ခုကို ဖြင်
ဒွ.လိုက်ရပြီးနောက် စကြဝဠာတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားခဲ့သည်။

ဆုမြတ်မွန်မွန်

11:35(P.M)

Nov : 9 th 2007